NELLY

Țara porților de aur

ALCRIS

Capitolul 1

– Eu sunt arma secretă a lui Charlie. Numai el și John știu că lucrez pentru societatea dumneavoastră.

Bărbatul nu clipi, nu zâmbi, nu arătă nici un semn de aprobare, sau de dezaprobare. Cu chipul de nepătruns, aștepta urmarea. Așa că, Diana continuă.

– Practic profesiunea de grafolog... Știți, specialist în scriere.

Nu se putea spune că explicațiile sale dezlănțuiseră entuziasmul. Ochii cenușii continuau să o privească, imperturbabili și reci. Diana se agită pe scaun. Situația se dovedea delicată și sincer, ar fi preferat să se explice în fața lui Charlie. Dar iată, din cauza surmenajului și a unui infarct, acesta se afla obligat la odihnă, undeva în mijlocul naturii. În locul său, în biroul directorial și în fața Dianei, se afla de două minute nepotul său. Impresionantă statură. Un metru optzeci de mușchi, cu greu ascunși de un costum impecabil, de

culoare închisă și croială clasică. Doar o cravată subțire din mătase roșie – mai puțin tradițională – pentru a sublinia strălucirea de oțel a privirii. Iată așadar cum arăta noul patron...

John Salcedo, șeful personalului și prieten al tinerei femei, o însoțise pentru prezentări.

– Diana, iată-l pe Brant McAllister, președinte director general provizoriu. Brant, Diana Trevor.

Dacă Diana contase pe susținerea morală a lui John, n-o nimerise, deoarece noul președinte director general, departe de a se pierde în amabilități inutile, îl concediase imediat.

– Perfect, John, ne poți lăsa.

– Este...

– Mulțumesc, John.

Așa că, se afla singură în cușca fiarelor. Păcat că-și lăsase biciul și scăunelul la vestiar, deoarece aceste începuturi prevesteau o urmare neplăcută. După prima rundă de cercetare, atacul veni rapid.

– Domnișoară Trevor, știați că aveam nevoie de acel inginer. John Salcedo l-a dat afară înainte chiar să poată trece de ușa acestei clădiri. De ce?

– John n-are nici o responsabilitate în asta. A acționat la cererea mea specială.

– Și cine sunteți cu exactitate, pentru a vă permite să dirijați angajarea salariaților societății Mitchells?

Diana nu avu timp să deschidă gura, că el reluă:

– Știu, grafologul de serviciu. În ce măsură asta vă dă dreptul să puneți să fie concediați oamenii, fără să mi se raporteze?

Tânăra femeie își mușcă buzele. Menționarea profesiunii sale nu-i părea lui McAllister o justificare mulțumitoare... Se ridicase, cu amândouă mâinile puse pe birou. Părul brun, tuns foarte scurt îi punea în evidență pomeții proeminenți și maxilarul pătrat. S-ar fi crezut că era tăiat în stâncă.

Diana făcu apel la întreaga sa experiență și-l înfruntă.

– Nu execut decât dispozițiile lui Charlie. Când un angajat prezintă un risc pentru societate, îmi spun părerea. Și în general, este respectată. Dacă, referitor la acest inginer, decizia a fost luată fără să fiți consultat, este pentru că nu sosiseți încă. Și era de preferat să nu fie angajat, decât să fie concediat mai târziu.

– Probabil nu m-am exprimat bine... Unde vă situați în ierarhia întreprinderii, pentru a decide acest fel de lucruri?

– Mă aflu în afară, domnule McAllister. Unchiul dumneavoastră mă plătește pentru...

– Acum, eu sunt cel care vă plătește. Și mi-ar plăcea mult să știu de ce.

Brant făcu rectificarea fără să zâmbească, intrigat oricum de această mână de femeie care-i susținea privirea cu atâta îndrăzneală. Îi examină mai de aproape ținuta foarte profesională – taior bine croit, bluză din mătase – chipul hotărât, cu ochi mari, căprui. Cu siguranță, inteligentă. De asemenea, încrezătoare în ea însăși, în ciuda desenului

aproape copilăresc al buzelor senzuale, care-i trădau vulnerabilitatea. Simți brusc dorința de a mângâia părul mătăsos, șaten-auriu, ca ochii. Era teribil de provocatoare, dar fără să-și dea seama, crezându-se cu siguranță protejată de sobrietatea ținutei. Și tocmai această inconștiență îi sporea atracția.

– Unchiul mi-a spus că are contract cu cineva din afara societății, dar nu mi-a precizat cu cine și nici atribuțiile sale. Așa că, explicați-vă.

– În general, munca mea se limitează la un control de rutină. John mă întreabă dacă cineva care solicită un post se potrivește angajării pe care o solicită și dacă i se pot încredința documente importante, fără riscuri majore pentru securitatea întreprinderii. Eu îi analizez un eșantion de scris, de exemplu, scrisoarea de candidatură. Și acel inginer la care țineți atât de mult, chiar prezenta caracteristici suspecte. L-am sfătuit pe John să se informeze asupra antecedentelor acestui domn.

– Rezultatul?

– După anchetă, s-a descoperit că-și părăsise vechiul post în condiții nu prea clare... Desigur, este o minte strălucită, dar fostul patron a preferat să se despartă de el: informații importante treceau cu regularitate în mâinile concurenței. Din nefericire, nu exista nici o dovadă, așa că era imposibil să se depună plângere. Dar vinovăția protejatului dumneavoastră era sigură.

Brant, simți lovitura, lăsând să-i scape o înjurătură foarte urâtă.

– Și ar trebui să vă considerați mulțumit de intervenția mea, reluă Diana, profitând să nu-și piardă avantajul. Asta pentru capitolul de justificări. Sper că vă sunt de-ajuns... Celălalt motiv care m-a adus aici este cu siguranță mai puțin îmbucurător, deoarece de data aceasta, prevenirea unor riscuri sosește poate prea târziu. Ieri, John mi-a trimis să analizez un scris. Este vorba despre un bilețel pe care-l adunase de pe jos. Și nu de oriunde: din laboratorul în care se fac cercetările de maximă importanță asupra noului dumneavoastră calculator... John nu-l cunoaște pe autorul biletului, dar grafia lui i s-a părut neregulată și pentru orice eventualitate, mi l-a arătat.

Un licăr de interes cu totul nou se aprinse în ochii lui McAllister.

– Persoana care a redactat acest bilet se află în stare de dezechilibru nervos, cu siguranță mânioasă și foarte înspăimântată. În combinație cu constantele caracterului său, pe care le dezvăluie modul de a scrie, ar putea da un cocteil destul de exploziv.

– Precizați-mi aceste trăsături de caracter.

– Plăcerea de a stăpâni, obiceiul de a se preface. Și o fire răzbunătoare. Desigur, semnele de nervozitate s-ar putea explica printr-o tensiune trecătoare. Toți cei care lucrează în tehnologia de vârf, sunt supuși la asta. Importanța mizei, surmenajul... Dar oboseala nu este de-ajuns pentru a justifica un asemenea dezechilibru. Experiența îmi spune că această persoană nu va rezista nervos. Curând. Mi-e teamă să nu aveți

o adevărată bombă cu explozie întârziată, care circulă liberă prin laboratoare și care, poate, are acces la informațiile cele mai confidențiale. Evident, nu se poate ști ce formă va lua explozia, cum nu se pot prevedea intrigile individului. Dar judecând după ceea ce dezvăluie aceste câteva rânduri, nu sunt prea optimistă.

Brant se așează din nou, tacticos, privind la peretele din spate, cu un aer absent. Se gândea. Iar calmul său o uimi pe tânăra femeie. Îi cunoștea semnătura, trei inițiale desenate cu putere în josul unei circulare. Fără să-și piardă timpul cu o adevărată analiză, presimțise un caracter hotărât, îndemnat să susțină orice provocare și chiar să-și creeze unele, dacă existența i se dovedea prea posomorâtă! Brant McAllister avea destulă energie pentru a muta munții, și iată că rămânea așezat calm, la anunțul unei vești capitale pentru securitatea întreprinderii. Până la urmă, bărbatul era interesat. Cu siguranță, mai complex decât părea. Tăcerea sa intensă – în timp ce ea se aștepta să-l vadă sărind în picioare, răcnind, urlând ordine – o făcea să se simtă aproape stânjenită. Rar se întâlnea o asemenea putere de concentrare la un bărbat încă tânăr. Oare ce vârstă putea avea? Treizeci și trei, treizeci și cinci, nu mai mult. Dar privirea arăta cu certitudine că știa ce voia, necruțând nici un efort pentru a obține asta și dorindu-și să se priceapă să facă bani. Nu și-ar fi dorit să se afle în pielea celui care încerca să-l înșele...

În timp ce-și lăsa gândurile să hoinărească, Diana plimba o privire distrată pe birou. Hârtii dactilografiate, stilouri,

maldăre de dosare... O hârtie scrisă în grabă îi atrase subit atenția. O vedea invers, dar și-ar fi pariat bluza de mătase, că era scrisul lui. Dacă l-ar putea examina, ar afla mai multe despre personalitatea noului președinte director general. Și dacă ar șterpeli-o în mod discret, în timp ce el se gândea? Nu. Nu, sincer, nu era o idee bună. Pariurile de acest gen puteau fi scuzate la șase sau șapte ani, dar la douăzeci și cinci trecuți, asta putea duce foarte departe. Cu atât mai mult cu cât Brant McAllister nu avea nimic dintr-un tip glumeț.

Demonul tentativei îi mai dansă o clipă prin fața ochilor. Pentru a-l alunga, strânse cu hotărâre pleoapele, numără încet până la zece și le deschise din nou... pentru a întâlni privirea lui Brant ațintită asupra ei! Tresări, roși, ca prinsă în greșeală. El, în schimb, nu se simțea câtuși de puțin jenat și continua liniștit s-o examineze. Îi privea cu atenție chipul, oprindu-se asupra buzelor. Dianei nu-i plăcu asta. Chiar deloc. O privire mult prea intensă, prea... supărătoare. Foarte caracteristică lui Brant McAllister. Era hotărât să-și satisfacă o curiozitate și atâta timp cât nu se va plictisi, va trebui să-i suporte această inspecție! O enerva aerul său încântat, ca cel al unui copil care descoperă într-un pachet amărât, primit cadou, jucăria scumpă pe care și-o visase întotdeauna.

– La ce vă gândiți, domnișoară Trevor?

I-ar fi întors cu plăcere întrebarea!

– Ei bine... aș da oricât să pot vedea mai de aproape hârtia aceea mică, de acolo, de pe biroul dumneavoastră.

– Atât de mult vă interesează mersul întreprinderii?

– Nu. Dar scrisul dumneavoastră, da.

Ascunzând ostentativ biletul sub un dosar, el zâmbi.

– Vă întrerup imediat. Dacă trebuie să aflați ceva despre mine, ocupați-vă direct de asta și nu prin concluzii riscante trase din trei cuvinte scrise în grabă.

– Pentru dumneavoastră, grafologia este chiar o glumă...

Sinceritatea răspunsului o surprinse.

– La drept vorbind, nu știu nimic despre ea. Dar dacă unchiul crede... Explicați-mi principiul.

– În două minute?

– Nu ne grăbește nimic. Și puteți începe totuși prin ce este mai accesibil unui profan ca mine: păreați foarte sigură de dumneavoastră când ați cerut să se cerceteze trecutul acelui inginer.

– Firește. Analiza dovedește că...

– Să fie oare grafologia o știință exactă?

– Desigur.

– Recunoscută ca atare în această țară?

– Ei bine... aproape.

– Aproape? Termenul acesta nu există în vocabularul științific. Așadar, nu este o știință exactă.

Siguranța raționamentului o înfurie.

– Nu vă jucați cu vorbele! Folosim o metodă științifică pentru analizarea scrisului. Sunt totuși de acord că apoi, interpretarea acestei analize este mai subiectivă.

– Iată, așadar... Povestiți-mi asta.

Brant ridicase deja o sprânceană, în mod ironic. Înainte de a se lansa în explicații amănunțite, Diana consideră potrivit să-și organizeze puțin argumentația. Când ai de-a face cu acest gen de bărbat, trăind în mijlocul calculatoarelor optsprezece ore din douăzeci și patru, având aproape și în loc de creier unul, era de preferat să vorbești logic.

– Iată cum se descompune munca noastră: fiecare literă, fiecare cuvânt, ascunde informații foarte precise. De exemplu, modul în care puteți bara pe t, poate reflecta o trăsătură a caracterului dumneavoastră. Dar această informație nu va avea o semnificație reală decât după confruntarea cu alte date. Singură, nu spune nimic. Un grafolog nu va putea trage o concluzie bună, decât legând-o de tot ceea ce deduce din celelalte litere. Astfel, bara t-ului dumneavoastră va putea avea o mare importanță în reconstituirea personalității, sau nu va da decât un indiciu minim, nesemnificativ.

– Și dacă îmi prefac scrisul?

– Nu veți putea. În tot cazul, nu în mai multe fraze. Imposibil de înșelat un profesionist.

– Și vă considerați...

– O profesionistă, într-adevăr.

– Să admitem. Ce intenționați să faceți?

– Eu? Absolut nimic. Îmi îndeplinesc sarcina de a vă avertiza. Dumneavoastră acționați în consecință.

– Și credeți că se poate ieși din încurcătură așa? Va fi suficient să picați la țanc, pentru a mă anunța ceea ce știu deja și...

Diana făcu ochii mari, rotunzi.

– Știați deja?

– De două zile. S-a dovedit că informații confidențiale ies din laboratorul nostru...

– Și de ce n-ați luat măsuri?

– Care? Să pun să fie arestat tot departamentul de cercetare? Justificați-vă salariul propunându-mi ceva constructiv. La urma urmei, face parte din slujba dumneavoastră.

– În nici un caz! Când Charlie ocupa fotoliul dumneavoastră, nu mi-a cerut niciodată să găsesc soluții, ci numai să previn niște probleme!

Tăcerea grea a lui Brant o făcu să înțeleagă că acea epocă fericită tocmai luase sfârșit.

– În sfârșit domnule, fiți rezonabil! Cum vreți ca în zece secunde, să inventez o ripostă împotriva spionajului industrial? Firma dumneavoastră plătește personal special însărcinat cu probleme de securitate, așa că informați-l, și să se descurce!

– După părerea dumneavoastră, cine m-a avertizat de divulgarea secretelor?

– Oh!... Și ei știu mai mult decât dumneavoastră despre cum să oprească prejudiciile?

– Ar mai trebui să fie cunoscută identitatea vinovatului. Pretindeți că sunteți arma secretă a lui Charlie?

– Da, dar nu văd ce pot face mai mult pentru a vă ajuta. Nu știu să citesc în zațul de cafea.

– Poate nu. Dar știți să citiți printre rânduri. Cel puțin asta ați afirmat acum cinci minute. Puteți oare identifica persoana care a redactat acel faimos bilet dacă vi se prezintă un alt exemplar al scrisului său?

– Ah! asta da. Trimiteți-mi niște scrisori scrise de mână de oamenii pe care-i bănuiți, și...

– Nu se pune problema să vă trimit ceva. Vă vreau... aici.

Făcuse o pauză ușoară și Diana se întrebă dacă își imaginase cumva subînțelesul. Cu siguranță!

– Aici? Dar nu... În sfârșit, de obicei lucrez acasă.

– Obiecție respinsă. N-aveți decât să vă instalați biroul în localul nostru.

– Nu văd de ce.

– Eu da. Asta vă va economisi mult din timp și din deplasări. Cum încă nu bănuim pe nimeni, va trebui să examinați scrisul întregului personal.

– Sper că glumiți?

Privirea întunecată a inginerului îi risipi îndoielile.

– Domnule McAllister, reluă Diana pe un ton exagerat de politicos, am și alți clienți în afară de dumneavoastră și înțelegeți că nu-mi pot suspenda toate activitățile pentru a mă consacra...

– Doamnișoară Trevor, o întrerupse Brant pe același ton, înțelegeți și dumneavoastră că problema mea este urgentă. Mai mult decât afacerile dumneavoastră curente. Adevărat, sau greșit?

– Adevărat, dar...

– Ah, desigur, dacă vă considerați nepotrivită pentru munca pe care v-o cer...

– Aveți un dosar despre fiecare membru al personalului?

– Da.

– Acest dosar conține numeroase informații, dintre care o parte scrisă de mână, redactată de salariat?

– Da.

– Din clipa în care voi avea în mână fișa vinovatului, îmi vor trebui exact cinci minute pentru a-i identifica precis scrisul. Iar concluziile mele vor fi acceptate de orice tribunal. Mărturia mea a jucat deja un rol preponderent în mai multe procese.

Iată ce-i va înfrânge trufia!

– Foarte bine. Și mulțumesc pentru colaborarea atât de... spontană.

Zâmbetul industriașului o irită în cel mai înalt grad pe tânăra femeie. Tocmai o manevrase de toată frumusețea... De fapt, de ce ținea atât la ajutorul ei, dacă nu credea în grafologie? De neînțeles! Oricum, nu va fi nemulțumită să-i vadă mutra când îi va oferi numele vinovatului. În acea clipă, va trebui să recunoască virtuțile acestei „științe aproximative"!

– Unde locuiți, domnișoară?

– San Francisco. Russian Hill.

– Nu, adresa exactă.

În mod reflex, îi întinse cartea de vizită.

– De ce aveți nevoie de ea?

– Pentru a trece să vă iau. Cinăm împreună.

– O clipă. Cine a vorbit de cină?

– Eu. Avem multe lucruri de pus la punct, înainte de ziua de mâine.

– Și ce se va întâmpla mâine?

– Vă veți începe activitatea în localurile întreprinderii Mitchells, adică exact aici. Cu normă întreagă.

Diana închise ochii și inspiră profund. Acest bărbat reușise s-o calce pe nervi. Îi întinsese un deget și-i luase mâna întreagă!

– Vă amintesc că aveți contract cu noi, insistă Brant.

Desigur... Înainte de a pleca să se odihnească, Charlie îi propusese un contract. Pentru a o proteja, nu pentru a o lega. Astfel, interlocutorul lui n-ar fi putut-o concedia pe domnișoara Trevor. Evident, semnase. În contrapartidă, ea se angaja să-și ofere serviciile în caz de nevoie. Dar Charlie nu înțelegea să dispună singur de competența sa și s-o priveze de alți clienți. În mintea sa, contractul nu era exclusiv.

– Acest document spune că se poate face apel la dumneavoastră de fiecare dată când este necesar, reluă Brant, imperturbabil. Ei bine, este necesar, Diana.

Aceasta întoarse capul, stânjenită de intensitatea privirii sale. Dacă-i spunea pe nume, o considera deja colaboratoarea sa. Hotărât lucru, nu părea un bărbat care pierde timpul.

Diana făcu o ultimă încercare. Știa bine că acel contract o dădea legată de mâini și de picioare lui Brant, dar putea totuși să încerce! La drept vorbind, munca o neliniștea mai puțin decât acest președinte director general cu ochi cenușii, care o domina printr-o judecată corectă...

– Charlie prefera să nu fie văzută în localurile firmei. Nu uitați că sunt o armă secretă. Cu cât mai puțini oameni știu despre meseria mea, cu atât o pot practica mai bine. Oare cum veți explica prezența mea?

– Mitchells face uneori apel la angajați provizorii. V-aș putea prezenta o secretară. În ultimul timp, a mea este depășită. Pentru toată lumea, o veți seconda.

– Greșit calcul. Presupunând că accept, nu va fi pentru a mă instala în biroul dumneavoastră, ci la serviciul personal.

– Nu se pune problema! Nu vreau să vă scap din ochi. Nu se știe niciodată... În definitiv, răspund pentru dumneavoastră, pentru că eu vă angajez.

– Și cum să ajung la dosare, dacă rămân în biroul dumneavoastră? Serviciul personal se află la celălalt capăt al clădirii. Doar nu credeți că voi răscoli prin lăzile de gunoi, în speranța de a descoperi hârtii de analizat!

– Vreți să nu mai protestați sistematic? Vă asigur că dacă era vorba numai de mine...

Tăcu brusc. Evident, prefera să lase fraza în suspensie.

– Da?

– Nimic.

– Voi completa pentru dumneavoastră. Dacă era vorba numai de dumneavoastră, m-ați fi dat deja afară, deoarece n-aveți nici o încredere în talentele mele. Dar Charlie credea în ele. Și dacă ar afla că nu s-a făcut apel la mine în caz de urgență, va fi furios.

Fascinată, văzu un mușchi tresărind în colțul maxilarului său. Atins!

– Angajându-mă, vă luați un fel de asigurare față de unchiul dumneavoastră. Orice se întâmplă, îi veți putea spune că v-ați folosit de competența experților săi. Dar nu vă așteptați la nici un rezultat, nu-i așa?

Tăcerea elocventă a lui Brant, ținu loc de răspuns. Un acces de mânie urcă până la chipul tinerei femei. Disprețul lui McAllister pentru meseria sa devenea insultător! Părea o minte prea îngustă pentru a căuta să înțeleagă, înainte de a condamna.

Se ridică demnă și se postă în fața lui, foarte dreaptă și... mai tulburată decât ar fi vrut, de privirea lui întunecată.

– Refuz micul dumneavoastră joc, domnule McAllister. Am prea mult de lucru pentru a-mi pierde timpul în biroul dumneavoastră. Deoarece credeți sau nu, ceilalți clienți ai mei consideră că ofer un serviciu de calitate și sunt foarte solicitată.

Se pregătea să iasă, dar cu mâna pe clanța ușii, se întoarse pentru o ultimă vorbă înțepătoare, pe care o spera sarcastică.

– Știți ce este cel mai ciudat? Eram pe punctul să accept. Vi l-aș fi găsit pe domnul X în cel mai scurt timp și vi l-aș fi servit cald, pe tavă. Dar văd că nu sunt destul de calificată pentru dumneavoastră. Când veți fi foarte înghesuit de această problemă, va fi prea târziu să vă schimbați părerea despre mine. Va îngheța iadul înainte de a ridica degetul mic, pentru a vă ajuta. Ah! referitor la contract... Nu vă mai frământați. Charlie l-a redactat doar ca să mă protejeze. Nu s-ar fi folosit niciodată de el pentru a mă constrânge.

Închise ușa, când se auzea o altă înjurătură urâtă.

Capitolul 2

Erau zece minute bune, de când suna neîntrerupt. Diana închise ochii, exasperată: de-abia venise și intrase în baie! Ei bine, să sune! Nepoftitul va renunța. Obligat. Oricine ar renunța. Comisionarul cel mai încăpățânat n-ar fi rezistat acolo patruzeci de secunde. Cel mai tenace admirator ar fi fost cuprins de crampe de nesuportat la degete. Cine putea fi oare individul capabil să se rezeme atât de mult timp de butonul ăla blestemat? Nici măcar nu trebuia să-și pună întrebarea. Brant McAllister, desigur. Și mereu clopoțelul acela, insuportabil...

– Îl voi strânge de gât! strigă tânăra femeie, sărind afară din baie, în mijlocul unui val seismic.

Se șetrse într-o clipită și îmbrăcă în grabă un halat de baie. McAllister tot mai suna. Îi deschise cu furie.

– Ce v-a apucat? Veți agita tot cartierul!

Această amabilă intrare în subiect, însoțită de o privire ucigașă, îl lăsă pe cel interesat de marmură. Aștepta,

imperturbabil. Gata să-și petreacă noaptea pe platforma scării, dacă trebuia. Diana înțelese că baia bună și caldă era de clasat în rândul amintirilor. Își încrucișă brațele și oftă exasperată. Brant nu se mișca. Resemnată, cedă.

– Ei bine, pentru că sunteți aici, intrați. Ce vreți?

Brant o luă de talie, o ridică de parcă era un fulg, pentru a elibera ușa, o așeză cu grijă la aproximativ cincizeci de centimetri mai departe și închise ușa.

– Pe dumneavoastră.

Diana simți furnicături de neliniște în vârful degetelor. Trei minute mai înainte, nutrea planuri de sugrumare, pe care i-ar fi plăcut la nebunie să le pună în aplicare! Îi evaluă în minte circumferința gâtului, dar își aminti exact la timp că n-avea deloc forță în mâini și se gândea deja la otravă, când un amănunt veni să o distragă de la planurile ucigașe. Prin deschizătura cămășii descheiate a lui Brant se vedea părul de pe piept, brun și creț, fascinant și complet neașteptat când cunoșteai bărbatul în costum sobru și cu cravata bine potrivită! Acum, în pulover sport și vestă din piele moale, părea atât de diferit de președintele director general întâlnit în aceeași dimineață... Diferit, da, dar și mai încăpățânat și mai periculos.

– Doar nu intenționezi să ieși în această ținută?

Brant măsură pe îndelete silueta fermecătoare, înfășurată în halatul de baie.

– Ia notă, îmi place foarte mult. Dar s-ar putea să atragă privirile. Mai ales cu acest coc ce se desface.

Îi scoase agrafa care cedase sub greutatea buclelor și-i eliberă părul arămiu. Mâna îi întârzie o clipă.

– Foarte frumos. Cred că prefer astfel...

Încremenită de o asemenea familiaritate, Diana lupta în zadar să-și vină în fire. De când dăduse buzna la ea, spre marea sa neplăcere, pierduse orice control al situației.

– Preferințele dumitale mă lasă complet indiferentă, domnule McAllister. Spune-mi mai degrabă ce te aduce aici.

– Mi-e o foame de lup. Dumitale nu?

– Pot oare să-ți amintesc că părăsind biroul dumitale...

– Afișându-ți demnitatea, o întrerupse Brant.

– Cum?

– Ai ieșit afișându-ți demnitatea. Întotdeauna m-am întrebat ce înseamnă asta. Mi-ai oferit o excelentă ilustrare.

– Încântată să contribui la educația dumitale, dar să revenim la oile noastre, vrei? Așadar, părăsindu-ți biroul, am specificat limpede urmarea ce se potrivea s-o dau relațiilor noastre.

Privirea cenușie a lui Brant se cufundă în a sa, serioasă, gânditoare.

– Ai spus că refuzi să mă ajuți. Nu că-mi refuzi invitația la cină. Am tras concluzia că ai acceptat.

Dianei i se tăiară picioarele. Raționament riguros, de o logică de necombătut. Iată la ce ducea frecventarea în mod exclusiv a calculatoarelor... Desigur, nu se angajase cu nimic, referitor la cină. Pentru ea, asta se producea firesc. Nu și pentru el. Cu siguranță, acest bărbat ascundea o ecuație în

locul creierului. Fără să vrea, zâmbi. Dacă ar fi putut prevedea consecințele acelui zâmbet, s-ar fi abținut!

– Ai marcat un punct! Într-adevăr, n-am anulat cina....

***

– Eu nu ghicesc nimic, Brant, studiez!

Iată unde o dusese zâmbetul de mai înainte: în loc să savureze doar delicioasele clătite ale lui Li, un chinez care ținea un restaurant și-i era prieten de demult, se afla sub lumina filtrată de lampioane roșii, încercând să-i demonstreze cu vehemență lui Brant rigurozitatea grafologiei. Mai bine încerca să-l facă pe un măgar să bea, fără să-i fi fost sete...

– Și privind un scris, îți dai seama dacă cineva este cinstit sau nu? Nu văd diferența între asta și sfera de cristal.

Tonul creștea. Din fericire, Li îi așezase mai departe, cu un zâmbet de conspirator, pe care, de altfel, Diana nu și-l explica.

– Nu mă mulțumesc să „privesc" scrisul oamenilor, cum spui. Îl analizez. Și asta îmi permite să le înțeleg caracterul, nu să le prezic viitorul, sau să le ghicesc sexul ori nu știu ce, la fel de extravagant.

Brant ridică nasul, subit interesat.

– Vrei să spui că domnul X al nostru, ar putea fi la fel de bine o doamnă X?

– Exact.

– Așadar, nu știi să deosebești un scris masculin de unul feminin?

– Nu. Nici un grafolog serios n-ar risca asta.

– Îți bați joc de mine. Nu știu nimic despre asta, dar sunt totuși sigur de contrariu.

– Experiența îți va dovedi că este imposibil. Ți s-a întâmplat, fără îndoială, să recunoști pe un plic scrisul unei rude sau al unui prieten, despre care, evident, știai că este bărbat sau femeie. Instinctiv, le-ai clarificat caligrafia ca masculină sau feminină. Dar în prezența unei probe a căror proveniență n-o cunoști, ai fi foarte încurcat.

Aerul neîncrezător al lui Brant o făcu să râdă.

– Poți să mă crezi. Știu despre ce vorbesc!

– De o jumătate de oră îmi vorbești în special despre ceea ce grafologia nu-ți permite să realizezi! Dacă am trece puțin la rezultate concrete, la probe științifice? Pe scurt, explică-mi meseria dumitale.

– Am încercat deja în această dimineață. Îți amintesc, fără succes....

Brant îi adresă o privire curioasă, pătrunzătoare, pe care ea nu știu s-o interpreteze.

– Nu te-aș fi crezut atât de ușor de descurajat.

– Bun, asta este! Îmi încerc norocul încă o dată. Dar dacă-ți surprind o umbră de zâmbet pe față, te previn că te las aici, cu certitudinile dumitale științifice! Și până una alta, vei putea sta atârnat toată noaptea la soneria mea, nu voi deschide!

Cu un semn din cap. Brant o făcu să priceapă că termenii înțelegerii îi conveneau și ea începu:

– Mai întâi, trebuie să știi că scrisul este mai mult produsul creierului nostru, decât al mâinii. În orice clipă, el ne dirijează mișcările, ne controlează urmele peniței, care devin imaginea fidelă a personalității noastre, la fel ca modul de a vorbi, sau de a ne deplasa, de exemplu.

Brant o asculta, în timp ce-i observa mâinile expresive care se agitau pentru a-i puncta explicațiile. Și acest mod de a vorbi îi trăda personalitatea, probabil nu se afla în repaos niciodată!

– Da, am citit recent niște articole despre această problemă, în nu știu ce reviste. Este oare vorba despre un nou domeniu fundamental de cercetare?

Evitase cu grijă cuvântul știință...

– Nu chiar. Aristotel se interesa deja de asta cu trei secole înainte de era creștină și tot timpul, filozofii s-au aplecat asupra legăturilor dintre scris și om. Din concluziile lor, caligrafia poate dovedi caracteristicile psihice ale individului și în nici un caz, pe cele fizice. Așadar, nu este un mijloc indirect de a cunoaște vârsta sau sexul persoanei. Este dovedit. Științific.

Accentuase pe cuvânt și lăsă să treacă o secundă pentru a forța bariera pe care i-o opunea Brant.

– S-au efectuat sute de teste. Toate rezultatele coincid. Dovadă că grafologia nu este o interpretare fantezistă, ci o analiză riguroasă.

Cu acest argument hotărâtor, își termină liniștită ultima clătită.

– Întrebări?

– Da. Două. Cum ai ajuns la grafologie și, vrei un desert?

– Nu, mulțumesc, la a doua. Cât despre prima...

Se lăsă pe spate, oftând. Evident, interesul lui Brant se deplasă de la grafologie, la femeie. Și devierea i se părea periculoasă.

– Ei bine, la cincisprezece ani, adoram bâlciul. Nu ratam nici unul și mă repezeam întotdeauna la standul ghicitoarelor. Într-o zi, în locul cunoscutei doamne Irma, am găsit un bărbat care analiza scrisurile. Iată de unde pleacă toată povestea.

Brant făcu o grimasă comică.

– Încep să regret că am întrebat...

– Și eu, că am răspuns. Probabil tocmai am distrus puținul credit pe care mi-l acordai...

Brant îi luă mâna foarte mică în a sa și zâmbi. Pentru prima dată, părea relaxat.

– Liniștește-te, nu judec oamenii după trecutul lor. Dacă ești gata, putem pleca.

Puțin surprinsă de această vorbă fără șir, Diana se ridică.

– Din fericire, ai mâncat tot. Li este teribil de ofensat când nu se termină mâncarea, crede că bucătăria lui nu place!

– Ar trebui mai degrabă să reducă mărimea porțiilor, ne-a servit cu ce să hrănească zece adolescenți în plină creștere!

– De ani de zile mă străduiesc să-l sfătuiesc. Nimic de făcut, persevează!

– După câte înțeleg, sunteți cunoștințe vechi.

– Părinții mă aduceau deja aici, de foarte mică. Li a luat acest restaurant acum mai bine de douăzeci de ani, dar s-a

născut aici. Părinții lui au emigrat din China în California, la sfârșitul secolului trecut, când construcția căii ferate absorbea toată mâna de lucru străină. Marele său vis era o clădire frumoasă, în cartierul chinezesc. A reușit. Iar bucătăria sa se numără printre cele mai bune, de unde orgoliul de maestru bucătar!

Văzându-i că pleacă, Li se apropie pentru a le ura o seară bună. O strânse pe Diana cu afecțiune lângă el, murmurând ceva ce Brant nu auzi.

De cum trecură de ușă, îi întâmpină răcoarea serii de toamnă. Brant ridică gulerul hainei și o atrase pe Diana spre el, pentru a o proteja de vânt.

– Ce ți-a povestit prietenul nostru chinez?

– Oh, nimic... doar că era încântat de pofta noastră de mâncare.

Minciuna o făcu să roșească. Din fericire, îi învăluia noaptea și însoțitorul său nu putu observa nimic. Deoarece cuvintele lui Li n-aveau nimic anodin, cum lăsase să se creadă. „Atenție, mica mea perlă, acesta mi se pare cu totul diferit de cei pe care-i aduci la noi de obicei. Și să crezi în vechea mea experiență, are planuri în legătură cu tine...“ îi spusese.

O mână călduță pe talie o conducea cu amabilitate spre Porsche. Brant îi deschise, așteptă să-și pună centura de siguranță și se instală la volan.

– Oare mă vei invita pentru un ultim pahar?

Părăsi cartierul chinezesc și se îndrepta spre Pacific Avenue, în direcția Hussian Hill.

– Ei bine?

Desigur, observase ezitarea Dianei.

– Dacă te mulțumești cu cafea, sau cu vin alb, de acord.

– Nu ai nimic altceva?

– Nu-mi place nimic altceva. De ce să mă încurc cu sticle inutile?

– Ai putea servi altora.

– Până acum, nu s-a pus problema.

Brant nu adăugă nimic, dar opri exact în fața primului magazin universal deschis.

– Mă întorc în două minute.

Două minute mai târziu – cu ceasul în mână – lăsă o pungă să plesnească pe genunchii Dianei și demară.

– Dumnezeule!

Tânăra femeie inventarie rapid conținutul pungii.

– Whisky, gin, vermut... Ai aici cu ce să deschizi un bar! Ce vei face cu toate astea?

– Le las la dumneata.

– Dar eu nu beau, Brant!

– Dumneata, poate nu. Dar eu voi avea ceva acceptabil să-mi torn în pahar, când voi trece să te văd...

– După numărul sticlelor, intenționezi s-o faci vreo șase luni!

– Și de ce nu?

– Negăsind nimic usturător de replicat, Diana se hotărî să facă pe surda. Nedând importanță cuvintelor sale, nu va avea să-și pună – nici să-i pună! – prea multe întrebări despre implicațiile lor...

Ajunseră. Diana îi înapoie sticlele și alergară până la ușă, luptând împotriva vântului, care acum bătea vijelios. O rafală se năpusti cu ei în casă și se proptiră în ușă, pentru a o închide.

– Uf! Frigul, afară. Și noi, la căldură.

– Duc sticlele în bucătărie, hotărî Brant cu autoritate.

Găsi drumul fără să întrebe nimic și scoase două pahare. Diana îl urmă automat, fără grai în fața unei asemenea familiarități. Ar fi trebuit totuși s-o consulte! Dacă nu va învăța să-i ceară din când în când părerea, relațiile lor se vor învenina rapid.

– Să-ți prepar un cocteil. Whisky, gin, tequila?

– Nu. Mulțumesc foarte mult, dar nu. Ești surd, sau numai distrat? Îți repet că nu beau acest gen de alcool. În schimb...

Deschise frigiderul și scoase o sticlă de Riesling.

– ... voi bea cu plăcere un deget din ăsta.

Deloc jenat de bruschețea gazdei sale, Brant continuă să-și vadă de ocupația de barman. Găsi un loc unde așeză sticlele, destupă cu grijă whiskyul, își turnă atent un pahar plin ochi și șterse meticulos gâtul sticlei... Fiecare gest părea gândit, dar fără lipsă de naturalețe. Îi plăcea să facă lucrurile corect, atâta tot. Diana roși puțin de calda dezordine care domnea la ea. În apartamentul lui Brant, totul era probabil la linie! Aici, cea mai mică suprafață plană se ocupa pe loc de obiecte la fel de diverse pe cât de nepotrivite: stilouri, corespondența din săptămâna trecută, papiote de ață, cărți, desigur încă deschise la pagina consultată. Fără să pună la socoteală ziarele pe care

nu mai avusese timp să le răsfoiască și care se îngrămădiseră la întâmplare din agitația sa prin apartament.

Îl precedă pe Brant în salon, spionându-i cu coada ochiului reacția. Dacă răceala impersonală a biroului său, care corespundea într-adevăr cu temperamentul acestuia, va strâmba din nas la o asemenea harababură...

Brant se instală pe canapea, după toate aparențele puțin impresionat de spectacolul care i se oferea. De fapt, o aprecia cu încântarea unui copil în fața primului său pom de Crăciun. Niciodată nu văzuse un interior atât de viu. Revistele aruncate una peste alta, pe o masă joasă, lupa de pe o carte, lumina portocalie a lămpii, totul i se părea călduros și primitor, reflectare fidelă a ceea ce descoperea în ochii mari ai tinerei femei.

Luă o înghițitură de whisky și se așeză gânditor pe divan, alături de ea. Voia pentru el acea căldură, acea senzualitate care se răspândeau din fiecare gest. Tocmai i se impusese asta în sinea sa, ca o evidență. Ideea că le-ar putea împărți cu alții, îi deveni brusc de nesuportat. Tot ceea ce venea de la Diana, pretindea ca pe viitor să-i fie destinat. În exclusivitate. Stabilind asta, era vorba s-o convingă și pe principala interesată... Și nu va fi treabă ușoară! Mai întâi, să șteargă imaginea dezastruoasă pe care i-o oferise despre sine, dimineață. Diana își va aminti cu siguranță mult timp modul cum o primise. Oare cum se putuse arăta atât de arțăgos? De acord, nu avea simțul relației, nici amabilitatea naturală a lui Charlie, dar de aici, până la a vorbi în acel mod de nesuferit...

Va trebui să asculte sfaturile unchiului și să mai iasă puțin din laborator. Obligat să dialogheze cu calculatoarele, nu mai știa cum să se adreseze ființelor omenești. O făcea prea direct. Și atâta timp cât nu-și va recăpăta bunele maniere, cea mai bună tactică rămânea să tacă. Cine nu spune o vorbă, evită gafele. Aplicând cu conștiinciozitate prima etapă a planului, își stăpâni o remarcă ce tocmai îi venise în minte și se mulțumi să agite gheața din pahar.

Ușorul clinchet o făcu pe Diana să nu se simtă bine. Făcea tăcerea lui Brant și mai apăsătoare. Oare nu avea nimic de spus? Sau venise la ea ca și cum s-ar fi dus să bea un pahar într-un bar, fără să se simtă obligat să angajeze o conversație cu chelnerul? Dacă trebuia să rămână așa, ca o statuie toată seara, prefera să meargă să se culce!

– Vrei să-ți desfaci cocul?

Iată, a cedat. Dar în fața aerului uluit al Dianei, începu s-o regrete!

– De când am ieșit pe ușa restaurantului, am dorit să-ți văd părul desfăcut, pe umeri...

Tânăra femeie își mușcă buzele. Voia să vorbească? Ei bine, vorbise! Iar ei de-abia îi venea să-și creadă urechilor! Mai rău, cererea sa o șoca, de parcă desfacerea coafurii prevestea alte renunțări. De-abia îl cunoștea și deja... Surprinse un fulger de sfidare în ochii cenușii. La urma urmei, ce era dacă își scotea câteva agrafe din coc? Un gest banal, foarte simplu. Nimic simbolic în asta. Fără îndoială, imaginația i-o luase puțin cam repede la galop.

– De acord.

Își duse mâna la coafură și căută agrafele. Brant își așezase paharul și o observa. Sub intensitatea privirii, Diana ezită. Aproape că avea impresia că se dezbracă.

Mâna bărbatului veni s-o ajute pe a sa.

– Lasă-mă pe mine s-o fac.

Una câte una, agrafele căzură. Diana scutură capul, atât pentru a-și elibera părul, cât și pentru a risipi starea aproape hipnotică în care o cufundase contemplarea tăcută a lui Brant. Adineaori, tăcerea lui o deranja. Acum, simțea o tulburare inexplicabilă, ca și când atmosfera se încărcase de electricitate și respira aproape cu dificultate. Degetele lui Brant i se încurcară în bucle.

– De mătase, îi murmură lângă tâmplă. Și un parfum de primăvară...

Fără să vrea, se trezi imobilizată între umerii puternici și spătarul canapelei.

– Trebuie să fie șamponul.

Se răsuci pentru a câștiga puțin spațiu. În zadar.

– Sau balsamul. Sau fixativul.

– Cu siguranță nu. Toate șampoanele miros a apă de vase. Nu încerca să mă faci să joc după cum cânți. Nici să schimbi discuția.

El îi atinse ușor cu un deget lobul urechii. Buzele i se plimbau pe gât și Diana se înfioră. Își reproșă asta imediat: cu siguranță, Brant observase!

– Brant...

Își drese glasul. Nu cu această voce răgușită va reuși să-l facă să păstreze distanța.

– Brant, nu mă gândesc...

– Cu atât mai bine. Continuă...

– Brant!

Se îndepărtă, înfruntându-i privirea... și tresări. În pupilele dilatate citi o dorință și o hotărâre, pe care nu le văzuse vreodată la un bărbat. În tot cazul, la nici unul din cei care o priviseră... O atrase din nou spre el și puse stăpânire pe buzele sale la fel de firesc, de parcă își regăsise un obicei vechi. Diana se înfioră la contactul cu acel trup încordat, care o aștepta. Gura lui Brant, blândă și atentă, nu căuta să o supună. Îndată ce obținu răspunsul pe care-l spera, sărutul deveni mai deosebit, mai insistent. Mâinile tinerei femei, care mai întâi încercaseră să-l respingă, i se înnodară în jurul cefii. Oare cum s-ar fi putut aștepta la o asemenea îmbrățișare de la un bărbat atât de calm și de rece? Fiecare mângâiere o tulbura. Închise ochii și se abandonă buzelor sale.

Oricât de tulburată era, trebuia totuși să se gândească să-și recapete respirația. Brant urmase probabil același raționament, deoarece se îndepărtă puțin, ațintindu-și din nou privirea asupra ei. Încă o dată, se miră de nesațul care-i strălucea în ochi: acela al unui bărbat înfometat care ar fi încercat să se distreze cu niște aperitive, dar care aștepta să treacă fără amânare la lucruri serioase! Trebuia să reacționeze. Și repede, sau îi va veni rapid de hac. Schiță deja o mișcare

abilă de retragere, dar Brant fu mai rapid și-și schimbă brusc poziția pe sofa, atrăgând-o asupra lui. Diana își înăbuși un mic strigăt: din cap până în picioare, nici un deget din trupul său nu mai era în contact cu divanul! Era complet întinsă peste președintele director general, cât era de lung... Această constatare îi spori considerabil ritmul cardiac. Brant, în schimb, părea că găsește asta foarte firesc. Scoase un oftat ușor de plăcere, o sărută pe tânăra femeie pe nas și începu să-i mângâie foarte ușor coapsa, cu o mișcare lentă, aproape hipnotizatoare.

– Hm... Este bine. În nici un caz să nu te miști.

– Tocmai mă mișcam și ai făcut o manevră de diversiune foarte reușită. Felicitări, McAllister...

Brant zâmbi ironic.

– De acord, petrec foarte mult timp în laborator. Dar mi se întâmplă să mai ies de acolo...

Și în cele câteva dăți când ieșea, nu-și pierdea timpul! Oare privea toate femeile cu aceiași ochi de lup flămând?

– Ce se întâmplă, Diana? Te simt încordată...

– Nu-i nimic.

N-ar fi trebuit să-și pună întrebarea. Imediat, și-l închipuise în brațele alteia. Doar ideea o enerva. Respinse mâna care-i netezea cu tandrețe părul.

– Lasă-mă.

– Serios?

– Serios.

Reacția lui Brant o luă din nou pe nepregătite. Se așteptase că trebuie să se zbată și iată că el desfăcu menghina brațelor.

– Îți dau drumul... deocamdată.

Promisiunea subînțeleasă a acelui „deocamdată", o făcu să se înfioare. Cel puțin, nu-și ascundea intențiile! Data viitoare, nu-i va mai da drumul atât de ușor. Se strecură la celălalt capăt al canapelei, lăsând o largă zonă tampon între ei, își trase jupa, își rearanjă rapid părul și hotărî că era timpul să destindă atmosfera, vorbind despre altceva.

– Dacă mi-ai dezvălui planul genial împotriva divulgării de secrete, pe care l-ai gândit pentru a salva Mitchells?

– Pentru moment, nu este nimic de dezvăluit, dat fiind că n-am găsit încă nimic.

– Păcat că te-ai privat de prețioasa mea colaborare. Asta se numește să-ți tai craca de sub picioare. Ți-aș fi ușurat foarte mult munca.

– Ce vrei, scuze în trei exemplare?

– Ar ajunge unul... în cazul în care este scris de mână. La drept vorbind, orice cuvânt din mâna ta mi-ar conveni pentru a-mi satisface curiozitatea. Chiar și o listă de băcănie!

– Doar nu-ți închipui că mă voi deranja să-mi redactez scrisorile de scuze, în timp ce plătesc o secretară să-mi bată la mașină corespondența...

– Oh! oricum, înțeleg foarte bine genul, atacă Diana, brusc serioasă. O formulă tip, îmi pare rău că v-am jignit, sau binevoiți să-mi acceptați regretele, combinată cu un comentariu sarcastic de stilul: dar nu cred nici o clipă în eficacitatea muncii dumneavoastră!

– Și admițând că scrisoarea ar fi formulată astfel, ce-ai răspunde?

Brant simțea terenul minat și fidel propriilor consemne de prudență, nu voia să înainteze direct.

– Că nu lucrez decât cu cei care cred în mine și în meseria mea. Și că-ți înțeleg ezitările.

– Zău? Ai fi atât de obiectivă pentru a te pune în locul meu? Să-ți închipui că, petrecându-mi toată viața lucrând cu științe exacte, îmi este greu să acord credit unei discipline atât de subiective ca a ta, care depinde de interpretări personale și care nu are încă dreptul să fie citată în lumea științifică?

– Da. Nu sunt complet refractară la ceea ce pot simți oamenii care nu cunosc grafologia și-ți înțeleg foarte bine dilema. Dar răspunde sincer, în cursul unei munci de cercetare, n-ai presimțit niciodată soluția? Un presentiment fără nici un fundament, fără nici o legătură cu desfășurarea calculelor, o voce care spunea: știu bine că pare incoerent, dar sunt sigur că va merge... Și n-ai descoperit apoi, cu cifrele în mână, exactitatea intuiției?

Brant o privea fascinat, fără să spună o vorbă. Era prima persoană care-i demonstra importanța subiectivității în științele zise exacte!

Diana își îngădui un zâmbet ușor, jumătate indulgent, jumătate mulțumit.

– Ceea ce trebuia demonstrat, cum spun matematicienii.

Capitolul 3

– Alo, scumpete! Ai reușit să-mi convertești nepotul neîncrezător la grafologie?

– Charlie? Ce plăcere! Dar unde ești? Și tensiunea dumitale? Măcar, ții cont de sfaturile medicului?

La celălalt capăt al firului, izbucni un hohot de râs liniștitor.

– Mereu la fel de impetuoasă, Diana. Și când te gândești că mie mi s-a prescris odihna... Așadar, s-o luăm în ordine: primo, sunt pe iahtul meu, în mijlocul oceanului. Secundo: tensiunea este din ce în ce mai rău și în consecință, eu sunt din ce în ce mai bine. Și terțio: aplic literă cu literă recomandările acestui ins care strică plăcerea oricui, care-și spune medic!

Hotărât lucru, Charlie nu se va schimba niciodată! De când lucra pentru el, Diana îl auzise mereu bombănind împotriva „medicilor detestabili“, cum îi numea. Dar de data aceasta,

treaba era serioasă: surmenajul îl învinsese și, de voie de nevoie, trebuise să se supună ordinelor medicului, care-l trimisese să se odihnească la țară, pentru o perioadă nedeterminată. Între vacanță și infarct... alesese...

– Ar trebui să-i aprinzi o lumânare, acelui medic!

– Eu? Îi datorez oare ceva unui șarlatan care îmi prescrie carote la fiecare masă? Și fără sare, sau unt!

– Lamentează-te, asta face tenul frumos. Îți amintesc doar că mai era puțin și spuneai adio carotelor și la toate celelalte. În loc să te văicărești, povestește-mi mai bine ce faci în mijlocul oceanului.

– Nimic. Și asta este cel mai teribil! Stau prostește întins pe șezlong și privesc trecând peștii zburători...

– Oamenii civilizați numesc asta relaxare. Cunosc chiar unii care plătesc scump pentru asta.

– Tinerețe fără milă! Telefonasem să fiu compătimit și mă copleșești cu sarcasm! Diana, mă plictisesc.

– Găsește-ți un mod de a-ți petrece timpul. Pescuitul cu undița, cuvinte încrucișate, ce știu eu!

– Știu eu. În sfârșit, am o mică idee...

Diana ciuli urechea. Când Charlie lua acest ton degajat, pregătea în general o propunere indecentă.

– Spune totuși...

– Sunt secole de când n-am făcut un pocheraș. Sau măcar o partidă drăguță de rami. Ești singura parteneră de talia mea. Ce-ai spune să vii să mi te alături pentru câteva zile?

Diana zâmbi. Pasiunea comună pentru cărți le cimentase prietenia. Nici nu mai ținea socoteala serilor petrecute împreună în jurul unei mese de joc pe care ea o instala în salon.

– Aș putea trimite un avion să te ia, pledă Charlie. Și chiar sunt gata să te las să câștigi de câteva ori...

– Pot foarte bine să ajung acolo absolut singură!

– Vino așadar și dovedește-o cu cărțile în mână.

– Oh! nu, Charlie! N-ai să mă faci să străbat jumătate din planetă, pentru a demonstra ceea ce știu deja. Serios, Charlie, este foarte amabil din partea dumitale, dar am mult de lucru, aici. Chiar nu pot să lipsesc.

– Ce se întâmplă atât de important?

– Oh! nimic. Nimic special...

Era de preferat să nu-l alerteze. Neliniștea nu era prescrisă pe rețeta sa...

– Umblu de colo-colo... Dar munca se adună.

– Ai făcut cunoștință cu Brant, scumpete?

– Am avut această plăcere. Ai fi putut totuși să mă previi că mă lași pe mâinile unui sceptic profesional!

Numele lui Brant îi reînvie imaginile din ajun, mâna care-i cuprinsese ceafa, chipul cu ochi cenușii, care se apropia de al ei... O clipă, fu departe.

– Ce spuneai Charlie? Iartă-mă...

– Spuneam că ar trebui să-l scoți din laborator. Obligat să rămână înșurubat la masa de lucru, se va anchiloza până la urmă.

Să se anchilozeze? Dacă l-ar fi văzut în ajun, pe canapea, ar fi fost imediat liniștit!

– Îmi pare rău, nu te aud bine. Comunicațiile astea la mare distanță...

Trebuia mai mult pentru a-l descuraja pe Charlie.

– Trebuie să-și asume cineva răspunderea, reluă Charlie. Eu am făcut ce am putut, acum e rândul dumitale.

– De ce? Oricum, nu sunt răspunzătoare de viitorul său!

– De al lui, nu. Dar dacă vrei să ți-l pregătești pe al dumitale, ai tot interesul să-l faci pe acest tânăr mai sociabil. Nu uita că în compania sa, vei lucra viitoarele șase luni!

– Așadar, te înlocuiește până te întorci? Credeam că trebuia doar să asigure continuitatea, până se găsește un director de drept...

– Este de drept. Măcar pentru un motiv.

– Care, în afară de cel că-ți este nepot?

– Rudenia nu joacă nici un rol aici. Dar deține jumătate din societate. Îți este de-ajuns ca justificare?

– Ce spui, Charlie? Jumătate din Mitchells?

– Da. Suntem asociați. Credeam că toată lumea o știe.

– În afară de mine, se pare! Dar n-am auzit vorbindu-se de el niciodată...

– Nu ține la publicitate și detestă să trateze cu media. Mie îmi place mai mult așa: ai remarcat, fără îndoială, că nu dă întotdeauna dovadă de, hm, să spunem diplomație, în relațiile cu oamenii. Pentru cercetare, lucrăm mână în mână, dar îmi lasă cu plăcere sectorul relațiilor publice. Din cauza necazurilor cu sănătatea mea păcătoasă, iată-l aruncat în față... Diana, sper că-i vei fi alături, dacă are nevoie de dumneata.

Gravitatea vocii o alarmă pe tânăra femeie.

– De ce spui asta? Te temi de vreo problemă?

Răspunsul veni după un timp.

– La naiba! Ar fi fost mai bine să fiu mai degrabă la birou decât să hoinăresc ca un imbecil în mijlocul Oceanului Indian!

– Charlie, explică-mi sincer ce te preocupă. Altfel, cum pot să te ajut?

– Nu mai sunt sigur de nimic... Poate am devenit prea pesimist.

– Vorbește, Charlie. Crede-mă, nu folosește la nimic să te consumi singur.

– De acord... Societatea intră într-o perioadă critică, Diana. Suntem pe punctul de a face niște descoperiri de prim ordin. În laborator, toată lumea dă zor, a dat în patima cafelei, fumează două pachete de țigări pe zi și este agitată. Asta implică faze de exaltare, în timpul cărora cercetătorii se simt în plină formă, capabili de ce-i mai bun și, de asemenea, faze de teribilă depresiune, cu atât mai grave cu cât sunt încordați la maximum. În acest context, se întâmplă uneori ca cineva din personal, să se întrebe dacă merită efortul, dacă salariul compensează cu adevărat ritmul demențial al muncii sale. În cazul în care compară salariul stabilit cu beneficiile pe care societatea consideră că le va scoate din descoperirea la care va colabora, găsește profiturile sale foarte subțiri, indiferent de avantajele și de primele care i se acordă. Știi că Mitchells își plătește bine angajații. Mai bine decât majoritatea companiilor care lucrează în același domeniu. Totuși, pot exista persoane

tentate de o oarecare... colaborare bine plătită, cu agenți ai unei societăți concurente. Din păcate, spionajul industrial este un lucru frecvent.

– Crezi că o verigă a lanțului este gata să sară?

– Posibil. Probabil. Nu pot s-o afirm, dar experiența îmi spune că dacă s-ar putea întâmpla, va exploda curând. Iar Brant nu este obișnuit să înfrunte acest gen de situație. Este un cercetător, nu un pragmatic. Când se concentrează asupra unui punct precis, uită orice altceva...

– Am remarcat, făcu Diana, ambiguu.

Aseară, beneficiase de capacitățile sale de concentrare excepționale și, sincer, multe ore după aceea, nu-și revenise încă.

– Mă voi întoarce, îi spusese plecând, sărutând-o pe vârful nasului.

– Știu. Ți-au rămas șase sticle de terminat.

– Există doar un lucru care mă atrage aici, Diana: tu.

În aceea clipă, inima îi tresări în piept, încât se bâlbâi.

– Eu... Brant... În sfârșit, n-ai înțeles că...

– Am înțeles cel puțin că în tine mocnește un adevărat incendiu. Și vreau să nu ardă decât pentru mine. Voi investi cât timp va fi necesar. Prima etapă, mâine, la ora șase și jumătate. Trec să te iau la cină.

O trăsese spre el. Corpurile li se lipiseră din nou și, când îi dăduse drumul, respirând greu și îmbujorată, nu mai știa foarte bine unde se afla... Brant își pusese toată puterea de concentrare în acea îmbrățișare și rezultatul se dovedise pe măsura efortului!

La celălalt capăt al firului, Charlie desfășura încă șirul preocupărilor sale.

– Brant nu mi se pare bine înarmat împotriva acestui gen de problemă. Dacă ai vrea...

– De acord, Charlie, de acord. Îl voi ajuta. Dar în schimb, jură-mi că vei uita toate astea. Ești în vacanță pentru a te odihni, nu pentru a-ți frământa mintea.

– Bine, doctore. Lăsând gluma la o parte, Diana, mă încurajează foarte mult să te știu urmărind problema... dacă există cumva vreuna!

– Cum vrei să procedez?

– Cu discreție. Mergi pe intuiție. Discută cu toată lumea, cere-i lui Brant să vizitezi laboratorul. Dacă nu-i lucru curat, vei observa repede. Îți acord toată încrederea, ca de obicei.

Mai discutară câteva minute și Diana îl simți mai relaxat. Dacă accepta, era numai pentru a-l liniști și, în ceea ce o privea, știa că va reuși. Dar acum, trebuia să se confrunte cu consecințele promisiunii sale. Oare cum să revină asupra refuzului categoric cu care-l înfruntase pe Brant, fără să-și piardă demnitatea?

Încă mai căuta, când soneria telefonului o scoase din gânduri.

– Domnișoara Trevor?

Brant... De ce oare se amuza spunându-i dintr-o dată „domnișoară“?

– Vorbesc chiar cu domnișoara Trevor, conferențiar universitar titular de psihologie, cea care ține cursuri permanente de pregătire la universitate?

– De unde scoți toate astea?

– Am răsfoit dosarele lui Charlie.

– Bravo. Acum spionezi.

– Da. Dar obligat, pentru că tu mi-ai ascuns.

– Nu ți-am ascuns absolut nimic. De ce ți-aș fi vorbit despre asta? N-are nimic de-a face cu munca mea la Mitchells.

– Crezi tu!

– Ascultă, Brant. Charlie m-a angajat în calitate de grafolog, nu ca psiholog. Așa că, diploma mea n-are nici o importanță.

– Ar fi trebuit s-o menționezi totuși. Pentru mine, este o mare diferență.

– Să nu-mi spui că talentele mele de psiholog dau brusc valoare la ceea ce ieri considerai echivalentul unei sfere de cristal...

– Ba da, desigur. Diploma dă o garanție.

– Atenție, domnule McAllister. Se începe printr-o concesie mică, de acest ordin, și se termină prin a te transforma în vizionar!

Trebui să facă apel la tot sângele-rece, pentru a închide calmă. În starea în care era, i-ar fi făcut plăcere să calce telefonul în picioare.

Dar imediat, soneria se auzi din nou, agresivă.

– Ce mai este?

– Diana, ce te-a apucat?

– Imaginează-ți că m-ai scos din sărite, domnule președinte director general. Consider detestabil că-ți trebuia probe vădite pentru meseria mea, pentru a te convinge că o pot practica în mod întemeiat.

– Calmează-te. Nu este o vină gravă.

– Cum?

Se sufoca. Nu. Mai degrabă ar fi trebuit să-l strângă de gât și încă din prima zi în care s-au întâlnit!

– Dragă domnule, dimpotrivă, mi se pare o vină deosebit de gravă! Renunță o clipă la aspectul de tehnician care tinde spre abstracțiune, pentru a te pune în locul meu. Ai fi măgulit să fii astfel tratat?

– Diana, dacă îmi mai servești doar o dată un „domnule Mc Allister", debarc la tine și vei pierde avantajul kilometrilor care ne despart. Mă numesc Brant. B.R.A.N.T.! Ai auzit?

– Nu sunt surdă.

– Pentru a reveni la ceea ce te preocupă, cu greu mă pot pune în locul tău, deoarece lucrez într-un domeniu unanim recunoscut. Toată lumea știe ce este un calculator. Dar nu există o persoană din zece, care să cunoască grafologia.

– Ai rămas în urmă, dragul meu. Și cu cel puțin cincisprezece ani. Toate revistele vorbesc despre asta. Pentru a nu ști astăzi nimic despre grafologie, trebuie să-ți fi petrecut ultimii cinci ani închis într-un laborator!

– Pentru un psiholog atestat, te consider puțin cam irascibilă...

Diana l-ar fi mușcat. Cum bine spusese Charlie, diplomația nu era punctul lui tare.

– Domnule Mc... Brant, psihologii sunt oameni ca toți ceilalți. Dacă situația este enervantă, mă enervez și gata.

– Perfect. Descarcă-te. Strigă, tună și fulgeră pe săturate. Cu puțin noroc, îți vei goli complet sacul și diseară vom putea cina liniștiți.

– Să cinăm?

– La ora șase și treizeci. Ne-am dat întâlnire aseară.

– Între timp, au survenit anumite evenimente. Mai ales un telefon de la numitul McAllister.

– Diana, o neînțelegere profesională nu trebuie să ne afecteze relațiile personale.

– Poate că tu îți lași neplăcerile afară, când te întorci acasă, dar eu nu reușesc să-mi compartimentez astfel viața.

– Îți voi arăta cum s-o faci. Diseară, de exemplu, la ora șase și treizeci.

Închise, înainte ca Diana să poată măcar protesta.

***

Trecuseră cinci ore de la apelul omului de știință și Diana încă tuna și fulgera... Făcuse o baie caldă, îmbrăcase o ținută de interior confortabilă, încercase un nou ruj de buze. Eșec pe toată linia, relaxarea o ocolea.

Și apoi, nu simțea nici o dorință să iasă! Cu această constatare, se îndreptă cu pași mari spre bucătărie și în zgomot de tigăi, încercă să-și potolească enervarea. Sare, dang! Piper, bing! Ulei. Cloc, cloc, cloc, ceapă tăiată mărunt... Toată această energie considerabilă, dădu naștere unui superb pui la cuptor, servit pe un strat de pilaf. Excelentă bucătăria de familie. Serioasă, copioasă. Nimic în comun cu restaurantele sofisticate unde ar fi dus-o cu siguranță Brant. Și de altfel, dacă nu era mulțumit, putea totuși să meargă să vadă în altă parte dacă...

Diana se așeză în fața bucătăriei, descurajată; enervarea îi sporea.

La urma urmei, pentru ce-i porți pică? În afara unei ușoare răniri a amorului propriu...

Oh! acea voce ascunsă, care-o chinuia întotdeauna în clipa în care avea mai puțină nevoie de ea! Mă irită, iată ce-mi face.

Te irită, de acord. Dar de ce?

Își petrece viața denigrându-mi profesia! Ca și când grafologia mai avea nevoie să-și dovedească utilitatea!

Are dreptul să se informeze...

Să se informeze? Este atât de împotriva grafologilor, încât n-am nici o șansă să mă fac auzită. Mă coboară la rangul unei ghicitoare în cărți din luna-park.

Haide, haide, exagerezi. Iei totul ca pe un atac personal, cu toate că nu este nici o rea-voință. Pur și simplu, este foarte direct. Merge la țintă, fără să ezite. Nu uita că este obișnuit cu logica necruțătoare a calculatorului.

Ah! Pentru că veni vorba despre calculatoarele lui! Mă întreb cum fac pentru a-l suporta pe acest tip! Ar reuși să scoată din sărite și o bucată de fier!

Țț...țț... Știi foarte bine de ce te înfurii împotriva lui.

Ah, da?

Ah, da. I-ai promis lui Charlie că-l ajuți să caute de unde provine divulgarea de secrete și nu știi cum să procedezi, după ce i-ai trântit ușa în nas... Doar nu-l vei lăsa baltă pe bătrânul Charlie?

Nu, evident că nu. Dar cum să lucrez cu Brant? Are un fel de a mă privi, care mă...

Ah, iată-ne aici!

Da, de acord... S-ar spune că mă dezbracă. Și nu-și întoarce niciodată privirea. Abia dacă se sinchisește!

Iar exagerezi...

Este prea înalt, ocupă prea mult loc! Când se apropie, nu mai pot să respir. Și când mă sărută...

Diana, fata mea, s-ar crede că te sperie.

Ei bine, da, asta este!

***

Brant găsi în mod miraculos un loc pe strada în pantă, la câțiva metri de Diana. Își petrecuse ziua cu Jay Landry, responsabilul serviciului de securitate, încercând să lămurească problema. Și ieșiseră amândoi de la această întrevedere cu un moral care atingea cota de alertă. Mai presus de orice îndoială, în mâinile concurenței treceau cu regularitate informații confidențiale. Cât despre a ști de unde provenea divulgarea secretelor... mister. Sărmanul Jay ajunsese la soluții disperate: în afară de a angaja serviciile lui Sherlock Holmes, sau să recurgă la talentele de prezicător ale unui vrăjitor african, încercase totul, fără succes.

Totul... cu excepția unui lucru, își spuse Brant, urcând strada. Analiza grafologică a peticului de hârtie găsit din întâmplare! Și dacă această metodă le-ar da numele vinovatului, prin identificarea scrisului său? În definitiv, de ce să nu încerce lovitura? Plictisitor era că singura persoană în stare să-l ajute îi opunea cel mai categoric refuz. După modul

în care o tratase... Dacă îi va cere brusc, cu insistență serviciile, îi va râdea în nas! Sau mai rău, va căuta să afle de ce și-a schimbat părerea în legătură cu grafologia. Oricum, nu se simțea prea sigur încă, dacă s-o creadă într-adevăr. O noapte petrecută citind pe nerăsuflate niște cărți vechi, serioase, despre această problemă, îi zdruncinase totuși convingerile. Calitatea cercetărilor făcute de grafologi, îl impresionase. Dar nu era pe deplin convins. Pe de altă parte, dacă exista cea mai mică șansă ca Diana să reușească, nu-și putea permite să strice totul cu îndoielile sale. Dacă glumețul care se distra divulgând secrete cui oferea mai mult nu era descoperit rapid, întreprinderea se îndrepta spre faliment.

Urcă cele câteva trepte care duceau la ușa tinerei femei, finisând strategia de folosit. Va trebui s-o convingă să se întoarcă la Mitchells, dându-i impresia că ideea venea de la ea... Nu era ușor... Își dădea o săptămână pentru a reuși.

Capitolul 4

– Rege, damă, valet, zece, nouă, opt, șapte și, canastă. Am terminat.

– Deja? N-am avut timp să etalez nici măcar un joc!

– Dragul meu Brant, lumea se împarte în două categorii: expeditivii și ceilalți. Câte puncte ți-au rămas în mână?

– Să vedem... doi regi, care fac douăzeci, trei valeți, doi de zece și în plus cărțile mici, egal... o sută cinci? Ai!

– Așadar, spunem: minus o sută cinci, adăugate la optzeci pe care le ai deja pe negativ, asta ne dă: minus o sută optzeci și cinci. Frumos scor... Iar pentru mine, două mii treizeci. Cu plus, desigur! Încă două mici partide și ating pragul regulamentar de cinci mii, dacă vrei să continuăm, bineînțeles. Nu-ți lipsesc decât cinci mii o sută optzeci și cinci de puncte pentru a mă bate...

– Mai este și ironică! Diana, n-ai milă!

– Dă vina pe unchiul tău, el mi-a format acest caracter neîndurător. La jocul de cărți, n-are decât un cuvânt de ordine: fără îndurare! Și apoi, să știi că trișează.

– Știu.

Brant zâmbi ironic.

– Eu l-am învățat... Cinci mii o sută optzeci și cinci de puncte de recuperat? Să-i dăm drumul!

După trei jocuri și o oră mai târziu, Brant etala ultimele cărți sub ochii uluiți ai tinerei femei.

– ... și doi ași care fac: cinci mii trei sute douăzeci. Vezi, am chiar un mic avans.

– Ai trișat.

– Nu chiar. Eșecul mă stimulează. Dacă nu mă zdrobeai la început, poate ți-aș fi lăsat o șansă.

Diana aranjă cărțile cu o mină dezgustată. În acest domeniu, îl prefera pe Charlie: cel puțin, pierdea din când în când.

– Și acum, draga mea gazdă, care este răsplata învingătorului?

Tânărul bărbat părea că așteaptă. Ce, i-ar fi plăcut mai mult să nu-și imagineze!

– Victoria. Amețitorul parfum al succesului.

– Nimic altceva?

– Nu este chiar atât de rău! Dacă vrei să sărbătorești, du-te și te servește cu un pahar. Un donator generos mi-a aprovizionat recent barul.

– Pentru tine, vin alb?

– Te rog.

Brant dispăru în bucătărie.

Diana se așeză pe sofa, strângându-și picioarele sub ea. Ciudată seară... Trecând de prima surpriză, Brant acceptase cu ușurință ideea puiului la ceaun, în locul restaurantului. La masă, conversația se desfășură cu multe lacune și uneori cu pauze mari. De bine, de rău, Diana brodă câteva diversiuni șocante despre ploaie și timpul frumos. Ce să spună fără să abordeze cele două subiecte periculoase, spionajul industrial de la Mitchells și grafologia? În disperare de cauză, propusese o partidă de cărți. Cel puțin, în acel timp, tensiunea li se risipise. Dar acum? Brant va recădea oare în tăcerea sa? Se vor vedea condamnați să facă față acestei tăceri, fiecare cu nasul în paharul său, privind cum se topesc cuburile de gheață? Brrr...

Ei bine, să ne gândim, făcu mica voce familiară, pentru prima dată la momentul potrivit. Ceea ce te paralizează, este promisiunea făcută lui Charlie. După ce ai refuzat categoric să-l ajuți pe Brant, nu mai știi cum să i-o propui, fără a părea că ceri o favoare. Evident, în această afacere, orgoliul tău s-ar putea să primească o lovitură dură. Dar ai promis...

Măcar, ea delimita problema, pentru a da lămuriri. Dar el, de ce rămânea tăcut? De unde îi provenea stânjeneala?

Ușa frigiderului se închise. Se va întoarce. Și dacă i-ar spune foarte simplu: Brant, nu crezi în metodele pe care le folosesc, dar aș vrea totuși să te ajut să-l depistezi pe vinovat? Psihologul din ea aproba această soluție. Dar femeia o refuza.

În ciuda vocii interioare a bunului-simț! De ce să nu-l roage în genunchi să-i accepte colaborarea, în timp ce-și asuma o parte de răspundere?

Brant îi întinse paharul și se așeză alături, ca și când sofaua era singurul loc disponibil din salon... Diana se dădu ușor înapoi, dar dacă evită contactul cu coapsa lui, nu putu să scape de privirea cenușie, care se ațintise liniștită asupra sa, fără s-o mai părăsească. Diana se simți roșind. Era ca o undă de căldură, care urca și se răspândea cu perfidie, producându-i niște furnicături curioase sub piele. Nu era pentru prima dată când o privea un bărbat. Șocată de vulgaritatea invitaților nepoliticoși, îl punea rapid la locul său pe imprudent. Brant, spre deosebire de ceilalți, o cerceta liniștit, ca și când voia să se umple de imaginea sa, ca și când o respira... Diana aproape ameți.

– Aș fi curios să știu, făcu Brant pe neașteptate, dacă ai vizitat vreodată localurile societății.

– La început, când am luat legătura cu Charlie, am dorit asta. Dar cum el prefera să mă vadă rămânând în anonimat... De altfel, lucrez mai bine dacă nu-i cunosc pe oamenii ale căror scrisuri le analizez. Și când am nevoie să mă concentrez, cărțile sunt singurii tovarăși pe care-i tolerez.

– Cărțile?

Brant își plimbă privirea prin încăpere. În afară de câteva romane așezate ici și colo, nu vedea nici una.

– Biblioteca se află sus, făcu Diana zâmbind, în biroul meu.

– Mi-ar plăcea mult să văd locul în care lucrezi.

– Oh, este o încăpere foarte banală. O masă, două fotolii, rafturi cu cărți. Nimic ce să merite deplasarea.

Se eschiva. Firește, un birou era oarecum o cameră, un loc foarte intim, un refugiu.

– Eu lucrez în mijlocul unui adevărat haos, făcu el pe un ton vesel, pentru a risipi stânjeneala. La mine, dosarele umplu masa și se află chiar și pe jos!

– Curios, aș fi jurat contrariul, văzându-te atât de meticulos.

– Sunt... pentru toate celelalte.

Își așeză paharul și mișcarea îl apropie de tânăra femeie. Ea se agită, stânjenită. Nervozitatea îi devenea aproape palpabilă. Brant se afla prea aproape, mult prea aproape pentru confortul său moral. Dar în mod straniu, nu mergea mai departe. Oare de ce nu profita de ocazie? Dacă ar fi încercat s-o sărute, poate să fi mers mai departe, l-ar fi pus la locul lui o dată pentru totdeauna. În schimb, o privea, nimic mai mult. Totuși, nu-și ascunsese intențiile! „Mă voi întoarce“... Ei bine, iată, se aflau alături. Oare ce aștepta? Se pregătise pentru ce era mai rău și acum parcă era un boxer al cărui adversar se eschiva rundă după rundă! Și nu mai știa dacă trebuia să se bucure, sau să regrete...

Se părea că Brant recăzuse în tăcere, dar continua s-o privească. Trebuia să găsească ceva de spus, înainte de a-i fugi complet pământul de sub picioare.

– Pentru a reveni la conversația precedentă, mi-ar plăcea mult să vizitez uzina și birourile, la urma urmei. Bineînțeles, incognito.

O stranie licărire se aprinse subit în ochii cercetătorului. Ca o mare satisfacție! La naiba, dacă înțelegea de ce.

– Cu plăcere. Vino așadar să ne vezi și te voi face să treci în revistă totul. Mâine, de exemplu.

– Nu ești prea ocupat acum, cu scurgerea de informații din laborator?

– Totuși, pot să lipsesc cinci minute! Să spunem, la ora zece, dacă îți convine.

Brant își păstra tonul relaxat, dar Diana avea impresia că se grăbise cu oferta. Cu atât mai bine. Va profita de vizită, pentru a-și face mica anchetă. Astfel, va fi în regulă cu Charlie!

– Și dacă ești liberă la prânz, putem mânca împreună.

Se auzi acceptând, fără măcar să se gândească... Brant se ridică și o sărută rapid pe buze pe tânăra femeie.

– Așadar, la ora zece, nu-i așa? Nu uita!

Ușa de la intrare se închise.

Brant ajunse la mașină fluierând. Își învârtea bucuros cheile în jurul degetului... Diana, care-l urmărea pe fereastră, avu subit intuiția că fusese păcălită. Cum, de ce, mister! De fapt, plecase mult mai relaxat decât sosise. Ca și când obținuse fără efort ceva ce nici măcar nu spera. Oricum, nu era vorba despre favoruri! În această privință, arătase o rezervă surprinzătoare. Și ea era liniștită, nu-i așa? Nu-i așa? Răspunsul lăsându-se așteptat, de voie de nevoie, Diana preferă să se culce.

***

Parcajul de la Mitchells semăna mai mult cu un parc de distracții decât cu accesul într-un complex industrial. Ca toate terenurile care înconjurau clădirea, era plantat cu arbori și peluze destinate pentru odihna ochilor, într-o baie de verdeață. Mai departe, se distingea o pistă de jogging. Toamna pictase pe frunze tonuri roșcate și dacă Diana n-ar fi avut atâtea preocupări în minte, s-ar fi oprit o clipă.

Își aranjă mașina și trecu prin diferitele controale de securitate la intrarea în localuri. Nu era ușor să te introduci prin fraudă la Mitchells. Păcat că informațiile confidențiale nu întâlneau același baraj la ieșire...

Încă de la începutul dimineții, căuta să rezolve o problemă de nerezolvat: cum să se introducă în serviciul personal, fără să trezească atenția lui Brant? Ținta era să consulte fișierele, rugând cerul să găsească rapid dosarul presupusului vinovat. Era sigură de identificarea certă a scrisului. Noaptea precedentă, citise și recitise biletul găsit de John, pentru a-i memoriza toate caracteristicile. Mai bine spus, timpul de somn i se redusese considerabil! Pentru a-și ridica puțin moralul, se hotărî să îmbrace pentru prima dată o bluză nouă de un roșu strălucitor, care se potrivea de minune cu tonul gri. Sigură de sine acum, Diana se simțea în stare să înfrunte lumea întreagă. Dar, pentru moment, lumea întreagă se rezuma la Brant... și era deja prea mult! La fel de riguros pe

cât era de imprevizibil, acesta o descumpănea. De exemplu, de ce oare se îndepărta o oră, sau două, de la prețiosul său program, pentru a hoinări din serviciu în serviciu?

Secretara o introduse în biroul liniștit. Brant se ridică în picioare, cordial. Părea că dispoziția euforică din ajun nu-l părăsise...

– Ah! iată-te! Foarte bine. Cu ce începem? Ei bine... Ai văzut deja funcționând sistemul de securitate?

– Niciodată. Nici un mare ștab n-a considerat util.

– Ei bine, este ziua ta norocoasă. Ai câștigat o vizită gratuită. Și comandată.

– Cum de merit această neașteptată favoare?

Brant zâmbi și o conduse spre culoar, cu o mână pe talia ei.

– Mai întâi, nu reprezinți nici un risc pentru Mitchells. Apoi, suntem cam la ananghie cu ideile pentru detectarea originii scurgerii de informații. Nu se știe niciodată, vizita ar putea să-ți inspire o...

De când știa de existența diplomei sale, Brant o bănuia capabilă să gândească. Era chiar în stare să aibă idei!

Ascensorul îi lăsă la etajul Securitate. O ușă din sticlă permitea accesul în servicii. Fu deschisă printr-o cartelă magnetică pe care Brant o scoase din portofel. O precedă pe tânăra femeie de-a lungul unui culoar mare, care dădea într-o sală circulară. Zeci de ecrane de control ocupau pereții, legate de un tablou central, în fața căruia stătea solemn responsabilul, un bărbat de aproximativ patruzeci de ani. Era întors cu spatele, dar chiar și așa, degaja o nemaipomenită impresie de energie concentrată!

– Iată-ne, Jay.

– Știu. V-am urmărit deplasarea pe ecran.

Se întoarse zâmbind și Brant făcu prezentările.

– Diana, iată-l pe Jay Landry, șeriful întreprinderii noastre. El este cel care coordonează securitatea.

– Spre ghinionul meu, consimți Jay. N-am cunoscut niciodată o asemenea afacere!

Arătă ecranele cu un gest obosit.

– Priviți asta! Fiecare este la postul său, nimeni nu caută să intre într-un sector în care nu are nimic de făcut. Toți au un aer de nevinovăție care îi întrece pe cei mai virtuoși sfinți și totuși, în fiecare zi, o informație în plus părăsește localurile... După câte mi-a spus Brant, sunteți psihologul de serviciu. Ei bine? Vreo idee asupra problemei?

– Brant tocmai m-a informat că sunt considerată a avea.

– Priviți bine acest ecran. Camera corespunzătoare acoperă punctul cel mai fierbinte al clădirii, laboratorul de cercetare și dezvoltare. „Laboratorul C.D." cum spunem între noi. De acolo provine divulgarea secretelor, dar nu știu prin ce canal.

– Pune sunetul, ceru Brant.

Zgomot de voci umplu încăperea. Cinci persoane se agitau cu câte un blocnotes în mână. Discuția părea animată. Mai degrabă decât să încerce să le urmărească vorbele, prea tehnice pentru ea, Diana se consacră cercetării atitudinii diferitelor persoane. Fiecare părea convins că are dreptate și vorbea fără să-i asculte pe ceilalți, ceea ce nu era surprinzător pentru o profesionistă în psihologie.

– Explică-mi organizarea dispozitivului, Jay.

Acesta întrerupse imaginea.

– Camerele explorează aproape în întregime clădirea, cu prioritate pentru punctele strategice: intrări, ieșiri, laboratoare.

– Ați putea să împiedicați pe cineva să părăsească locurile?

Jay arătă un telefon roșu.

– În cazul în care personalul de securitate se dovedește insuficient, acesta ne leagă direct cu poliția. Dispunem de mașini de jur-împrejurul clădirii, pregătite să demareze la cea mai mică alarmă...

– Hmm... Pare foarte complet.

– Mulțumesc pentru explicații, Jay. Te lăsăm, ne mai rămâne destul lucruri de văzut.

Brant o luă de umeri pe tânăra femeie. Aceasta era puțin tulburată.

– Vizită plăcută! Eh, Diana... această poveste cu camera din laboratorul C.D., este strict secretă, în regulă?

Îl asigură de discreție cu un zâmbet, și însoțitorul său o conduse spre un alt sector.

– Cunoști serviciul personal?

– Nu, cu excepția biroului lui John Salcedo.

– Ei bine, să mergem acolo. Apoi îți voi arăta laboratoarele.

Ascensorul îi coborî câteva etaje. Era momentul să deschidă ochii și să găsească un loc liniștit în care va putea să

se instaleze pentru a consulta fișierele... dacă Brant binevoia s-o lase două minute! Din nefericire, toate birourile păreau ocupate. Speranța apăru sub chipul lui John Salcedo. Dacă cineva putea să-i găsească un mic loc, acesta era el! Dragul de John, întotdeauna acolo când aveai nevoie... Cel mai bun dintre oameni. Diana îl adora. Desigur, nu-și pierdea capul văzându-l, dar cu siguranță, de aceea se amuzau atât de bine împreună!

– Ia te uită! Noul nostru președinte director general ne vizitează! Salut, Brant. Diana, iubito, ești scumpă la vedere, în ultimul timp. Chiar voiam să-ți telefonez. Ce-ai spune de o cină cu un bătrân celibatar ca mine?

– Excelentă idee!

Va profita de asta, pentru a-i vorbi despre mica ei problemă. Astfel, dacă putea găsi un motiv bun pentru a se întoarce la Mitchells, nu va mai pierde timp să caute un birou în care să-și ascundă cercetările.

– Diseară, îți convine?

– Cu condiția să nu ieși prea târziu. Cu cât aștept mai mult, mi-e mai foame și te costă mai mult!

– Asta o să mă învețe minte să invit pe cineva cu o poftă de mâncare atât de solidă ca a ta! Pe curând, scumpo. Brant, ne vedem la întrunire...

Fără să-și descleștеze dinții, acesta din urmă o duse pe tânăra femeie spre ascensor. Deodată, nu mai părea atât de grăbit s-o facă să viziteze serviciul personal... Familiaritatea lui

John declanșase în el o tensiune insuportabilă. De fapt, găsea detestabil ca domnișoara Trevor să poată fi invitată la cină, fără alte formalități. Iar ea, îi zâmbise acestui Salcedo! De când o ținuse pe Diana în brațe, de când îi gustase buzele, voia să fie singura ființă care să profite de ea, de compania sa, de zâmbetele, de sărutările sale, de tot! Va trebui să găsească o soluție pentru diseară.

– Și vizita?

– Văd că-l cunoști deja pe șeful personalului. N-are rost să ne mai oprim.

Diana îl urmă, stăpânindu-și un zâmbet. Privirea aceasta întunecată, acea bruscă schimbare a dispoziției... Dacă era vorba de altul, ar fi tras concluzia unei crize de gelozie. Dar el... Și în definitiv, de ce nu?

– Și unde mergem?

Brant respiră adânc, încercând să reducă la tăcere animalul posesiv pe care tocmai îl descoperise în el.

– La laboratoare. Îți voi arăta echipa noastră.

De-abia intrați pe ușă, Diana simți că în el se petrecuse o schimbare. Brant se afla pe terenul său. Îi prezentă diferite calculatoare, pe care lucra, explicându-i cu pasiune rolul fiecăruia, descriind cu mândrie altele care vor fi rezervate pentru noua lor mașină. Diana asculta, intrigată de un asemenea entuziasm. Și-l imagina pe Brant în acest laborator, acoperind cu ecuații topuri întregi de hârtie, apoi tastând neobosit calculatoarele în care se afla programul. Trăia cu

adevărat în această lume specială, plină de cifre și de mașini, solitar și, în cele din urmă, fericit să fie astfel. Dianei îi era greu să înțeleagă cum poți fi mulțumit doar de compania unui calculator. Ea, când se închidea în birou, lucra pe material uman. Nu pe ecuații și cifre abstracte. În spatele frazelor pe care le analiza, se ascundea un caracter, calități și defecte. Din scris apărea personalitatea brută a unei ființe omenești și asta o interesa pe tânăra femeie. Răceala mașinilor o descuraja. De altfel, nu cunoștea nimic despre ele, în afară de câțiva roboți pentru treburile casnice, pe care îi strica regulat și care se încăpățânau să nu funcționeze niciodată în mâinile sale! Pentru Brant, fiecare parte componentă a unui calculator, cea mai mică piesă, cea mai neînsemnată rotiță, devenea un partener, aproape un prieten. Hotărât lucru, universurile lor nu semănau deloc...

Aruncând o privire spre ceas, Brant se smulse plăcerii domeniului său particular.

– Ne mai rămâne o mică vizită de făcut, înainte de prânz. Îți voi arăta restul altă dată. Pe aici...

Ușa laboratorului C.D. se deschise în fața lor. Cei cinci ingineri pe care Diana îi văzuse pe ecranul de control discutau încă, la fel de îndârjiți.

La vederea lui Brant, se repeziră, cu notițele în mâini. În mod curios, chipurile lor i se păreau cunoscute tinerei femei și asta nu datorită scurtei vizionări pe care o făcuse la serviciul de securitate.

– Brant, dacă vrei să examinezi formula...

– I-am spus lui Wayne că trebuie să elimine neapărat...

– După părerea mea, trebuie luat de la început...

– Asta n-are nici un sens...

Desigur. Iată de unde venea acea impresie că-i cunoaște. Prin formidabila putere de concentrare și entuziasmul înflăcărat, semănau toți cu Brant. Pentru ei, nimic nu mai conta, decât cercetarea pe care o făceau. Lumea exterioară nu mai exista.

– Amintește-ți că am convenit să...

Pentru moment, președintele director general nu ținea să se angajeze în discuție.

– Diana, mi-ar plăcea să-ți prezint...

Era curajos că încerca; dar ceata atacatorilor nu se lăsa astfel oprită.

– ... pe care am pus-o la punct de dimineață...

– ... cheia acestei funcții nu-i utilă...

– ... cu o nouă apropiere de...

Diana nu-și credea ochilor. Ce pasiune!

– Nu?

Toți cinci își ațintiră, uluiți, privirile asupra lui. Cercetătorul se întoarse spre Diana, schimbând cu ea un zâmbet complice.

– Când sunt în această stare, este singurul cuvânt pe care-l înțeleg. Acum, când am atenția voastră, dragii mei colegi, permiteți-mi să termin prezentările. Diana, iată-i pe Art Dexter, Mary Crowder, Wayne Randall, Karen Jones și Burt Silver.

Diana strângea mâinile la întâmplare, fără să mai știe dacă aparțineau lui Art Silver sau Burt Dexter, în cazul în care ăsta nu fusese Burt Silver sau... De altfel, toți purtau aceiași ochelari: prea multe nopți albe petrecute printre cifre, la lumina neîndurătoare a birourilor. Toți? Ah, nu, în afară de înaltul Adonis blond, Wayne Dexter, sau... Contrasta cu ceilalți, cu mustața sa cuceritoare și un fizic după care femeile se prăpădeau.

– Și iat-o pe Diana Trevor, încheie Brant.

O îmbrățișă din nou, atrăgând-o imperceptibil spre el.

Ea ridică ochii, surprinsă. Puțin câte puțin, acest lucru va deveni analog cu introducerea categorică în austeritatea întreprinderii!

– Diana va lucra pentru noi. Nu-i așa, iubito?

Capitolul 5

– Eu... hm... în sfârșit, da, dacă se acceptă.

Ascunsă după un zâmbet iritat, Diana căuta cu disperare o justificare plauzibilă. Brant se putea lăuda că o pusese în încurcătură!

– De fapt, domnul McAllister ar fi trebuit să spună că voi lucra mai degrabă cu voi, decât pentru voi. Fac cercetări pentru... hm, un institut de statistică. Despre legătura dintre stres și poziția ierarhică a indivizilor în întreprindere. Societatea noastră a acceptat să colaboreze, așa că intenționez să mă instalez un timp la serviciul personal, pentru a consulta fișierele.

– Așadar, sunteți sociolog? o întrebă una din cele două femei.

– Da, dacă vreți.

Interesul pe care-l trezise celor cinci ingineri dispăru imediat. Dacă nu era de partea lor... Se cufundaseră deja, din nou, cu nasul în cifre.

– Ei bine, încheie Brant, vă lăsăm să lucrați, pentru a merge să mâncăm de prânz. Pe mai târziu.

Brațul i se strânse în jurul umerilor însoțitoarei sale, care se eliberă cu promptitudine.

– Când vei vrea... iubito!

O tăcere apăsătoare îi însoți până la restaurant. Tânăra femeie reflecta, căuta să înțeleagă motivele lui Brant. Pentru ea, afacerea se prezenta mai degrabă bine, pentru că acesta din urmă îi oferise ocazia să-și țină promisiunea făcută lui Charlie, fără să se umilească să-i ceară ceva. Dar oare ce interes avea el în asta? Două zile mai înainte, disprețuia din toată inima grafologia. De unde venea această schimbare bruscă de atitudine?

Întremată de o delicioasă salată de spanac, găsi curajul să atace.

– Ești mulțumit de tine?

Brant zâmbi cu modestie.

– Da, satisfăcut.

– Aștept explicații. Mai întâi pentru „iubito", apoi pentru cursa pe care mi-ai întins-o.

– Oh! iubito, este așa, un mic nume de prietenie.

– Nu-mi spune mie asta, Brant. Găsește ceva mai convingător.

– Bine, comandante. Mărturisesc. Acest apelativ era destinat să-ți facă prezența acceptată, fără să se pună prea multe întrebări. Crezându-te... dragă inimii mele... colegii nici

măcar nu vor întreba care sunt îndatoririle tale. Te vei putea lipsi foarte bine de explicațiile extravagante pe care le-ai servit. Ajunge motivarea mea.

– Permite-mi s-o prefer pe a mea. Să trecem la al doilea punct. De ce această bruscă urgență de a te asigura de colaborarea mea?

– Nu-mi vei aprecia răspunsul.

– Cu siguranță. Dar n-ar fi pentru prima dată.

– Jay este neliniștit. Mica noastră anchetă bate pasul pe loc. Cum trebuie aflat foarte repede de unde vine divulgarea secretelor, nu mai ezit să recurg la expediente.

– Înțeleg. Și pentru expediente, sunt cu puțin înaintea iluzionistului care ar face să iasă vinovatul din pălăria sa...

– Da, cam așa.

Diana strânse din dinți. Dacă Brant ar fi știut câtuși de puțin să se poarte în lume, ar fi inventat o mică poveste frumoasă, de genul: m-am informat asupra meseriei tale și m-am lămurit; îți recunosc pe deplin talentele, trăiască grafologia, iartă-mi scepticismul și te rog binevoiește să vii să lucrezi cu noi, domnișoară Trevor. Dar nu. Adevărul crud în plină față!

Mușcă furioasă dintr-o frunză de spanac, imaginându-și în locul ei brațul unui anumit președinte director general.

Brant așteptă o clipă, ca ea să digere vestea. Mai degrabă s-ar fi lăsat tăiat bucățele decât să mărturisească lecturile nocturne care îi zdruncinaseră prezumțiile împotriva grafologiei.

– Ei bine, Diana, accepți?

– Este puțin prea târziu să-mi ceri părerea, dar accept.

– De ce?

– Pentru că Charlie este măcinat de griji. L-am simțit când mi-a telefonat.

– Charlie? Dar cum a putut?

– N-am nici o idee. Știi, eu și tehnica... Nu înțeleg cum funcționează telefonul pe uscat, dar din mijlocul oceanului!

– Radioul, făcu Brant distrat. Voiam să spun, cum a putut bănui ce se întâmplă?

– Intuiția. Experiența. Te-a părăsit în cursul unei perioade delicate, știe că tot personalul este entuziasmat și se teme că o verigă a lanțului nu va suporta tensiunea. Cum l-am văzut că se frământă cu adevărat, i-am promis să-mi vâr nasul la serviciul personal.

– De ce nu mi-ai spus imediat?

– Pentru același motiv care, adineauri, te-a îndemnat să mă pui în fața unui fapt împlinit, cu cei cinci frenetici ai ecuației! Se numește orgoliu, imaginează-ți! După ce ți-am trântit ușa în nas, doar nu te voi ruga să-mi accepți ajutorul! Intenționam să mă descurc singură. Iar în caz de nevoie, să-l angajez pe John.

– John?

Privirea lui Brant deveni visătoare.

– Îl vezi deseori?

– Destul.

Spera că acest răspuns scurt va închide subiectul, dar nu-și cunoștea bine interlocutorul.

– John... Te culci cu el?

– Poftim?

– Am spus: oare te culci...

– Oprește-te din trâmbițat! Tot restaurantul ne privește!

– Iartă-mă, credeam că n-ai auzit bine.

– Mincinosule.

– Da. Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ei bine, te culci cu...

Diana scoase un oftat exasperat. Bărbatul era mai încăpățânat decât calculatorul! Se autoprograma cu un scop precis și apoi, nici un mijloc de a-l face să devieze!

O clipă, se gândi să răspundă da, numai pentru a-i observa reacția, dar se răzgândi. N-o interesa prea mult să-și asume neplăceri pentru niște neseriozități...

– Ei bine, nu.

Detestă licărul de mulțumire care se aprinse în privirea lui Brant.

– Oricum, asta nu te privește.

– Îți cer iertare. Mi se pare că am fost destul de clar asupra urmării pe care înțeleg s-o dau relațiilor noastre. Doar n-ai uitat? Prima noastră seară, la tine...

Să uite? Oare cum ar fi putut? Dar el nu se grăbise să treacă la acțiune! De altfel, asta îi convenea. Avea prea multe să-și reproșeze, în timp ce de-abia îl cunoștea de câteva ore. Brant trăsese probabil concluzii măgulitoare pentru amorul său propriu... Și iată că-și permitea să-i controleze cunoștințele!

Psihologul decise să schimbe subiectul, sperând că el va înțelege: sincer, nu simțea nevoia de a frecventa un bărbat care reacționa cu logica oarbă a unui flecușteț electronic!

– Pentru pretinsa mea muncă de cercetare, îmi va trebui un birou. Oh! Nu mare lucru, doar o cămăruță mobilată cu o masă și cu un cărucior rulant, pentru a transporta cutiile cu fișe.

– Hmm...

Brant părea absent, pierdut într-un fel de contemplare interioară.

– Dacă te plictisește să discuți despre rechizite, pot vorbi despre asta diseară, cu John.

– John... Dacă nu cu el te culci, atunci cu cine?

O pâclă de furie începoșă vederea tinerei femei. Își încleștă mâinile pe fața de masă, luptând împotriva unei cumplite dorințe de a înțepa cu furculița, persoana care-i stătea în față.

– N-ai auzit nici un cuvânt din ceea ce ți-am spus!

– Trebuie oare să-mi formulez mai clar întrebarea?

– Nu! Pur și simplu, las-o baltă!

– Împarți patul cu cineva?

O asemenea încăpățânare merita înscrisă în cartea recordurilor!

– Oare îți cer prea mult să ridici conversația deasupra nivelului saltelei?

– Aștept...

Diana închise ochii. Dintotdeauna admirase puterea de concentrare formidabilă a inginerilor din informatică. Dar niciodată nu-i experimentase rezultatele asupra vieții ei

personale. Acum înțelegea de ce procentul de divorțuri era atât de crescut la Silicon Valley! Cum ar fi putut suporta asta mai mult de câteva zile?

– Nu mă culc cu nimeni, făcu, accentuând fiecare cuvânt.

– Bine. Iată lămurită situația actuală. Și înainte?

– Ceea ce mi s-a întâmplat înainte de a te întâlni, este problema mea.

Brant își puse mâna peste a ei, mângâind ușor palma deschisă. Diana nu-și putu stăpâni un fior...

– Un fost iubit ar putea să-și imagineze niște drepturi asupra ta?

– Ei și?

– I-aș explica faptul că lucrurile s-au schimbat.

– O dată pentru totdeauna, Brant McAllister, nu mă culc cu nimeni și niciodată...

Se opri, îngrozită de ce era gata să spună. Cu siguranță, rămăsese singura virgină de douăzeci și șase de ani din tot statul California, dar ăsta nu era un motiv s-o strige în gura mare!

– Niciodată ce?

Expresia de pe chipul său oferea un curios amestec de uimire, încântare și o anumită admirație. Diana și-ar fi dat palme. Nu-și putuse ține gura?

– Nimic. Absolut nimic. Dacă ai terminat, am putea pleca. Am o mulțime de treabă care mă așteaptă acasă.

***

Toată după-amiaza, Diana își reproșă inconsecvența. Să-i dezvăluie așa ceva! Ca și când mai trebuia să-i ofere arme suplimentare... Slavă Domnului, diseară va putea, în sfârșit, să se relaxeze. Cu John, nici jenă, nici gafe, nici îmbujorări subite... paradisul!

Ora șapte. Nu va întârzia. Ei bine, dacă s-ar găti puțin? Cu siguranță, John o va duce la o cină dansantă, îi plăcea asta la fel de mult ca ei. Să vedem... Ce să îmbrace în seara aceasta? Da, rochia roșie, din crep de China. Ușoară, mulată pe corp, cu un decolteu semnificativ, lui John nu-i va veni să-și creadă ochilor! Râzând pe înfundate, îmbrăcă rochia cu bretele și se contorsionă pentru a-și încheia fermoarul... Evident, în aceste momente, prezența unui bărbat n-ar fi fost inutilă. Alungă imaginea lui Brant, nepoftită și de două ori supărătoare, atunci când își aștepta vechiul prieten!

Își perie rapid părul și se hotărî să-l lase liber. O pereche de cercei din strasuri și gata. O ultimă privire în oglindă îi confirmă reușita de a arăta bine. Își vârî pudriera în poșetă, când se auzi soneria.

– Ai sosit exact la timp... Dumnezeule! Dar ce cauți aici?

– Entuziasmul tău mă încântă...

În prag se contura silueta înaltă a lui Brant.

– John a trebuit să rămână la birou. O neplăcere neașteptată. Își făcea griji pentru întâlnirea voastră și mi-a propus să-l înlocuiesc.

– Nu trebuia să-ți dai osteneala!

– Te rog. Este o plăcere.

Curtoazia lui Brant avea o urmă de ironie. Diana nu aprecia nici privirea arzătoare, care o devora.

– Ești atât de elegantă... Am făcut bine că am venit. Unei asemenea splendori nu se face să-i tragi clapa... Ce confuzie!

Ce să facă oare? Să-l dea afară? Acel metru și optzeci nu era probabil ușor de alungat. Postat drept în fața ei, părea hotărât să nu plece. S-ar fi crezut că este bătut în cuie, de podea! Tânăra femeie gândi rapid. Era de preferat să accepte și să scape cât mai repede posibil de această masă. Sperând că, o dată această formalitate îndeplinită, nu va insista prea mult pentru ultimul pahar...

– Mă duc să-mi iau mantoul, spuse brusc. Dacă am merge la Li?

Brant păru surprins că cedase atât de repede.

– Dacă vrei... Dar nu ești prea elegantă?

– Imaginează-ți că trebuia să merg să dansez. Oricum, lui Li îi place la nebunie să fii la patru ace. Spune că asta dă clasă localului său.

– În acest caz...

Coborâră spre mașina lui Brant, parcată pe stradă, puțin mai jos. Prima dată când o văzuse, Diana se mirase de modelul sport și mai ales de culoarea roșu aprins. Nu corespundea cu personalitatea sobră pe care o arăta Brant străinilor.

– Tu ai ales culoarea?

– De la Porche? Da, desigur.

– De ce roșu?

– Pur și simplu, pentru că-mi place.

Li îi primi cu amabilitatea obișnuită și le prezentă lista de bucate. Diana se cufundă în propunerile apetisante, cu nume exotice: dim-sum, chap-șuey, menes... Făcu alegerea și ridică ochii, pentru a întâlni privirea furioasă a lui Brant, îndreptată clar, asupra rochiei sale.

– Credeam că-ți place roșul!

– Nu asta este problema.

– Atunci, nu-ți place rochia?

– Ba da. Dar nu sunt singurul din această sală.

Roșie ca focul, Diana se refugie în spatele meniului. Când o văzuse intrând în rochia cu bretele, mulată pe trup, Li o prevenise în mod discret, că se juca pur și simplu cu focul. Bătrânului înțelept oriental i se părea un curaj să poarte o asemenea rochie, în compania unui bărbat atât de posesiv! În acea clipă, ridicase din umeri. Dar în fața privirilor ucigașe pe care Brant le adresa bărbaților din asistență, își revizui părerea! Acestui McAllister nu-i lipsea tupeul... Curând, îi va agăța de gât o tăbliță indicatoare cu înscrisul „Proprietate particulară".

– Hm... Voi încerca porcul cu sos acrișor-dulce. Tu?

Brant mormăi un răspuns neclar, pe care ea consideră inutil să-l facă să repete.

– L-ai întrebat pe John dacă dispune de un birou pentru mine?

– Are unul. Nu-i nevoie să-ți precizez că este în culmea fericirii să te găzduiască în serviciul său. De altfel, acum, îți pregătește un tabel complet al personalului.

– Bună idee.

– Este absolut normal să-ți ușurez munca.

Zâmbetul ușor, o enervă la culme pe tânăra femeie. „Să-ți?“ Nu el își petrecea seara în birou! Li sosi în mod providențial, pentru a crea o diversiune, aducând un platou cu dim-sumes, mici și delicioși colțunași din clătite de orez umpluți cu creveți și fiește în aburi, în coșuri de bambus. Sosul picant care-i însoțea se dovedea un amestec subtil de delicios, iar Diana se lăsă îndepărtată de la enervarea sa, prin meniurile care i se topeau în gură.

– Mmm... Li îi reușește mereu atât de bine. Brant, făcu pe neașteptate, cu ce-ți ocupi timpul liber?

– În ultima vreme, l-am ocupat ducând la restaurant tinere persoane încăpățânate, misterioase și fascinante.

Ochii căprui ai Dianei deveniră sensibil reci.

– Oh... Și ce categorie preferi?

– Fiecare are avantajele sale. Dar la drept vorbind, cea la care mă gândesc le combină pe toate trei. Mă intrigă. Cam ca o ecuație greu de rezolvat. De fiecare dată când mi se pare că am înțeles toate datele, apare un element nou, care repune totul în discuție.

O privi drept în ochi și Diana își dădu seama foarte bine la ce recentă informație făcea atât de subtil aluzie! Se strădui să răspundă fără să scrâșnească prea mult din dinți.

– Interesant...

– Foarte. Ultima descoperire îmi complică iar calculele, sporind de altfel fascinația problemei. Iar dificultățile nu mă sperie, ai avut experiența cu cărțile.

Diana îi făcu semn chelnerului să aducă ce urma, înainte ca Brant să reușească să-i taie pofta de mâncare. Dacă Charlie, care se temea că nepotul său se ofilește într-un laborator, le-ar fi putut auzi conversația! Părea, dimpotrivă, perfect înarmat să iasă în lume și chiar să provoace stricăciuni!

– Îți plac dificultățile? Cu atât mai bine. Măcar nu riști să fii dezamăgit.

Ei bine, i-o făcuse... Diana continuă, cu un zâmbet fermecător pe buze:

– Dar când vorbeam de timpul liber, mă gândeam la hobbyuri.

– Înot, alerg. Puține exerciții destinate dezvoltării musculaturii.

Sporturi solitare... Răspunsul n-o miră pe tânăra femeie. Adversarul preferat de Brant era el însuși. Singurul interes pentru sport, era pentru a-și depăși propriile limite fizice.

– Mă înțelegi greșit. Mi-ar plăcea să știu ce te amuză, Brant.

– Să manevrez ecuații și calculatoare. Munca mă pasionează atât de mult, încât nu am nevoie de distracții.

– Oricum, între șaisprezece ore la birou și antrenamentele sportive, probabil nu-ți mai rămâne timp pentru nimic, exceptând somnul... Spune-mi cel puțin ce te face să râzi.

– Să râd?

S-ar fi crezut că auzea cuvântul pentru prima oară. Fără să înțeleagă de ce, Diana renunță la acest mic joc.

– Iartă-mă, am fost mai curioasă, decât politicoasă. Cum ți se pare vita cu lămâie?

– Excelentă, făcu cercetătorul, distrat. Am răspuns oare la întrebarea ta? Dacă da, n-am observat.

– Să spunem că mi s-a făcut milă și am lăsat subiectul baltă...

– Dacă abandonezi atât de repede de fiecare dată când un caz te depășește, nu-ți vei putea oferi prea multe plăceri la chenzină, draga mea grafolog. Mila nu se plătește în lumea asta de jos.

Monstrul! Reușea să întoarcă împotriva ei unul din rarele și gratuitele impulsuri prietenești!

– Mergi până la capăt. Și trage-ți concluziile de psiholog.

– Foarte bine. Reiau chestionarul! Ce fel de film îți place?

– Documentarele.

– Asta se potrivește perfect cu restul. Ce crezi despre filmele științifico-fantastice?

– Că mă adorm după cinci minute.

– Cum! Dar este genul cel mai pasionant!

– Mult prea neverosimile pentru gustul meu.

– Dar până la urmă, Brant, este o poveste. Se consideră că te lași impresionat de ea, fără să verifici în fiecare clipă gradul realității.

– Îmi pare rău, dar nu le voi accepta scornelile, atâta timp cât nu vor fi puțin mai credibile.

În lumina acestei declarații, Charlie avea cu siguranță dreptate să se neliniștească. Acest tânăr trăia într-un univers dominat în exclusivitate de logică!

– Îți mai dau o șansă. Menționează-mi măcar un lucru care te face să râzi. Și nu vorbesc despre acea crispare a maxilarelor care se numește zâmbet, ci de râsul adevărat, cel care te lasă pe jumătate mort pe nisip, hohotind și cu lacrimi în ochi. Dă-i drumul, aștept.

– Este ușor. Îți pot menționa persoana care-mi stăpânește mașina de gătit și câinele meu.

– Ce abundență! Vorbește-mi despre ei.

Brant zâmbi abil.

– Nu vreau să-ți stric descoperirea. Așa că vino să-i vezi tu însăți...

Amuzată, Diana cedă micii manipulări.

– Când?

– Mâine dimineață? Te invit pentru micul dejun...

– Dacă îl transformi într-un mic dejun întârziat, spre ora unsprezece, merge.

– Ești o adeptă a trezirii dimineața târziu, sâmbăta?

– Deloc. Dar aveam planuri pentru începutul zilei.

Spontan, adăugă:

– Dacă ții neapărat la micul dejun, vin-o să-l iei la mine. Dar la ora șapte. Și te previn, pe urmă, ești rechiziționat. Te interesează?

– Presupun că refuzi să-mi spui mai mult înainte de mâine!

– Ar fi imprudent din partea mea. Singura precizare pe care ți-o pot face, este sub formă de sfat: pune-ți cel mai vechi pulover pe care îl ai. Și să fie foarte călduros!

Capitolul 6

– Brr! Este foarte frig la tine! Te-ai crede într-un congelator!

În dreptunghiul de lumină delimitat de intrare, Diana râdea, la fel de proaspătă ca ora matinală, ascunsă pe jumătate sub un pulover mare, marinăresc, care îi ajungea până la genunchi. Afară, de-abia începuse să se lumineze de ziuă.

– Intră repede, ca să pot închide ușa!

Brant n-o lăsă să repete. Dar în interior, situația nu era mult mai bună: un curent de aer polar cobora scara!

– Ce se întâmplă, acolo sus? Un uragan ți-a luat acoperișul?

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Înțelegi de ce ți-am recomandat un pulover gros! În privința uraganului, stai liniștit. Pur și simplu am deschis toate ferestrele în același timp.

– În plină lună noiembrie? Original...

– Nu, necesar. Dacă nu aerisesc, vom fi foarte repede sufocați.

Bărbatul îi aruncă o privire neliniștită.

– În ce capcană m-ai atras?

– Nu voiai oare să vizitezi încăperea în care lucrez?

– Ba da, dar care este legătura cu...

– Ei bine, îți voi da ocazia. Începe curățenia anuală a bibliotecii. Sute de cărți de șters și un nor de praf mai gros decât ceața din golful San Francisco! Când vom termina, îmi vei cunoaște biroul până în cele mai mici unghere.

Brant făcu o grimasă comică.

– Nu ceream așa de mult.

– Nu știi ce vrei, replică Diana râzând. Până una alta, vino, ai dreptul la amânare.

Un miros îmbietor de cafea venea dinspre bucătărie și Brant se repezi cu recunoștință în singura încăpere puțin mai încălzită din casă. Pe masă se aflau două cești pentru micul dejun și un coșuleț cu pâine prăjită.

– Suc de fructe?

– Dublu. Voi avea nevoie de vitamine pentru a rezista până la capăt operației de curățenie.

Diana stoarse portocalele și turnă cafeaua fierbinte.

– Hmm... asta te încălzește! O întrebare, domnișoară Trevor: de ce nu faci curățenie în bibliotecă primăvara, ca toată lumea?

– La drept vorbind, fac curat și primăvara. Nu poți să știi cum se adună praful pe cărțile astea vechi! Ouă jumări?

– Nu, mulțumesc. Prefer să fiu ușor pentru a înfrunta treburile grele.

Diana scoase un fular din buzunar și-l înnodă asemenea creolelor, pentru a-și proteja părul.

– Ei bine, îi dau drumul când vrei.

– Imediat. Cum nu există cale de scăpare, mai bine să terminăm cât mai repede posibil!

O urmă la primul etaj, puțin surprins de ciudata procedură care-i permitea să pătrundă în sanctuar. Își amintea reticențele Dianei de a-l face să viziteze un refugiu atât de intim, ca și când se temea să nu dezvăluie prea mult despre ea însăși. Acum, când îl cunoștea mai bine, poate se temea mai puțin. În tot cazul, nu putea decât să se felicite pentru această evoluție!

Ușa biroului era larg deschisă și primul lucru pe care-l văzu Brant, fu biblioteca superbă din lemn de culoare închisă, care acoperea trei din patru pereți. Nu era de mirare că avea nevoie de mână de lucru pentru a face curățenie... Pe etajere se aflau nenumărate cărți, presate în rânduri strânse. Romane, lucrări profesionale, filozofie, psihologie, artă... Echilibrul judicios între operele clasice și moderne spuneau mult despre gustul tinerei femei. Cine cultiva interese atât de diverse, nu putea să fie decât de o curiozitate nepotolită. Desigur, grafologia ocupa un loc de frunte, dar observă de asemenea caracterul predominant al studiilor de sociologie și a tratatelor de pictură.

– Iată... Îți place încăperea?

– Foarte mult.

Afirmația lui Brant nu se datora deloc politeții. Biroul mare din stejar, covoarele din lână cu motive chinezești și fotoliul confortabil din piele, se potriveau în mod armonios, contribuind la acea impresie de căldură și ospitalitate, care-i plăcea atât de mult la ea. Ca și în salon, ici și colo zăceau cărți, părăsite la întâmplare de cititoare. Încăperea trăia, respira... Atmosfera era impregnată de orele de muncă și de concentrare tăcută. Peste tot se simțea personalitatea tinerei femei, până și în parfumul de citrice care plutea în jurul lor. Și Brant înțelese mai bine de ce nu voia să lase pe oricine să intre acolo.

– Impresionant.

– Da, va ține vreo două ore!

– Voiam să vorbesc despre diversitatea operelor, nu despre numărul lor! Văd că te interesează și pictura.

Brant se apropie de niște rafturi.

– Pot?

– Dă-i drumul.

Scoase un splendid album de reproduceri, o vedere de ansamblu despre pictura din Extremul Orient.

– De unde vine acest gust?

– Influența lui Li. Picturile chinezești îl fascinează. Mi-a transmis pasiunea sa. Uite, privește ăsta...

Ridicându-se pe vârful picioarelor, ajunse la un volum mare, acoperit cu piele roșie, cu marginile uzate.

– Un cadou... Li mi l-a oferit, acum doi ani, de ziua mea, când a văzut interesul pe care-l aveam pentru artele din țara sa.

Cu nenumărate precauții, puse antologia pe birou și o deschise, descoperind o serie de stampe volante, imprimate pe o hârtie atât de fină, încât părea transparentă.

– Datează de la sfârșitul secolului al VII-lea. Artistul l-a gravat plecând de la acuarele originale.

Diana etala pe birou câteva dintre cele mai frumoase gravuri. Timpul nu slăbise forța culorilor și Brant descoperi sclipirea strălucitoare a păsărilor, bujori de un roșu remarcabil, verdele sidefiu al aripilor de greieri. Stătea mărturie acolo o lume întreagă de flori, de fructe, de insecte, în culori subtile, desenate cu rafinament.

– Și textul acesta mic, din stânga stampelor?

– Sunt formule de urări, ticluite în poeme. Se trimit cu ocazia unei nașteri, a anului nou, sau a unei reușite la examene, de exemplu. Delicată atenție, nu-i așa? Privește asta: reprezintă o pasăre așezată pe o ramură de rodiu, cu o floare de magnolie în gheară. Culoarea roșie a rodiului este simbolul bucuriei și magnolia înflorește în februarie. În consecință, această stampă se trimite la începutul primăverii, ca urare de fericire.

– Superb... Ce spune poemul?

– Este o reflecție despre fericire, care este provocată de sosirea zilelor frumoase:

„Nenumărate brume au golit ramurile
Roșul desfată inima înțeleptului
Prin puritatea strălucirii sale“

– Asta sună curios pentru urechile unui occidental! Cum a putut Li să procure o asemenea minune?

– Oh, aparține de generații familiei sale, cumpărată cu siguranță de un bunic negustor, care se îmbogățise. Din nefericire, vicisitudinile din secolul al XIX-lea, i-au obligat rudele să emigreze la noi. Aici, cel puțin construcția căii ferate oferea de lucru... N-au adus mare lucru cu ei, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi abandonat stampele! Li are alte șase albume din aceeași perioadă. Îți poți imagina surpriza mea, când mi l-a dat pe acesta.

Diana închise încet antologia. Nu era timp pentru înduioșare! Dar Brant îi înțelesese emoția. Chinezul nu se înșelase alegând-o ca destinatară a cadoului său. Avea toată sensibilitatea pentru a-l aprecia.

Diana se duse să caute un pămătuf pentru șters praful, ca să șteargă cu grijă volumul.

– Să-i dăm drumul.

– Dacă-mi spui cum se procedează, voi avea șansa să te ajut, înainte ca frigul să-mi înțepenească degetele complet.

– Este foarte simplu. Se ia rând cu rând. Mai întâi se scoate totul și se curăță rafturile, apoi se iau cărțile una câte una, suflându-se peste fiecare pentru a îndepărta grosul, apoi se deschid și se scutură. Se finisează cu pămătuful și, dacă nu te-ai asfixiat, treci la următorul.

– La muncă! Ne plasăm fiecare la o margine și primul care ajunge la mijlocul bibliotecii a câștigat micul dejun întârziat, pe care ți l-am promis ieri.

– Am un volum avans față de tine...

– Dezavantajele mă stimulează, știi bine!

Zâmbetul lui Brant o făcu să se înfioare. Acum, vedea subînțelesuri peste tot! Puțină activitate îi va face ordine în gânduri. Atacă primul său rând, cu îndârjire.

O oră mai târziu, înotau în praf.

– Hap...ciu! Ce fericire că ai deschis ferestrele!

Diana începu să râdă.

– Pentru a fi cu adevărat de folos, ar trebui format un puternic curent de aer. Poate cu baia.

– Îmi vrei moartea?

– Cu siguranță, nu. Mi-ar fi foarte greu să mă justific în fața lui Charlie.

Brant se resemnă. Între două rele, mai bine s-o aleagă pe cea mai mică... Pâcla se risipi treptat și, două ore mai târziu, frântă de oboseală dar încântată, Diana se prăbuși în fotoliul mare din piele.

– Uf! Iată un lucru bine făcut!

Biblioteca strălucea. Brant aruncă pămătuful de praf cu o evidentă plăcere.

– Asta ar fi trebuit să fie adăugată la cele douăsprezece munci ale lui Hercule. N-ar fi scăpat niciodată teafăr! Bun, și micul dejun întârziat?

– Lasă-mă să respir două minute, nu mai pot.

Câteva șuvițe de păr în dezordine îi scăpaseră de sub fular și Brant le puse la loc cu amabilitate. Mâna îi întârzie o clipă, pentru o mângâiere ușoară. Diana se înfioră. El nu insistă. Mai ales să n-o bruscheze! După ceea ce îi dezvăluise în ajun...

– Brant, după ce am petrecut toată dimineața aici, nu știu dacă-mi doresc atât de mult să mă închid undeva. Ce-ai zice să mergem să luăm aer? Am înghițit atâta praf, încât am plămânii îmbâcsiți.

– Cum vrei. Dar bucătarul meu va face o mutră! Pariez că ne-a pregătit un festin.

– M-ar deranja să-l indispun. Oh, știu! Să mergem să ne plimbăm și să ne întoarcem la tine pentru ora gustării. N-aș vrea pentru nimic în lume să ratez ce-a pregătit singurul bărbat care te face să râzi! Despre el este vorba, nu-i așa?

– Da. El și câinele meu.

– Ei bine, dă-le un telefon la amândoi, în timp ce eu îmi fac puțin toaleta.

Tânărul bărbat coborî să telefoneze. Ce dimineață ciudată! Diana nu făcuse nici o aluzie la viața sa personală și totuși, acum știa mai multe despre ea decât în cele câteva zile de când o cunoștea. În spatele profesionistei ferme se ascundea o femeie sensibilă, răbdătoare, care nu iubea nimic altceva mai mult decât liniștea biroului, pentru a citi sau a lucra. Și când te gândești că în prima zi, o găsise agresivă... Evident, n-o menajase! Astăzi, se simțea mișcat că-i descoperise

comorile. Trebuia să fie a lui. Acum, când făcea parte din viața sa, nu mai suporta să se întoarcă singur acasă. Dar trebuia să acționeze cu blândețe. Altfel își va lua zborul, la fel de plăpândă și înspăimântată ca pasărea de pe ramura rodiului...

O zi senină se ridicase deasupra Russian Hillului. Aerul tare înțepa obrajii. Diana, îmbujorată, cobora cu suplețe strada. Răcoarea îi redase în mod vizibil energia.

Brant nu se grăbea, ridicând nasul, oprindu-se ici și colo pentru a admira grădinițele și casele de păpuși în stil victorian, caracteristice colinelor din San Francisco.

– S-ar spune că n-ai venit niciodată aici, observă râzând tânăra femeie.

– Ba da. Dar întotdeauna noaptea, pentru a cina la tine, sau a te duce la Li!

– Dar Brant, la urma urmei, locuiești la Silicon Valley?

– Ei și?

– San Francisco nu se află totuși atât de departe!

– N-am avut ocazia. Munca în laborator...

– N-ai vizitat niciodată orașul în plină zi?

– Nu, mărturisi jalnic Brant.

– Incredibil! Charlie avea dreptate să...

– Charlie?

– Hm, nu, nimic... Ei bine, vom umple lacunele! Ce ai spune de o plimbare în Cartierul chinezesc?

– Tu ești ghidul. Nu-ți dau drumul nici un pas.

– Unde îți este mașina?

– Puțin mai jos.

Când o văzu, mai departe, parcată de-a lungul străzii în pantă, Diana scoase o exclamație îngrozită:

– Se vede că nu te plimbi prea des! N-ai întors volanul! O frumoasă contravenție, în perspectivă...

– Ce spui?

– Domnule inginer distrat, nici măcar n-ai remarcat că pe colinele din San Francisco, străzile sunt marcate de o pantă extraordinară?

– Ba da. Mai ales când trebuie să urc pentru a ajunge la tine...

– Dacă nu se întorc roțile perpendicular pe șosea și frâna este slabă, s-ar putea să-ți găsești mașina o sută de metri mai jos, în mijlocul unui accident impresionant, pe care îl va provoca prin alunecare! Toată lumea știe asta, aici!

Brant își drese vocea.

– Îmi rămân destule lucruri de învățat, în ceea ce privește viața de toate zilele... Ești deja ghidul meu, vrei să-mi servești de asemenea de profesor?

Diana roși mai mult decât cerea aerul rece...

– Ei bine, prima lecție învață să ai grijă de mașină, asta va evita necazurile! Vom merge în Cartierul chinezesc cu tramvaiul. Pariez că nu l-ai văzut niciodată.

– Ai câștigat...

Tramvaiul suspendat, instituție centenară, constituia mijlocul de transport cel mai practic pentru vizitarea orașului

și Diana îl folosea deseori. Sistemul de remorcare prin cablu atenua pantele cele mai abrupte, dând în același timp orașului San Francisco aspectul de originalitate de care locuitorii sunt atât de mândri.

Sunetul clopotului îi anunță de sosirea tramvaiului, plin ochi, ca de obicei.

– Cu atât mai bine, spuse tânăra femeie. Asta ne va oferi pretextul de a rămâne pe seară, este cel mai bun loc pentru a admira peisajul!

Momentul plecării o aruncă spre pieptul lui Brant, care o reținu cu un braț ferm.

– Ei! Rămâi cu noi, nu doresc să te pierd la fiecare viraj!

Diana izbucni în râs și se agăță solid de gâtul lui.

Începură să coboare prin Cartierul chinezesc, pe străzile cu căsuțe colorate, strânse unele în celelalte. Tramvaiul îi lăsă în preajma Union Square și pătrunseră în Cartierul chinesc prin Grant Avenue, artera sa cea mai celebră.

Cine nu cunoștea Cartierul chinezesc, măcar după nume? Străzile știuseră să păstreze o atmosferă tipic chinezească, cu firmele scrise în idiograme, templele și teatrele lor cu acoperișuri ridicate. Până și cabinele telefonice aveau forme de mici pagode! Chiar dacă Brant se aștepta la asta, primul șoc vizual îl impresionă. Dar Diana se plimba cu ușurința unei vechi obișnuite de-a casei, râzând să-l vadă mirându-se de toate. Îl duse pe străzile mici, unde magazinele erau înghesuite unele lângă celelalte.

– Privește vitrina asta. După părerea ta, despre ce gen de comerț este vorba?

Brant privi cu atenție micile borcane de culori ciudate, pulberile și ierburile uscate. Într-un colț era atârnată chiar și o piele de șarpe...

– Mă dau bătut.

– O farmacie, desigur! Leacurile chinezești se numără printre cele mai vechi din lume. Și multe au reputația de a fi foarte eficiente, chiar dacă ne par puțin curioase!

Brant mergea din surpriză în surpriză. Prăvălii mici de artizanat având statuete din belșug, restaurante cu rațe lăcuite în vitrină... Nu și-ar fi imaginat niciodată o asemenea schimbare de obiceiuri la câțiva kilometri de el. Diana avea dreptate: era de neiertat să iasă atât de puțin!

Se opriră la Portsmouth Square, pentru a se odihni puțin. Ambianța de vegetație invita la relaxare. Se așezară pe o bancă, urmărind cu coada ochiului o partidă de mah-jong, disputată de niște chinezi bătrâni. Cu siguranță, jucau de ore întregi!

Inginerul aruncă o privire spre ceas. Timpul trecuse ca prin farmec.

– Am un gol în stomac, făcu tânăra femeie. Tu nu?

– Ba da. Și nu este de mirare. Este trecut de ora două.

– Deja... Și rămân nenumărate lucruri de văzut! Muzeul chinezesc, templul Reginei Cerului... Oricum, cred că picioarele mele vor cere îndurare. Nu mă vor mai duce prea departe!

– Să ne întoarcem la mașină?

– Nu înainte de a mânca ceva, sau mă vei lua în brațe încă de la primii centimetri ai unei străzi în pantă.

Îl conduse spre o mică brutărie chinezească, ținută de un prieten al lui Li, care vindea dim-sumos și sandvișuri cu pui marinat.

Și o oră mai târziu, se aflau în Porche, în direcția Silicon Valley. După-amiaza înainta. Mergând la întâmplare, parcurseră kilometri și Diana regăsi cu plăcere confortul plăcut al scaunelor. Își dezmorți cu voluptate oasele și-și întinse picioarele... Pentru prima dată, Brant părea complet relaxat, fără gânduri ascunse, nici profesionale, nici de Don Juan! Brusc, se simți complet bine lângă el. Dacă măcar l-ar putea găsi în aceeași dispoziție, luni dimineața.

Mașina gonea, străpungând peisajul albăstrui de frig.

– Hmm... Cred că mi-e foame.

Brant zâmbi.

– După toate acele dim-sumuri?

– Care dim-sumuri? Erau atât de mici, că deja am uitat.

– Și eu care mă temeam să nu te văd făcând mofturi, pe lângă o ceașcă de ceai... Fii atentă, bucătarul n-ar aprecia asta: face cele mai bune pâini cu stafide din toată California!

– Ei drăcie! Și unde ai descoperit această comoară?

– N-am descoperit-o deloc, am moștenit-o.

Diana se îndreptă râzând.

– Ce încerci să mă faci să cred? Se moștenește o pendulă, nu un om!

– Nu găsesc un cuvânt mai potrivit pentru a descrie situația!

– Și cine ți-a... lăsat moștenire acest bucătar?

– Charlie.

– Dar Charlie trăiește!

– Exact. Mort, nu mi-ar fi putut transmite niciodată acest ajutor prețios!

– Ascultă, Brant, știu că te-ai trezit devreme, dar nu te-ai putea exprima mai clar? M-ai zăpăcit...

– Cum vrei să înțelegi ceva, dacă mă întrerupi tot timpul? S-o luăm de la început. Acum câțiva ani, Charlie se afla în străinătate. Ca de obicei, într-un loc uitat... L-a cunoscut pe acest bucătar în împrejurări destul de ciudate. Cred că într-o tavernă rău famată... În sfârșit, am preferat să nu lămuresc asta. Charlie l-a ajutat să iasă dintr-o situație foarte delicată, în care și-ar fi putut lăsa pielea.

– Charlie?

– Nu. Bucătarul.

– Așa că, a hotărât...

– Charlie?

– Bucătarul! A hotărât că nu-i va ajunge toată viața pentru a-i arăta recunoștința și că cea mai bună dovadă ar fi să se instaleze la Charlie, pentru a-i folosi de intendent și maestru bucătar. Din nefericire, el – Charlie, nu bucătarul – avea deja

pe cineva care i se ocupa de casă și... Dar am ajuns. Nu-ți voi mai vorbi despre asta, vei aprecia personajul!

Brant se angajă pe o alee lungă mărginită de peluze, care ducea spre o locuință vastă, pe același plan.

La zgomotul mașinii, ușa se deschise de perete. Diana, care pusese deja un picior pe pământ, fu gata să urce imediat înapoi în vehicul. Un metru șaptezeci de mușchi și de piele tatuată, își ațintise asupra ei o privire furioasă... Bărbatul era atât de lat, încât se încadra perfect în tocul ușii. Chel, fără vârstă, cu o privire straniu de limpede pe un chip brun și niște mâini ca lopețile, impresiona de la prima vedere. Un tatuaj chinuitor ocupa tot ce era suprafață disponibilă pe brațele sale, un adevărat tablou. Dianei i-ar fi plăcut să-l vadă mai de aproape, curioasă, dar strigătul dur al voinicului îi aminti că era mai bine să încerce să-l îmblânzească!

– Ați întârziat! Chiflele s-au ars, cu siguranță!

Făcând stânga-mprejur cu demnitate, se grăbi în bucătărie, zguduind podeaua la fiecare pas.

– El este...

Diana își mușcă buzele, incapabilă să termine, fără să izbucnească în râs.

– Da. Ți-l prezint pe Nick, bucătarul meu, făcu de voie de nevoie, Brant. Și mie mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu el.

– Cum a aterizat la tine?

– Este cu siguranță ceea ce se numește un transfer. Nu de afecțiune, ci de recunoștință! Când a înțeles că Charlie nu avea

nevoie de serviciile sale, s-a îndreptat spre mine. Beneficiez de plata datoriei sale față de unchiul. De ce s-a îndreptat spre mine, asta nu mai știu...

– Cum nu mai știi? Charlie ți-a dat totuși niște explicații?

– Ei bine, el spune că da.

– Totuși, ți-a cerut părerea înainte de a-ți expedia această namilă?

– El spune că a făcut-o.

– Și ai acceptat?

– El spune că da.

– El spune, el spune! Oare n-ai nici o amintire?

Brant își trecu stânjenit o mână prin păr.

– Înțelege, în acea perioadă eram în plină cercetare. Munceam pe brânci... Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în laborator... Cu siguranță, Charlie mi-a vorbit despre asta, dar probabil, pe moment, n-am dat atenție. Și apoi, într-o frumoasă seară, mă întorc aici și, în clipa în care introduc cheia în broască, Nick deschide larg ușa, din interior. Aproape la fel de blând ca acum cinci minute! Nu mi-a fost niciodată în viața mea atât de frică! Asta-i toată povestea. Și de trei ani, acest pirat al mărilor sudului îmi administrează casa și mesele...

Brant o îmbrățișă cu amabilitate pe tânăra femeie și o duse în salon. Datorită râvnei lui Nick, masa joasă se clătina literalmente sub mâncăruri.

– Ei! aștepți un regiment?

Diana privea cu gura cascată munții de chiftele cu stafide, vrafurile de brioșe, prăjiturile cu ciocolată, tartele mici cu revent, bezelele cu cremă și vasul lor cu frișcă îndulcită... Lângă toate, se afla un urcior de cafea. Nici chiar legendara sa poftă de mâncare nu le-ar fi venit de hac!

– Trebuie să mâncați, ordonă Nick pe un ton necruțător, ștergându-și mâinile mari pe șorț. Brant mi-a spus că aduce niște prieteni.

– O prietenă, îl corectă acesta. La singular.

– În acest caz, va trebui să înveți să scrii. Priviți domnișoară, mi-a lăsat un bilet de dimineață, înainte de a pleca. Indescifrabil. Eu, am înțeles „prieteni", la plural. Uitați...

Scoase o hârtie din buzunar și Diana se repezi, neîncrezătoare în fața acestei șanse. De când îl cunoscuse pe Brant, căutase să pună mâna pe un specimen din scrisul său, dar la Mitchells nu vedea decât note dactilografiate! Își atingea în sfârșit scopul, dar stăpânul casei se interpuse, luă biletul, îl îndoi cu grijă în patru și-l vârî în buzunar. Diana ar fi dat din picioare!

– La plural sau nu, n-are nici o importanță, Nick, avem o foame cât doisprezece. Ah, de fapt, ți-o prezint pe Diana Trevor.

– Mmmm, bombăni Nick, în loc de bun venit. Talie mică! Nu va putea niciodată mânca mai mult de o brioșă...

Tânăra femeie se așeză la masă, stăpânindu-și un zâmbet amuzat. După câteva mici tarte, Nick ar fi trebuit să-și recunoască greșeala. Dar mai degrabă decât să-și mărturisească eroarea de estimare, preferă să schimbe subiectul:

– Ei bine, patroane, s-a rezolvat problema aceea de la birou?

– Nu încă. Dar luni scot arma mea secretă, făcu acesta arătând-o pe Diana. Ea ne va lămuri acest mister dintr-o clipire.

– O mână de femeie ca ea?

De data aceasta, era prea mult. Diana admitea, dacă nu se putea altfel, să i se pună la îndoială pofta de mâncare, dar nu competența.

– Valoarea inteligenței mele de zi cu zi depășește pofta de mâncare, imaginează-ți! Oricum, adăugă cu o privire insistentă asupra brațelor lui Nick, inteligența nu se măsoară în grosimea bicepșilor.

Bucătarul scutură din cap.

– Fii atent, patroane... Când o femeie știe să dea din gură atât de bine, înseamnă foarte multe necazuri pentru viitor!

Capitolul 7

Brant se înecase cu cafeaua. Instinctiv, puse mâna pe vasul cu frișcă: știind caracterul nestăpânit al Dianei, își vedea deja bucătarul acoperit de frișcă pe cap!

Tânăra femeie se încruntă... apoi chipul i se destinse într-un larg zâmbet. Nick era în asemenea măsură irecuperabil, încât mai bine să țină cu el.

– Ei bine, mulțumesc pentru gustarea delicioasă. Brant, mi-ar face plăcere să-ți cunosc câinele.

Puțin cam brutală diversiunea, dar la urma urmei, Nick nu era înclinat spre subtilitate. Nu se purtase cu mănuși și nici ea nu se purtă astfel, pentru a-l face să înțeleagă că i se epuizase interesul pentru conversația lui!

– Bună idee, draga mea, să mergem.

– Au mai rămas tarte, bombăni Nick, cu un aer posomorât.

– Se vor încălzi diseară. Vii, Diana?

Oare chiar s-ar îndopa cu tarte la toate mesele? Ce fericire că Nick se ocupa de administrație, deoarece domnul

președinte director general, părea că nu are decât noțiuni foarte aproximative de dietetică. După un asemenea festin, ea n-ar mai fi în stare să mănânce, la cină, decât un morcov ras. Și încă, necondimentat!

Brant o conduse într-un birou confortabil ale căror uși-ferestre se deschideau spre grădină. În fața șemineului, cu botul pe labe, dormea un superb seter irlandez. Era întins pe un covor vechi de lână, a cărui culoare crem îi punea în evidență blana arămie.

Diana se apropie, cu admirație.

– Ce splendoare...

Câinele ridică o pleoapă obosită, scoase un fel de oftat și închise ochii asupra unei lumi mult prea agitată pentru el. Văzându-l atât de apatic, Diana se neliniști.

– Poate este puțin anemic, nu?

– El?

Brant bătu afectuos cu palma capul animalului.

– Cu ceea ce mănâncă, m-ar mira! Dar i se poate decerna titlul de cel mai leneș câine al anului!

– Cum se numește?

– Roșcatul.

– Original...

– Este roșcat, nu?

– Fără nici o îndoială. Dar urmând acest gen de raționament, ai fi putut să-l numești Câine.

Brant zâmbi.

– M-am gândit la asta. Dar am considerat că-mi plăcea mai mult Roșcatul.

Diana necăjea animalul, cu vârful piciorului. O ureche tremură, apoi căzu din nou, inertă.

– Roșcatul... Roșcatul... Renunț. Cum procedezi să-l faci să se miște?

Brant se apropie de ușa-fereastră și puse mâna pe clanță.

– Atenție, ești pe linia lui de ochire.

Îndată ce-și auzi stăpânul apropiindu-se de peretele de sticlă, Roșcatul ciuli urechile, subit interesat. Panoul culisă și câinele sări. Sau mai curând zbură, căci tânăra femeie avu impresia că nu-l văzuse atingând pământul, între șemineu și grădină.

– Dumnezeule! Ce salt! Dar ce-l atrage oare atât de mult afară?

– Vino. Spectacolul merită deplasarea.

Mână în mână, alergară după animalul care gonea nebunește și dispăru curând la colțul casei. Și când, cu respirația tăiată, ajunseră în sfârșit în curtea interioară, fu pentru a asista la un superb plonjon: Roșcatul se aruncase cu capul înainte în piscină! Parcurse conștiincios o lungime de bazin, cu nasul în unghi drept și urcă liniștit scara cu trepte late și pardosite... Un pârâiaș îi picura din coadă și blana lucioasă, întunecată de scăldat, se lipise de corpul musculos. Văzând că se bucura de public, se năpusti scheunând vesel. O îndelungată experiență îi permise lui Brant să se îndepărteze la timp, dar Diana primi patruzeci de kilograme direct în piept! Căzu pe spate în iarbă, călcată în picioare de seterul

care se scutura între două asalturi. În mai puțin de o secundă, fu la fel de udă ca el!

– Brant! Alungă-l de aici!

Dar acesta râdea prea tare pentru a-i fi de ajutor. Proptindu-se pe spate, reuși să-l împingă pe Roșcat, care avu bunul-simț să nu insiste și se întoarse spre un nou joc. O bucată veche de lemn, murdară de pământ proaspăt, zăcea la doi pași de acolo și Diana nu avu timp să se ridice, că îi așeză delicat creanga plină de noroi pe abdomen... Aceasta privi darul cu dezgust. Roșcatul se agita, foarte mândru de el.

– De atâta râs, o să-ți înțepenească maxilarul, scrâșni Diana, furioasă. Este foarte dureros, dar nu conta pe mine pentru a te compătimi! Lași animalul ăsta turbat să mă agreseze lovindu-mă cu creanga și...

– Agresiune? Dar este un tratament de favoare, pe care-l rezervă numai prietenilor! Te-a ales ca parteneră favorită.

– Presupun că trebuie să-i înapoiez bucata de lemn...

– Dacă faci asta, veți fi prieteni pe toată viața. Îți va făgădui recunoștință veșnică!

Diana scutură creanga și o aruncă din toate puterile. O jumătate de secundă mai târziu, Roșcatul se întorcea, purtându-și cu măreție trofeul, mai plin de noroi decât prima dată! Diana se lăsă impresionată și începu din nou manevra, numai pentru plăcerea de a-l vedea plecând ca o săgeată... O oră mai târziu, frântă de oboseală, plină de pământ, cerea îndurare. Brant i-o acordă cu plăcere și fluieră câinele.

– Faceți amândoi o frumoasă pereche de prieteni. La fel de murdari și unul și celălalt!

Luă furtunul din grădină și-l curăță pe Roșcat cu un jet de apă.

– Vrei puțin?

Diana făcu un salt într-o parte, evitând dușul exact la timp.

– Nu, mulțumesc! Se pare totuși că băile de noroi sunt foarte bune pentru sănătate.

– Să nu crezi că te voi conduce în această ținută. Scaunele mașinii vor protesta vehement. Dacă ai rămâne la cină, până când Nick îți trece hainele prin mașina de spălat? Dispunem de asemenea și de o uscătorie foarte rapidă...

– Oricum, n-o să mă plimb de colo colo în salonul tău, în ținută sumară.

– Nu m-ar deranja pentru nimic în lume. Dar dacă insiști, îți voi da o pijama veche.

– Insist.

– Din păcate, mă așteptam la asta... Urmează-mă.

La vederea Dianei, Nick scoase un oftat resemnat.

– Ce mizerie, bombăni printre dinți. În zilele noastre, femeile nu mai știu să se stăpânească. Slavă Domnului, există o uscătorie performantă...

***

Lunea următoare, la ora opt fix, Diana împingea ușa pe care scria „Șeful personalului“. John o întâmpină cu zâmbetul la fel de călduros, iar tânăra femeie se întrebă o clipă despre misterioasa alchimie care influența atracția dintre sexe. Oare de ce îl considera pe John, așa fermecător cum era, ca pe un

frate care-i lipsea, în timp ce simpla vedere a unui anume președinte director general – mult mai puțin fermecător, cu creionul său branșat la calculator – îi accelera în mod periculos palpitațiile cardiace?

– Bună ziua, John! Care este planul de bătaie?

– Foarte simplu. Ți se vor aduce fișele personalului și nu mai ai decât să te înhami la muncă! Vei cerceta în primul rând dosarele oamenilor care lucrează cu regularitate în laboratorul C.D. Și dacă asta nu dă nici un rezultat, ți se vor aduce fișele celor care pot avea ocazional acces acolo. Blestemată treabă în perspectivă! Crezi că poți recunoaște cu ușurință scrisul pe care-l cauți?

– Slavă Domnului, da. Este ca și când ai repera un chip cunoscut în mulțime. Îți ia câteva minute, dar până la urmă, reușești!

– Perfect. Îți voi arăta locul tău. Cinci metri pătrați, un birou, un scaun, un telefon. Este tot ce am găsit liber!

– Dar nu vreau mai mult. Cu cât mă remarc mai puțin, cu atât va fi mai bine.

– Ei bine, să mergem. Pe aici.

– Te urmez, patroane!

– Vorbind de patron...

John se dădu într-o parte, pentru a-i ține ușa.

– ... al nostru n-a fost încântat de întâlnirea pe care ți-am dat-o vinerea trecută. Oare, din întâmplare el și tu...

– Hm, nu! În sfârșit, nimic serios.

– Nimic serios? Nu s-ar fi crezut asta când a năvălit, vinerea trecută, în biroul meu!

– Brant?

– El însuși. Cu suficient de mult de muncă, pretinsă urgentă, pentru a mă bloca până duminică dimineața. Manevră ordinară, pentru a mă împiedica să cinez cu tine.

– Crezi? Este totuși puțin cam mult...

– Știi bine că Brant nu cultivă subtilitatea în relațiile cu oamenii! M-a făcut să înțeleg clar că, pentru el, problema era serioasă. Și că ținea la exclusivitate.

– Într-adevăr a făcut asta?

– Pe cuvânt de cercetaș.

Evident, de câteva zile, Brant îi ocupa sistematic toate clipele libere din program. Și se arătase, indiscutabil posesiv... Surprinsă, simți o plăcută satisfacție cuprinzând-o, la această perseverență. Dar nu era momentul să se gândească la asta. Concluziile trase din toate astea, s-ar putea să-i perturbe atenția.

– Iată-ți apartamentele, prințesă.

John îi deschise ușa unui birou mic, simplu, dar confortabil.

– Mulțumesc, John. Îmi convine. Le-ai vorbit despre mine colegilor?

– Desigur! Toată lumea a înghițit povestea cu statistica asupra stresului. Știi, atâta timp cât nu le dai ocazia să lucreze suplimentar...

O bătaie scurtă în ușă, îl întrerupse. Apăru un cărucior rulant, urmat imediat de un cap brunet cu bucle.

– Iată primul pachet de fișiere! Îți aduc și restul astăzi?

– Da, te rog.

– Ei bine, de acord. Dacă între timp ai nevoie de mine, cheam-o pe Millie!

Millie ieși la fel de repede cum intrase.

– Am interesul să mă așez repede, sau se va întoarce înainte ca eu să încep.

– În regulă, Diana, te las.

– Oh, John, așteaptă o clipă!

Un chip cunoscut trecea prin fața peretelui de sticlă ce da spre culoar.

– Oare cine este acest domn Mușchi? Știi, blondul înalt, cu mustață cuceritoare? Brant mi l-a prezentat într-o zi, dar nu-mi mai amintesc dacă se numește Silver, sau...

– Rondall. Wayne Rondall. Se pare că nu-i apreciezi fizicul. Totuși, de obicei, femeile îl adoră.

– Oh, eu și genul profesorul de înot... Și consider că are un aer orgolios. Este cu adevărat?

– Nu cred. Mai degrabă conștient de valoarea sa. Un tânăr destul de amabil, dar nu-l poți aborda fără să-ți împuie capul despre noua lui mașină. Porche! Direcțiunea tocmai i-a făcut-o cadou: a rezolvat o problemă care m-a pus în încurcătură luni de zile.

– Nu și-au bătut joc de el.

– Descoperirea lui a permis economisirea a mai mulți bani decât au fost investiți în cumpărarea mașinii. Și Mitchells știe să recunoască meritele... Haha! Timpul trece, plec. Noroc în cercetări.

Diana se instală, scoase un stilou, desfăcu din fișierul din carton un pachet de dosare și-l deschise pe primul din vraf. Îi parcurse rapid conținutul, până când găsi partea scrisă de mână. O simplă privire fu de-ajuns. Petrecu o secundă pentru a descoperi un scris lat și rotund. Nimic asemănător cu trăsăturile strânse ale biletului găsit de John.

Cele patru dosare următoare se aranjaseră în cutia de carton, când chipul jovial al lui Millie apăru în ușă.

– Este ora pentru pauza de cafea. Veniți?

Diana se ridică, stăpânindu-și un oftat. Nu se simțea dispusă să flecărească în fața unei cești de cafea, dar nu trebuia să se bănuiască importanța muncii sale. O urmă pe tânăra femeie...

Douăzeci de minute mai târziu, se întorcea la birou. De-abia deschise dosarul următor că i se ciocăni în geam. Oare de ce nu se putea încuia în această cutie?

– Bună ziua! V-am văzut trecând adineaori. Numai dacă nu vă deranjez?

Ia te uită, profesorul de înot Wayne... Dexter? Nu. Rondall.

– Deloc, Wayne. De-abia începusem.

Din păcate, nu era decât strictul adevăr!

– După câte mi s-a spus, este cazul să te felicit, domnule inginer!

Rondall ridică spre ea o privire întrebătoare.

– Pentru mașină! Un cadou binemeritat, după câte mi s-a povestit.

– Oh! O adevărată frumusețe!

Chipul puțin comun al lui Wayne, se lumină.

– Ce faci la prânz, Diana?

– Ei bine, mănânc...

Inginerul făcu un gest nerăbdător.

– Desigur, desigur. Dar ce-ai spune să faci un tur cu mine, prin parcare, pentru a vedea Porcheul?

Lui Wayne, propunerea i se părea irezistibilă. Diana se prefăcu entuziasmată, pentru a nu-l dezamăgi. Fără îndoială îi alegea pe sprânceană pe cei admiși să-i contemple vehiculul!

– De ce nu? Este pentru prima dată când întâlnesc pe cineva căruia i se oferă un bolid de lux...

– Direcțiunea știe să recompenseze talentul. Altfel, nu aș lucra aici. Dar plătesc bine.

Wayne își mângâie mustața zâmbind și arătă spre teancul de dosare:

– Blestemată treabă! Intenționezi să studiezi fișele întregului personal?

– Nu, Slavă Domnului! Aș fi încă aici, anul viitor!

– După ce criterii le-ai selecționat pe astea?

Oh! inginerii și logica lor! Grafologul regreta că nu-și pregătise alibiul.

– Ei bine... în mare, parametrii care intră în discuție sunt vârsta și gradul de calificare profesională. Introducem toate aceste date în calculatorul care afișează lista cu cele mai reprezentative dosare.

– Interesant. Sunt aranjate în ordine alfabetică?

– Nu. Oricum, nu mă preocupă numele. Contează numai informațiile din punct de vedere statistic.

– Desigur... Bun, te voi lăsa să lucrezi. Pe curând.

Diana se adânci în dosar, chiar înainte ca el să părăsească încăperea. Trei minute după aceea, sună telefonul.

– Diana?

Recunoscu imediat vocea gravă.

– Sosesc imediat!

– Ce se mai întâmplă?

– Nimic. Se apropie ora prânzului.

– Deja?

Dar, în societatea asta, când mai găseau timp să muncească?

– Mulțumesc, Brant, dar este prea devreme pentru mine. De-abia am fost în pauza de cafea. De altfel, am deja o întâlnire. Cu o mașină...

– Cum?

– Ai auzit bine. Am făcut imprudența să-l felicit pe Wayne pentru Porche. Ține neapărat să mi-l arate la ora mesei.

Un râs ironic îi răspunse.

– Propriu ție. Ei bine, să spunem că cinăm împreună. Oh! un sfat: felicită-l cât vrei pe Rondall, dar nu cumva să atingi mașina.

– Nu înțeleg.

– Nu pune mâinile pe ea. Este clar, nu?

Nu, iar ghicitorile de acest gen o iritau fantastic, mai ales când trebuia, cu orice preț, să facă o treabă urgentă.

– Hmm... Brant, nu aveți o cutie de idei la Mitchells?

– De ce? Ai deja reclamații de formulat?

– În nici un caz. Dimpotrivă, niște sugestii. Pentru a dubla beneficiile societății.

Stăpânindu-și dorința de a râde, continuă pe un ton degajat:

– De când am pus piciorul în acest birou, am discutat cu John, apoi am fost luată să beau o cafea; apoi mi s-a impus un alt vizitator și, de-abia plecat el, mi se anunță prânzul pentru minutele următoare. Așa că, tocmai mi-a venit o idee formidabilă: se numește muncă. Ai putea economisi milioane dacă ai comunica-o personalului, pentru a o strecura puțin, între două mici pauze.

Tu-tu-tu... Brant închise. Diana zâmbi și puse receptorul în furcă. Puse mâna pe dosarul următor, când soneria se auzi din nou.

– Încuie ușa, îi sugeră Brant cu o voce suavă. Întoarce zăvorul. Nimic altceva pentru a nu fi deranjată.

***

– Este fantastică... într-adevăr fantastică.

Diana nu mai avea adjective. În timpul ultimului sfert de oră, epuizase succesiv „formidabilă", „minunată", „superbă" și „magnifică" și timpul începu să i se pară lung... Wayne Rondall se dovedea un orator inepuizabil când era vorba să laude meritele Porcheului său mult iubit. I-l prezentase ca pe o bijuterie rară, scoțând cu delicatețe husa de protecție care-l acoperea. Și când, din nebăgare de seamă, se rezemă de capotă, Diana înțelese avertismentul lui Brant: Wayne îi privi mâna cu un aer îngrozit. Ea se îndepărtă repede. Tânărul se repezi imediat pentru a șterge amprentele cu o batistă imaculată.

După ce-i trecu în revistă toate micile obiecte sofisticate care echipau mașina de curse, puse în sfârșit husa la loc.

– Ești gata?

– Da, da, se grăbi Diana. Este de necrezut ca o societate să poată oferi asemenea cadouri.

– Vedetele sunt întotdeauna plătite cu suprapreț, replică Wayne, calm. În ceea ce mă privește, sunt una!

Diana aruncă o privire profilului său de medalie. Wayne Rondall nu se lăuda. Constata pur și simplu faptele, fără a arăta mândrie personală. Ciudat tip. Într-o jumătate de oră, nu vorbise nici măcar o dată despre el. Silicon Valley, regatul calculatoarelor, dăduse naștere unei noi rase de oameni. Extraordinara lor inteligență concepea planuri pasionante. Poate prea pasionante, deoarece li se consacrau trup și suflet. Provocările semnalate îi absorbeau douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Pentru foarte mulți, plăcerea invenției, beția competiției acoperea relațiile omenești și viața cotidiană. Nici soții, nici copii. Erau mult prea pasionați, fascinați de cercetarea de avangardă pentru a-și pierde timpul să iubească, sau să se bucure de viață.

– Cum ai intrat la Mitchells?

Inginerul ridică din umeri.

– Aveam cunoștințele folositoare mai multor societăți. Am mers unde dădeau mai mult.

– Un raționament puțin cinic, nu?

– Nu chiar așa. Toți cei care caută o slujbă acționează astfel. Contabilizează avantajele și inconvenientele înainte de a alege

dintre posturile care li se propun. Evident, la Silicon Valley, baremurile sunt mai ridicate decât oriunde în altă parte...

– Și dacă mâine ți s-ar oferi mai mult decât câștigi aici?

– Cu siguranță, aș pleca. Numai în cazul în care nu lucrez la un proiect prea captivant pentru a fi slab. Nu te amăgi, Mitchells cunoaște regulile jocului. De aceea, distribuie Porcheuri și alte mofturi. Păcat că nu se arată la fel de generoși cu parcările particulare! Îmi este întotdeauna teamă să-mi parchez mașina aici, să nu fie zgâriată de un șofer nepriceput.

Diana pufni.

– Data viitoare când vei avea să le propui o investiție minune, schimb-o pe un loc de parcare subteran!

***

Toată după-amiaza, în spatele ușii încuiată cu grijă de două ori, Diana consultă a doua cutie a fișierului.

Capitolul 8

– Alo? Ah, Charlie! Ce mai faci?

Brant se instală confortabil pe sofa, observând-o pe Diana care tocmai ridicase receptorul.

Privirea îi examină în treacăt sânii rotunzi sub rochia din mătase de culoarea smaraldului, de inspirație chinezească și se opri asupra conturului coapselor pe care se mula materialul. Inconștient, puse mâna pe perna pe care ea de-abia o părăsise, mângâind urma călduță imprimată de corpul său.

– Unde ești acum? În insulele Adaman? Nu cred... Ah, în golful Bengal! Dumnezeule!, la celălalt capăt al golfului!

Exclamațiile amuzate îl făcură pe Brant să zâmbească. Încercă să sesizeze sentimentele care modulau trăsăturile Dianei: umor, inteligență, curiozitate... Niciodată niște simple cuvinte nu vor reuși să descrie tot ce inspira acest chip. Continuă explorarea în tăcere a siluetei grațioase, foarte suplă și cu forme plăcute, un corp de femeie, făcut pentru dragoste.

Treizeci și patru de ani. Îi trebuise tot acest timp pentru a o găsi. Treizeci și patru de ani în care nici nu înțelegea ce căuta. Crezuse că munca îi era de– ajuns pentru a-i umple viața, o crezuse răspunsul la toate întrebările. Dar acum știa. Viitorul îi era legat trainic de această femeie, de această ciudată îmbinare de forță și vulnerabilitate.

– O clipă, Charlie. Ce încerci să-mi povestești? Ai debarcat pe insulă și indigenii te-au...

Dar nu trebuia, în nici un caz, s-o grăbească. Nu pe ea. Trebuia s-o convingă cu răbdare, cu încăpățânare și respect.

– Săgeți? Au tras asupra dumitale? Sper că glumești?

Agitația tinerei femei îl readuse pe Brant în prezent. Cu o mișcare suplă, se strecură lângă ea.

– Charlie, nu înțeleg nimic din povestea asta. Ți-l dau pe nepotul dumitale... Da, am cinat împreună. Îi vei explica toate astea. Ține, Brant, e rândul tău.

– Bună, Charlie! Ei bine, ce ți s-a întâmplat?

O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte la primele cuvinte ale unchiului. Diana aproape regreta că îi trecuse receptorul. De-abia încheiase o zi grea și deja unchiul Charlie venea să-l chinuie cu aventurile sale de adormit copiii! După spusele acestuia din urmă, se juca de-a cow-boyul și indienii, cu indigenii. De necrezut... Și măcar dacă lucrurile ar fi progresat puțin la birou! Dar arma secretă bătea pasul pe loc, pentru prima dată ineficace. Ea, care fusese sigură că poate identifica scrisul vinovatului... Totuși, toate dosarele fuseseră cercetate. În zadar.

– La naiba, Charlie, ai plecat să te odihnești, nu să declanșezi gherile! Oare nu-i puteai lăsa pe acești canibali liniștiți.

Brant își trecu nervos mâna prin păr. Nu se schimbase după serviciu și haina ușoară, de culoare închisă, îi punea umerii în evidență. Deși nu se potrivea caracterului său, se îmbrăca în mod clasic, admise Diana zâmbind. Ce bărbat greu de înțeles! Descumpănea prin aparenta răceală, dar știa bine că sub acest înveliș n-avea nimic dintr-un aisberg. Pur și simplu nu-și trăda emoțiile. Nici nu se lăsa dominat de ele.

Să trăiască alături de el? Desigur, gândul o atinsese ușor. Dură sarcină... Îl observase bine în timpul vizitei la laboratoare: mângâia metalul calculatoarelor, ca și când, sub mâini, îl simțea trăind. Brant devenea aproape liric explicându-i funcționarea unei piese sau alta. Pe scurt, munca îl pasiona, îi umplea zilele, nopțile, viața. Judecând după procentul de divorțuri constatat la Silicon Valley, o femeie nu putea lupta cu arme egale cu calculatorul...

Diana oftă. Asta n-ar fi viață pentru ea. De aproape douăzeci și șapte de ani aștepta să-l găsească pe cel care va împărți totul cu ea. Ascundea comori de tandrețe și de pasiune. Dar nu strica să și privească din când în când, ceva... Și presimțea că alături de Brant n-ar fi avut dreptul decât la locul doi. Își dorea din toate puterile un bărbat care să poată fi un soț bun, un tată bun, nu doar un amant pasionat cum

ghicea din mângâierile lui. Un bărbat care să n-o părăsească pentru a se închide săptămâni întregi în laborator, lăsând-o îndrăgostită cu pasiune... și trist de frustrată. Îngrozitor de singură.

– Charlie, pentru ultima dată, fii prudent! Nu vreau să fii ciuruit de gloanțe. Gândește-te puțin la grijile pe care ni le facem aici, de acord?

Brant închise.

– Este într-adevăr singurul bărbat pe care-l cunosc, care debarcând pe o insulă pentru o vizită prietenească, le povestește asemenea baliverne indigenilor, încât aceștia îl vânează până la urmă cu sulițele! De data asta, vorbăria lui n-a mers!

Diana găsi curajul să zâmbească ușor, dar nu-l înșelă.

– Pari tristă, iubito. Ce se întâmplă?

– Nimic, minți tânăra femeie.

– Te frământă oare povestea asta cu dosarele? Nu trebuie. Sperai prea multe lucruri...

Diana îi aruncă o privire întunecată.

– Dacă mai repeți o singură dată că nu aștepți nimic de la munca mea, mă voi supăra serios!

Brant zâmbi și se întinse.

– Am avut o zi lungă. Este timpul să mergem la culcare.

Pe platforma scărilor de la intrare, o luă în brațe și-i întinse ușor buzele. Ce bine era s-o simtă lângă el... Încrezătoare, ea nu protestă. Brant își intensifică sărutul, iar mângâierile

deveniră mai precise... Diana nu se dădu înapoi. Dimpotrivă, îi înlănțui ceafa, strânsă lângă el. Fu un moment de triumf. Măcar nu mai fugea.

Se îndepărtă puțin și, ea fu cea care-i căuta din nou buzele. Sângele îi pulsa în tâmple și trebui să facă apel la toate forțele pentru a se stăpâni.

– Detest ideea de a te părăsi, mai ales în această seară. Înțelegi de ce...

Mută, Diana făcu semn că da. O tulbura atât de mult... Nu mai știa unde se afla.

– Așa că trebuie să plec, cât încă mai am curajul. Doar dacă n-ai vrea să mă vezi rămânând.

Sesiză o licărire de șovăială în privirea ei. Să fie oare o semiîncuviințare? Sau dorea mai mult? De exemplu, să i se arunce nebunește în brațe, încât dorința să fie la fel de puternică de ambele părți.

– Plec. În legătură cu subiectul care te preocupa adineaori... încă nu știu despre ce este vorba, dar lasă-ți timp de gândire, de acord? Amândoi, vom reuși cu siguranță să rezolvăm problema.

***

– Ei bine, acum ce facem?

Brant nu răspunse. Se instală alături de tânăra femeie și porni, preocupat, motorul. Mașina demară.

Diana oftă. Două zile de decepție – reluase toate dosarele, unul câte unul – de muncă fără rezultat, care desăvârșea un necaz de proporții. La sfârșitul după-amiezii, Jay și Brant năvăliseră în biroul său, livizi.

– Ai văzut asta?

Brant îi întinse un ziar. Dintr-o privire, Diana înțelese. Numele ei apărea într-un rezumat al unui proces pentru falsificare, în care mărturia sa jucase un rol decisiv. Mărturia în calitate de grafolog, desigur...

– În timpuri normale, aș fi considerat hârtia asta ca o bună publicitate. Din nefericire, a apărut într-un moment prost.

– Când ai compărut în acest proces?

– Acum aproximativ o săptămână.

Jay își drese vocea.

– Ar fi trebuit să ne vorbești despre asta...

– Nici măcar nu m-am mai gândit la el. Tribunalul face frecvent apel la mine pentru a corobora autenticitatea scrisorilor sau a documentelor. A devenit obișnuință. Oricum, nu se putea împiedica apariția articolului.

– Nu, strigase Brant. Dar am fi putut cel puțin găsi un nume de împrumut. Acum, trei sferturi din angajații de la Mitchells știu cine ești cu adevărat. Nu le vor trebui mai mult de zece secunde pentru a deduce adevărata natură a muncii tale!

– Ei și? Sunt sigură că nu le pasă.

– Tuturor, cu excepția unuia, precizase calm Jay.

– Așadar, chiar luați această problemă în serios?

– Da. Într-adevăr.

– Nu este cazul să vă speriați. Nimeni n-a exercitat vreodată represalii împotriva mea.

Jay ridică tonul.

– Pentru că, în general, rolul dumitale este ținut secret. Sau pentru că oamenii susceptibili de a-ți purta pică sunt deja arestați. Brant, oare cum o vom proteja? Aici, cu serviciul de securitate, nu se pune problema. Dar în afara orelor de serviciu...

– Mă ocup eu de asta. Diana, tocmai am angajat o gardă de noapte pentru a-ți supraveghea casa.

– Cred că vă ambalați pentru nimic...

– Individul implicat în această afacere de divulgare de secrete, am mers prea departe pentru a da înapoi, Diana. Își poate foarte bine imagina că ești o piedică în planurile sale. Și să decidă să înlăture piedica.

După această profeție sinistră, Jay îi părăsi. Brant ținea s-o conducă pe tânăra femeie.

– Ei bine, repetă ea, ce facem?

– Te las acasă, îți iei în viteză cămașa de noapte și-ți petreci noaptea la mine. Altfel, nu voi dormi liniștit.

– În sfârșit, Brant, este imposibil. Nu-mi voi da peste cap cursul vieții pentru trei rânduri dintr-un ziar! I-ai telefonat acelei gărzi de noapte, înainte de a părăsi biroul?

– Da, dar...

– Și ai făcut bine. Probabil știe să-și asume responsabilitățile. Îl plătești, acordă-i încredere!

Încă discutau când Brant își parcă mașina în fața casei sale. Îi aștepta un bărbat îmbrăcat cu un impermeabil de culoarea zidului.

– Domnul McAllister? Sunt Tom Norris, de la agenția de supraveghere. Se pare că ați întârziat puțin să mă chemați...

– Ce vreți să spuneți?

– Că, înainte de sosirea mea, cineva a pătruns deja în casa domnișoarei Trevor.

Diana se apropie. Ușa nu avea urme de deschidere prin efracție.

– Cum este posibil? Am încuiat toate broaștele.

– Domnișoară, aceste încuietori n-ar reține nici un începător mai mult de două minute.

Brant o luă de braț pe tânăra femeie.

– Iată ce rezolvă problema. Petreci noaptea la mine.

Ea nu răspunse nimic. Voia mai întâi să vadă pagubele.

La parter, totul părea normal. Urcă la primul etaj, deschise ușa biroului și... și se dădu îngrozită înapoi. Brant ajunse exact la timp pentru a o prinde în brațe. O strânse lângă el, până când își veni în fire.

Diana de-abia îndrăzni să se uite. Cărțile... cărțile ei dragi, biblioteca pentru a cărei constituire avusese nevoie de ani întregi, răvășită, călcată în picioare. Totul zăcea pe jos,

alandala... Pagini rupte acopereau încăperea. Sertarele biroului fuseseră golite, scaunul răsturnat, lupa spartă, abajurul de la lampă smuls.

Diana căută cu febrilitate stampele. Antologia de la Li se afla larg deschisă, sub un maldăr de hârtii. Lipseau mai multe gravuri, dar cu ajutorul lui Brant, care curăța cum putea mai bine, le regăsi. Slavă Domnului, nu avuseseră prea mult de suferit, cu excepția a două sau trei dintre ele, șifonate și a uneia, superbă, reprezentând o ramură de prun în floare, ruptă la un colț. Dar nimic foarte grav. Ce noroc... După o oră de aranjare, putu într-adevăr evalua pagubele. Până la urmă, nici o pierdere iremediabilă pe care s-o regrete, cu excepția unor opere fără valoare... Dacă intrusul ar fi vrut, i-ar fi putut pricinui mult mai multe pagube: o inundație, de exemplu, sau un incendiu... Această vizită reprezenta un avertisment pentru grafolog: să nu se mai amestece în treburile de la Mitchells și va fi lăsată liniștită. Acum, cum să se simtă în siguranță?

Nu-i fusese violat numai interiorul, ci și încrederea, echilibrul. Avea gâtul uscat. Brusc, i se făcu greață. Brant îi înțelese necazul.

– Destul cu aranjatul, vino să bei ceva cald.

O duse în bucătărie și pregăti un ceai.

– Iartă-mă, stau aici să te privesc fără să fac nimic...

– Odihnește-te iubito. Apoi, te vei duce să-ți pregătești lucrurile. Te păzesc până când va fi găsit acest tip.

Un sfert de oră mai târziu, Diana urcă în cameră și-și adună câteva lucruri; intrusul nici măcar nu intrase aici. Fusese absolut clar și ea înțelese mesajul: nu încerca nici o ostilitate împotriva sa, personal, dar se simțea amenințat. Voia s-o oblige să renunțe.

Se schimbă mai comod, în blugi și un pulover mai larg decât taiorul sobru și puse câteva haine într-o geantă de călătorie.

Brant o aștepta în salon.

– Tom Norris va pleca în cercetare, pentru a arunca o privire la mine, înainte de sosirea noastră. Nu se știe niciodată. Mergem?

O îmbrățișă, dar Diana se dădu instinctiv înapoi. Pentru că acceptase să petreacă la el câteva nopți, credea că...

– Diana? Credeam că ai încredere în mine.

Surprinsă că fusese ghicită, bâlbâi:

– Dar eu... da, desigur.

– În acest caz să nu-ți faci nici o grijă. Te asigur că la mine vei trăi în deplină siguranță. În deplină liniște.

Îi puse amândouă mâinile pe umeri și o trase spre el.

– Dumnezeu știe că îmi doresc la nebunie să te dezbrac și să te arunc în patul meu, dar nu înainte ca dorința ta să fie egală cu a mea. Nu voi face presiuni asupra ta, niciodată. Firește...

Îi atinse ușor buzele și Diana simți o undă de căldură copleșind-o.

– ... Nu renunț să folosesc puterea de convingere!

Închise ușile și ferestrele și-i luă geanta de călătorie.

– Ești gata? S-o ștergem de aici, bineînțeles, precizâ, zâmbind.

– Da.

– Când vei fi și pentru restul, nu uita să mă anunți...

***

La sfârșitul serii, bine încălzită sub păturile din camera de oaspeți, Diana se întreba dacă imaginația nu-i juca feste... Spunându-i noapte bună, Brant o privise oare cu ochii aceia înduioșați pe care îi avea de obicei pentru calculatoarele sale, da sau nu?

Capitolul 9

– Bună ziua la toată lumea!

În jurul mesei aranjate de Nick, Brant își bea cafeaua în compania lui Tom Norris. Cearcăne mari se aflau sub ochii gărzii de noapte. Într-un colț, Roșcatul, seterul, dormea frânt de oboseală.

– Cafea, Diana?

– Cu plăcere. Spune-mi, Tom, între câine și dumneata, nu știu care este mai înfloritor...

– Nu-mi vorbiți despre asta! Cabotin nenorocit! Mi-am petrecut toată noaptea aruncându-i bețe pline de noroi... Remarcați, asta m-a împiedicat să adorm în timpul orelor de pază!

– Iată urmarea!

Nick aduse un platou cu ouă jumări și cârnați afumați. Îl servi pe fiecare, cu o vorbă amabilă... cu excepția Dianei căreia, când îi veni rândul, îi umplu farfuria într-o tăcere studiată.

– Bucătarul tău mă uluiește îi șopti aceasta lui Brant. De ieri seară, s-ar spune că nu mă vede. Până la urmă, îmi va crea complexe!

Brant zâmbi, atacând un cârnat nici prea prăjit, nici prea crud.

– M-ar mira asta la tine... Nick, nici un telefon pentru mine, ieri?

– Ba da, șeful de șantier. Nu va putea termina bazinul cu pește înainte de săptămâna viitoare.

– Bun... Sper ca asta să nu întârzie prea mult restul...

– Ești un adept al pescuitului cu undița? întrebă tânăra femeie.

– Nu! Bazinul face parte din noile amenajări din jurul localurilor de la Mitchells. După pista de jogging, am decis cu Charlie să creăm o zonă de odihnă, cu o mică baltă. Așa ca tuturora să le convină, fie că sunt activi sau leneși Cu atât mai mult cu cât acel mare teren viran chiar nu folosea la nimic. Se va schimba în întregime, într-o parte se sapă, pentru a ridica niște coline artificiale, în alta se plantează arbori... Un proiect frumos. Dar deocamdată, pot spune că s-a împotmolit! Dispozitivul mecanic de excavare a străpuns o canalizare. Subit, trei sferturi din teren s-a transformat într-o baltă de noroi... Nimic altceva, Nick?

– Trebuie să-l duc pe Roșcat la vaccinare. Poate voi profita de asta pentru a-l face să hoinărească pe marginea terenului viran, doar adoră să galopeze prin mocirlă...

– Va fi servit. În regulă, Nick, mulțumesc.

Întărit cu instrucțiunile patronului, Nick plecă să se îndeletnicească și cu ocupațiile sale. Diana îl privi îndepărtându-se, gânditor.

– Brant, de ce oare refuză să-mi vorbească?

– Cred că l-ai îngrozit din prima zi! Fără îndoială, nu este obișnuit cu femeile de caracter. Bombăne mult, dar în fond este un mare timid. Roșește de fiecare dată când îl întâlnești... Și cum nu l-ai felicitat pentru chiflele cu stafide, își imaginează cu siguranță că nu-ți place cum gătește. Această constatare îl deprimă întotdeauna foarte mult...

– Este adevărat, eram atât de furioasă încât am uitat toate lecțiile de comportare în societate! Dar liniștește-te, voi repara totul cu ouăle jumări din această dimineață. Delicioase, nu? De-o savoare inimitabilă!

– Cu ouăle, o nimerești din plin. Este al doilea subiect al lui de mândrie. Mergem?

– Sosesc.

I se alătură în mașină, după ce-l felicitase cum se cuvine pe Nick, care devenise stacojiu și se bâlbâia!

Câteva minute mai târziu, Brant aranja mașina în parcarea uzinei.

– Să știi, sunt sigură că fișa vinovatului a scăpat cercetării mele. Imposibil altfel, deoarece am verificat totul de două ori. John îți va da lista dosarelor scoase de Millie. Dacă descoperi că lipsește un nume important, trimite-mi un bilet. Mai bine să evităm telefonul, conversația ne-ar putea fi surprinsă.

– De acord.

Brant nu mai zâmbea. Oare de unde îi venise impresia că cercetarea sa îl amuza? Sincer, afacerea cu divulgarea secretelor nu lăsa loc de glume...

Dimineața, obținu răspunsul.

O secretară îi aduse un plic închis cu grijă. Cu siguranță, lista numelor care lipseau. Dar de fapt... Oare era din întâmplare... O notă scrisă de mână? Ar fi fost prea frumos!

Diana desfăcu plicul cu o mână febrilă. Ea care respinsese cu curaj orice mijloace meschine pentru a-și procura un exemplar al scrisului său – chiar să tocmească un angajat, să răscolească prin coșul de hârtii – ajungea la țintă fără să caute măcar! În sfârșit va putea citi.... ce? un bilet bătut la mașină! Îndrăznise! Literele șovăitoare indicau că se însărcinase el însuși cu această muncă. Iată așadar ce-l amuza, adineaori! Credea că-i întindea o cursă! Ca și când asta avea ea în minte! Bine, își bătuse joc de ea, încercându-i „sentimentele remarcabile“... Perfect. Pentru că nu-și dăduse osteneala să scrie de mână, nu se va mai da înapoi de la nimic. O bănuia de perfidie murdară pe ea, inocentă ca un miel! Așadar, cu atât mai mult merita osteneala să ridice mănușa!

Pentru a încorona totul, scrisoarea nu aducea nici o informație încurajatoare. După el, avusese în mână toate dosarele importante... Ei bine, dacă vreodată dădea peste al lui, nu se va sfii să-l privească mai de aproape! Dar... chiar și

al lui? Dacă Millie se ferise să i-l încredințeze, însemna că trebuie să fie o lacună în sistem! Ar fi trebuit să-l găsească primul în teanc.

Formă imediat numărul lui John.

– Alo, John? Diana la telefon... Spune-mi, când Millie a scos dosarele din fișier, este posibil să-i fi scăpat vreunul?

– În principiu, nu. Dar se întâmplă ca unele exemplare să se plimbe prin servicii, de exemplu, dacă vreun șef de departament are nevoie să-l consulte. Un asemenea dosar lipsă ieri, poate foarte bine să se fi întors astăzi.

– Foarte bine. Vrei să mi-o trimiți pe Millie?

Două minute după aceea, apărea Millie.

– Millie, este posibil să fi lipsit niște dosare din cutiile pe care mi le-ai adus astăzi?

– Nu cred. Controlez orice ieșire... Evident, cineva ar fi putut lua vreunul în lipsa mea. Au mai rămas dosare în circulație, nu mai știu pe unde.

– Cui aparțin?

– Așteptați... Da, Karen Jones, Art Dexter și Burt Silver. Voi încerca să vi le găsesc foarte repede.

– Mulțumesc, Millie.

Karen Jones, Art Dexter, Burt Silver... Trei ingineri din laboratorul C.D., ale căror fișe putuseră să scape investigațiilor! Totuși, Brant nu-i indicase numele lor. Așa că, fie dosarele fuseseră scoase după ce ea le consultase, fie... Fie, nu știa. Dar cei trei cercetători se aflau în contact permanent cu informațiile cele mai confidențiale. Trebuia să-i vorbească lui Brant despre asta.

În timp ce Diana aștepta ascensorul, președintele director general, se învârtea ca un urs în cușcă, în biroul său. De două ore, nu reușea să înțeleagă nici măcar prima foaie a raportului pe care-l studia. Cum să se concentreze, în timp ce femeia aceea – femeia vieții lui – se afla la doi pași de aici, la bunul plac al unei brute fără scrupule, care lovise deja și care se putea decide în orice clipă s-o elimine?

Bineînțeles, pusese unul dintre cei mai buni agenți de securitate la etajul său, dar dacă necunoscutul se dovedea cu adevărat hotărât...

Se pregătea să-i telefoneze lui Jay pentru a cere să dubleze paza, când i se bătu la ușă.

– Te pot deranja o secundă?

Zâmbetul Dianei îl impresionă, ștergându-i pentru o clipă grijile.

– Intră! Ai primit biletul meu!

– Vorbești despre hârtia fără valoare, bătută la mașină, plină de corecturi și de greșeli? Foarte meschin din partea ta!

– Nu mi se forțează mâna atât de ușor, făcu Brant zâmbind.

– Nimeni nu voia să forțeze nimic! Dar când ești la fel de încăpățânat ca...

– Numai încăpățânat. Și în toate domeniile.

– Ce vrei să spui?

– Ghicește.

O privi o clipă, pierzându-se în ochii căprui. Brusc, îl copleși dorința. Îndată ce vor lămuri această afacere, va pune neîntârziat lucrurile la punct între ei. Imediat ce Diana își va

putea îndepărta atenția de la exemplarele de scris care o obsedau... Deoarece, în aceste ultime zile, muncise din greu. El nu. Femeia aceasta îi transformase creierul – acea mașină la fel de fiabilă ca un calculator – într-un mecanism blocat, incapabil să se gândească la altceva decât la ea!

Ea... Cu sclipiri de aur în ochi și în păr. Cu privirile care-l înfierbântau. Cu un trup creat pentru mâinile lui. Cu o inimă făcută pentru a-l iubi. Văzând-o atât de emoționantă, atât de dezirabilă, nu se mai mira de instinctul posesiv pe care-l deștepta în el... Trebuia să-i aparțină. După ce o va convinge, va anunța lumea întreagă. O nuntă impresionantă, rochie la un croitor de lux, diamant – de preferință, mare ca Ritz – și tot ce-i va face plăcere, va fi al ei. Dacă prefera o ceremonie intimă, foarte bine și așa. Nimic nu avea importanță, decât consimțământul ei. Esențialul era acel „da“ pe care-l va rosti.

Diana se tulbură sub privirea lui. Își drese glasul.

– Ei bine... venisem să te previn. În prezent, prin serviciile tale circulă trei dosare pe care nu le-am putut controla în detaliu.

– Și crezi că nu este vorba de o întâmplare dacă...

– Nu știu. Aștept ca Millie să le găsească. Nu pot pronostica încă nimic.

– Bine. Mulțumesc că mi-ai vorbit despre asta.

O conduse la ușa biroului.

– Diana?

– Da...

– Să fii prudentă.

Aceasta ridică ochii spre el, surprinsă de seriozitatea vocii.

– Promit, Brant.

Îi atinse ușor buzele și-i deschise.

***

– Millie! Mi-ai găsit dosarele?

– Nu, din nefericire nu. Vin să vă cer protecție. John mă va tăia în bucăți.

– El? Tânărul acela, cel mai blând din lume!

– Nu când i se rătăcește o parte din fișiere! Nu știu cum, am pățit-o... Am găsit foaia aceasta scrisă de mână pe jos, pe culoar. Poate a căzut când vă aduceam dosarele. Problema este că nu știu cui aparține!

– Arată-mi-o!

Zâmbetul amuzat al Dianei îngheță. Foaia pe care i-o întindea Millie era acoperită cu o scriere precisă, foarte dreaptă. Acesta era, semnele apăsate indicau ranchiuna, rândurile ce coborau indicau tendința depresivă, terminațiile prelungite în jos trădau pasiuni secrete...

– Vrei să mi-o lași, Millie? Îmi amintește de scrisul cuiva. Voi găsi dosarul și voi pune foaia la loc, pentru dumneata.

– Mulțumesc, Diana! Mi-ai salvat viața!

Și iată. Ce ironie a sorții... În sfârșit identifica scrisul, dar încă îi lipsea numele!

Scoase lupa și începu examinarea. O oră mai târziu, împinse scaunul. Va mai trebui să muncească încă din greu,

pentru a completa analiza, dar liniile generale apăruseră deja. Era evident, o personalitate perturbată. Caracterul schițat de cuvintele înghesuite îi amintea vag ceva, dar la naiba dacă... Sări în picioare și alergă la fișier. Nu era între cele aduse de Millie. Îi luă doar scurt timp să verifice lista de dosare. Se întorsese numai cel al lui Karen Jones, dar scrisul nu corespundea celui din notă. Oare unde se aflau celelalte două? Art Dexter, Burt Silver... Curios, nu și-l imagina vinovat pe nici unul. Totuși, doi ingineri din laboratorul C.D.... Dar, ei da... O cuprinse o neașteptată neliniște.

Se întoarse în fugă spre birou și se repezi la telefon.

– Brant? Cred că mi s-a ascuns intenționat un dosar. Găsește-mi câteva rânduri scrise de cei trei ingineri... Da, bărbații. Cum? Să spunem că sunt aproape sigură, dar vreau neapărat să verific înainte de a mă pronunța. Sosesc imediat.

Diana lăsă receptorul, se întoarse... și i se tăie respirația. Wayne Rondall se afla între ea și ușă.

– Mă temeam de un incident de acest gen, făcu acesta, mângâindu-și mustața.

Curios, gândi tânăra femeie. Nu era deloc schimbat. Era la fel de rece, același bărbat frumos. Puțin mai serios decât de obicei. Gânditor. Nu semăna cu un criminal. Nici violent, nici amenințător... în aparență.

– Desigur, știam la ce riscuri mă expuneam.

– Ai citit articolul despre mine, din ziar? bâigui Diana.

– Da.

Se așeză pe marginea biroului.

– Până în ziua aceea, am crezut în povestea ta cu statistica. Dar ar fi trebuit să ții cont de avertismentul meu.

Wayne rămase uimitor de calm. Vorbea pe un ton aproape părintesc, de parcă certa o fetiță imprudentă.

– Așadar, tu ai fost cel care... mi-a deranjat cărțile.

Wayne încuviință.

– Ar fi trebuit să renunți atunci, Diana. Asta ar fi simplificat lucrurile pentru toată lumea.

– Wayne, nu este prea târziu pentru...

– Pentru că acum, reluă acesta cu încăpățânare, trebuie să iau o decizie în privința ta.

– De ce ai trădat Mitchells?

Să vorbească. Să câștige timp...

El ridică din umeri.

– Privește în jurul tău. Cercetătorii sunt obosiți, terminați la patruzeci de ani, vlăguiți de munca, de tensiunea permanentă, de competiție... Voiam să ies la pensie înainte să mă ramolesc. Dar confortabil.

– Wayne...

– Trebuie să plecăm, Diana.

Mai încercă o dată:

– Wayne, poți da înapoi, înainte de a fi prea târziu.

– Ar fi mai bine să plecăm de aici.

Vocea îi era neutră, ciudată, fără timbru. Diana se întreba dacă măcar o auzise.

– Unde?

– În parcaj. La mașina mea.

Tânăra femeie își stăpâni o subită nevoie de a striga. Nu. Dimpotrivă, trebuia să rămână calmă.

– Aș fi nebună să părăsesc acest birou în compania ta.

– Nu prea ai de ales...

– Spune-mi, m-ar putea obliga.

– Un revolver din buzunarul meu.

O tăcere încordată... În ciuda serviciului de securitate al lui Jay și a protecțiilor adunate de Brant, se găsea singură. Într-o situație periculoasă...

Tresări: soneria telefonului era deplasată.

Wayne scoase pistolul, de calibru mic dar destul de puternic pentru a pricinui unele stricăciuni.

– Răspunde. Și atenție la ce spui, Diana. Oricine s-ar interpune, riscă să fie rănit. Dacă nu mai mult.

Ea făcu semn că a înțeles și ridică receptorul, cu ochii ațintiți la armă.

– Alo...

– Diana? Credeam că trebuie să urci?

Brant. Atât de aproape... Dumnezeule, dacă bănuia ceva, va veni în fugă! În nici un caz! Teama de a-l vedea rănit o electriza pe tânăra femeie.

– Îmi pare rău, Brant, am avut o mică încurcătură. Mai acordă-mi zece minute.

– Păreai mai grăbită adineaori...

– Sunt încă. Sosesc. Zece minute, de acord?

Închise fără altă explicație, simțind că Wayne se enervează.

– Sunt gata. Să mergem, repede.

Zece minute. Asta îi lăsa suficient timp să iasă, înainte ca Brant să se îngrijoreze.

– De ce atâta grabă, dintr-o dată?

Diana își privi răpitorul drept în ochi.

– Pentru că oamenii de aici vor încerca orice efort pentru a mă ajuta, pentru a mă salva din această încurcătură. Și nu vreau să-și asume nici cel mai mic risc.

Inginerul vârî pistolul în buzunar și o luă pe Diana de umeri.

– Dacă ne oprește cineva, încearcă să ai un aer natural.

Se îndreptară spre ieșire. Preocupată de eventualele reacții ale lui Brant, nu-l observă pe bărbatul așezat în spatele peretelui de sticlă, care puse mâna pe telefon, îndată ce o văzu trecând.

Capitolul 10

Brant reciti raportul pentru a patra oară, fără mai mult succes... Nu reușea să se concentreze.

Privea telefonul, din nou tăcut. Bineînțeles, n-avea să se teamă de nimic. Diana se afla, cu siguranță, așezată liniștită în biroul său și unul dintre cei mai buni oameni ai lui Jay supraveghea culoarul la doi pași de ea. Controlă ora. În câteva minute va lua ascensorul și i se va alătura. Nu, totul mergea bine... Totuși... La ultimul telefon, vocea nu-i fusese oare schimbată? Desigur, nu! Își înăbuși o înjurătură. Dacă-și lăsa imaginația s-o ia razna...

Își mai privi o dată ceasul. Încă șapte minute înainte ca ea să urce. Dar dacă acea împrejurare neprevăzută dura mai puțin de zece minute, pe care le prevăzuse? Nu cumva Diana să creadă că-l deranjează! Va suna să-i spună să vină imediat ce va termina.

În clipa în care atinse cu mâna telefonul, răsună soneria.

– Brant?

Vocea lui Jay, tensionată. Brant păli.

– Ar fi mai bine să cobori la centrul de securitate. Evenimentele se precipită.

– Bărbatul pe care-l căutăm?

– Fără îndoială. Dar se petrec evenimente neprevăzute. Vino cât de repede posibil.

Din partea unui om atât de molcom ca Jay, acest gen de pretenție echivala cu o alarmă de primă urgență. Dintr-un salt, Brant fu la ascensor.

Centrul de alarmă zumzăia de o activitate bine organizată. La comandă, Jay supraveghea ecranele, în timp ce dădea directive cu voce joasă.

– Pe aici, Brant.

Apăsă o tastă. Se aprinse un ecran... Tânărul bărbat încremeni. Wayne Rondall, cu brațul trecut în jurul umerilor Dianei, o ducea de-a lungul unui culoar.

Brant se năpusti spre ușă.

– Unde sunt, Jay? Repede!

– Ce vei face?

– Îi ajung din urmă și-l ucid pe secătura asta de Rondall.

– Vei reuși doar să-l faci s-o ucidă pe ea. Întoarce-te și ia loc. Diana are mai multă nevoie de tine aici.

Inginerul își trecu agitat o mână peste față și respiră adânc.

– Ai dreptate. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Deocamdată mulțumește-te să rămâi aici, în afara pericolului. Este cel mai bun serviciu pe care i-l poți face acestei fete.

– Pericol? Este oare înarmat?

– Nu știu nimic despre asta. Dar în nesiguranță, trebuie să acționăm ca și când ar fi. Oamenii mei sunt gata să tragă, dacă este necesar. Și cu condiția să nu amenințe siguranța Dianei, desigur! Acum, îi încercuiesc de la distanță, rămânând suficient de departe pentru a nu fi observați. Urmărim înaintarea lui Wayne datorită ecranului și-i comunicăm poziția oamenilor noștri care se deplasează în consecință, vânându-l. Vreau să evităm mai ales să-l speriem pe răpitor. Cât timp nu se va simți urmărită, Diana nu-și va asuma nici un risc.

Un ecran proiectă un prim-plan al tinerei femei care, cu ochii închiși, inspira adânc. Un altul o arăta în întregime, urcând în ascensor. Ușile grele se închiseră după cele două siluete și negrul acoperi ecranul care pârâia.

***

Egalitatea dintre sexe era foarte frumoasă, dar când te aflai într-o asemenea situație, nimic nu era mai bine decât prezența unui bărbat alături! Diana și-ar fi dat cu plăcere salariul pe o lună să simtă brațul lui Brant în jurul taliei... Oare ce ar face el, în locul său? Cu siguranță, același lucru, să încerce să câștige timp. Și dacă i se ivea ocazia, s-o ia la fugă!

Gândindu-se bine, cu siguranță oamenii lui Jay îi observaseră plecarea, cu toate acele camere ascunse aproape peste tot. Chiar dacă erau urmăriți de securitate, trebuia să-și păstreze aceeași atitudine calmă, senină pe cât era posibil.

Deoarece, ca un bun psiholog, va reuși cu siguranță să negocieze cu Wayne și să-l aducă la sentimente mai bune. Oricum, să evite violența.

Wayne o ținea încă lipită de el. Această afacere prezenta evident câteva elemente de neînțeles de care trebuia să țină seama, dacă pretindea să trateze în mod subtil cu acest individ. De exemplu, revolverul! Era în mâinile lui! Ca și acel bolid considerabil, pe care nu va ezita să-l folosească dacă se simțea încolțit. Diana nu era obișnuită cu acest gen de instrument, dar bănuia că gloanțele armei dădeau probabil de furcă medicilor chirurgi. Fără să mai vorbească de suferința rănitului. Nu, hotărât lucru, era o experiență de care prefera să se lipsească.

Ajunseră la mașină. Wayne scoase liniștit husa de protecție, o împături și o aranjă cu grijă în portbagaj. Șterse o pată invizibilă care dezonora strălucirea caroseriei argintii și deschise portiera pentru a o face pe tânăra femeie să intre. Instalându-se la volan, introduse cheia de contact, dar în loc să demareze, se lăsă pe spate în scaun, oftând.

– Pentru tine reprezint o complicație neașteptată, comentă Diana, calmă.

Wayne își trecu preocupat o mână prin părul blond și-și mângâie mustața.

– Oh, nu-ți vreau răul! De altfel, nimănui. Dar dacă lucrurile se încurcă, fiecare pentru sine!

Își verifică instinctiv prezența revolverului în buzunar. Diana se înfioră.

– Wayne, nimeni nu știe că m-ai răpit... Nimic irevocabil nu se poate întâmpla, atâta timp cât nimeni nu este la curent. Dacă vrei, putem merge undeva să discutăm și să vedem împreună cum poți ieși din asta. Nu este prea târziu.

Inginerul îi aruncă o privire sceptică.

– Crezi cu adevărat?

– Desigur! exclamă tânăra femeie, afectând o siguranță pe care era departe s-o simtă. Demarează, du-mă unde ți se pare bine și să ne punem de acord...

Dacă măcar i-ar fi putut găsi fișa în prima zi, ar fi putut evita toate aceste încurcături. Ar fi putut chiar să-l ajute; acum, cu această armă care o amenința, asta devenea mult mai greu. El însuși se condamna...

– Cum se face că nu ți-am descoperit dosarul?

– L-am luat eu.

– Am bănuit în cele din urmă, dar nu vedeam cu ce ocazie...

– În prima zi.

– Nu înțeleg. Spuneai că, atunci, credeai în povestea mea cu statistica! Și în timpul conversației noastre, n-am părăsit biroul!

– De fapt, când am trecut prima dată, erai plecată să bei o cafea cu Millie. Voiam doar să-ți spun bună ziua. Și mi-am văzut dosarul deasupra teancului...

– Dar ce te-a îndemnat să-l furi, atâta timp cât credeai în justificarea mea?

Chipul lui Wayne se întunecă.

– Când faci un pas hotărâtor, devii temător, bănuitor și nesigur. Vezi amenințări peste tot... Și chiar pentru o problemă de statistică, nu voiam să se vâre nasul în curriculumul meu. Simplă precauție. Am subtilizat dosarul și l-am repus în fișier. Astfel nu apărea ca lipsind, figurând pe lista celor care fuseseră consultate. După această mică manevră, m-am întors să te văd.

– Înțeleg... Și întâmplarea a făcut să rătăcești nota pe care mi-a adus-o Millie adineaori.

Millie! Dacă măcar nu i-ar fi acceptat invitația pentru cafea!

Răpitorul părăsi parcajul prin răspântia care ducea la terenul viran... Sau la breteaua pentru autostradă. Diana închise ochii. Dacă se hotăra s-o șteargă, se găsea în întregime la bunul său plac... Dar Wayne frână brusc la marginea terenului viran, pe o bandă de nisip presărată cu iarbă uscată. Precaut ca de obicei, nu voia să-și murdărească roțile! În jos, se întindea o baltă cu apă noroioasă. Fără îndoială, viitorul bazin pentru pești din zona pentru pietoni. Pentru moment, pantele abrupte și fundul negricios îl făceau să semene mai degrabă cu un crater lunar!

Wayne ieși și se rezemă gânditor de capotă. Tânăra femeie i se alătură.

– Ai vândut informațiile noastre concurenței, nu-i așa?

– Celui care oferă cel mai bun preț.

– Nu poți să-ți calci cuvântul?

– Am mers mult prea departe. Oricum, îndată ce începi așa ceva...

În ciuda frigului, pe fruntea lui Wayne apăruseră picături de transpirație. Își scoase haina și o împături în portieră. Revolverul lovi tabla cu un zgomot înfundat; Diana tresări.

– Nu te îngrijora, făcu cercetătorul pe un ton foarte obosit. Dacă voi folosi arma, va fi cu siguranță pentru mine însumi.

– Asta nu mă încurajează! Wayne, oare ce s-ar întâmpla dacă te-ai opri să vinzi informațiile?

– Oh! nimeni nu mă obligă să continuu. Concurenții vor găsi pe altcineva... Dar, pentru atâta, nu voi fi scutit de necazuri. Brant știe că există o scurgere de informații. Până la urmă va descoperi cine profită de acest mic trafic, și chiar dacă nu voi ajunge după gratii, nu voi mai putea să găsesc niciodată o slujbă onorabilă.

– Cum a început totul?

În timp ce vorbea, Diana își plimba intenționat mâna pe partea din spate a capotei. Wayne își scoase batista și veni să șteargă urmele degetelor. Tânăra femeie zâmbi în sinea ei. Micul șiretlic se dovedise eficace și Wayne se îndepărtă de pistol.

– Totul a început acum două luni, când în laborator se presimțea că se va descoperi ceva important. Știi cum se întâmplă în asemenea cazuri, lucrează toți ca nebunii. Nici măcar nu mai ajungeam acasă. Știam că eu voi găsi, eram sigur de asta! În schimb, am cedat nervos. Gaura neagră... Fizic, eram sigur că rezist, sau aproape. Dar în interior eram măcinat, pustiit, incapabil să mă concentrez. Nici o eficacitate. Neantul. Descoperirea m-a pierdut... Și am reproșat asta lui

Mitchells: pretutindeni prea mult de la mine, mă distruseseră. În acea clipă, m-am hotărât să-mi ofer o compensație... Iată toată povestea...

– Mi se pare un caz tipic de deprimare, datorat surmenajului.

Diana oftă, compătimindu-l sincer. Oare ce nebunie industrială era informatica aceasta, care își devora proprii creatori? Un căpcăun, o femeie crudă cu bărbații.

Un scheunat încântat îi făcu să întoarcă puțin capetele. Pe terenul mare, plin cu noroi, o săgeată roșcată se lansa în direcția lor.

– Roșcatul!

Dacă el se afla aici, Nick nu trebuia să fie prea departe! Din două salturi, câinele fu peste Diana, îi sări de gât, punându-și labele pe umerii săi.

– Da, da, cuminte... Este câinele lui Brant, explică tânăra femeie. Du-te și te împrietenește cu Wayne, șterge-o!

Drăguț ca întotdeauna, Roșcatul se năpusti... dar sărind mai întâi pe capota Porches-ului!

– Mașina mea! Vrei să pleci de acolo, animal mizerabil!

Wayne se năpusti spre câine, care, crezând că e joc nou, începu să se învârtească în toate sensurile, lăsând peste tot urmele labelor murdare de noroi. Inginerului îi era imposibil să-l facă să coboare!

Diana evaluă imediat situația. Profitând de ocazie, prinse haina lui Wayne și recuperă revolverul. Răpitorul său făcu cale-ntoarsă. Dar prea târziu.

– Dă-mi-l, Diana.

– Nu.

Înainta încet, cu mâna întinsă spre ea.

– Haide Diana, fără prostii.

Tânăra femeie scutură din cap, pornind înapoi, în direcția bălții de noroi, tatonând solul cu călcâiul, înainte de a se aventura. Terenul se arăta alunecos, și la propriu și la figurat...

Roșcatul, cocoțat încă pe capotă, privea scena cu interes, gata ca la cea mai mică solicitare, să participe la un nou joc.

– Diana, ajunge!

– Știi bine că nu ți-l voi da, Wayne. Aș face foarte mult pentru a te ajuta, dar nu asta.

Se dădea încă înapoi. Oare unde se ascundea Nick? Ar fi trebuit să apară de mult!

Cercetătorul își pierdea răbdarea.

– Diana, pentru ultima dată...

Aceasta nici măcar nu-l mai asculta, evaluând distanța care o despărțea de iaz. Dacă ar putea să arunce arma ucigașă destul de puternic pentru a se scufunda în apa murdară....

– Diana, jur că nu-ți voi ierta asta!

Furia lui Wayne nu-i lăsa de ales. Se întoarse și aruncă arma cu toate puterile. Frumoasă aruncare... Atât de frumoasă, încât Roșcatul nu-i putu rezista. Goni nebunește, asemenea unui proiectil, spre revolver și-l prinse înainte să atingă balta, sărind cu el înapoi pe margine! Un strigăt dublu îi salută performanța. Wayne și tânăra femeie se repeziră spre noua jucărie a câinelui, dar ea, mai ușoară, reuși să-și depășească

adversarul în ultima clipă. Ridică arma, dar înainte de a o putea arunca din nou, Wayne o trânti la pământ. Roșcatul, așteptându-se încă la lucruri plăcute, se zbenguia în jurul lor, lătrând vesel.

– Diana! Dă-mi-l înapoi!

Ghemuită peste prada sa, aceasta rezista cum putea mai bine, convinsă că bărbatul n-o va brutaliza. Lupta într-adevăr, dar fără să-și folosească realmente forța.

– Roșcatul! Atacă, atacă!

Câinele se opri din scheunat, uluit. Oare de ce i se cerea să-și sperie noul tovarăș de joacă? Mai ales atât de simpatic cum era blondul acesta înalt!

Tânăra femeie înțelese că nu va obține mare succes din partea aceea. Adunându-și toate puterile, reuși să se elibereze și, înainte ca Wayne să se poată ridica, aruncă pistolul în noroi.

– Iar tu, rămâi aici! N-am spus „adu-l!“

Roșcatul încremeni, ascultător... Wayne se ridică. De data aceasta, știa că pierduse definitiv partida.

– De ce nu mi l-ai înapoiat, Diana?

– Ca să-l folosești împotriva ta?

Wayne zâmbi amar.

– Pe deasupra, și un suflet bun. Vrei oare să mă salvezi împotriva voinței mele?

– Îmi pare rău, dar am oroare să văd oamenii eșuând...

Ochii tinerei femei se rotunjiră de uimire. Simțise sub picioare... Da, pământul se mișcase!

– Dumnezeule! Asta ce mai este? Nu ni se va mai oferi, în plus, un cutremur!

– Nu, s-ar zice mai degrabă... Dar ce face câinele? Nu, nu asta! Cabotin nenorocit! Am să-ți sucesc gâtul!

Diana își stăpâni un hohot de râs nervos. Foarte ofensat că nimeni nu se mai juca și cu el, Roșcatul se dusese îmbufnat să ocupe un loc onorabil și se instalase cu demnitate pe scaunele Porche-ului, căruia Wayne îi lăsase portiera deschisă. Încântat că este din nou în centrul atenției, dădu din coadă, stropind în trecere cu noroi frumosul spătar acoperit cu piele moale...

Wayne alerga, cu cârpa de șters pete în mână. Împotriva voinței sale, Diana zâmbi: i-ar fi trebuit cel puțin un cearșaf, pentru a repara stricăciunile. Brusc, zâmbetul îi încremeni pe buze.

– Atenție, Wayne, dă-te înapoi!

Porche-ul se clătina în fața gropii. Pe neașteptate, o parte a terenului se prăbușise, lăsând cele două roți din față să se învârtă gol. La strigătul Dianei, Wayne se îndepărtă.

– La naiba! Asta trebuie să fie din cauza tuturor lucrărilor ăstora. Au săpat probabil prea adânc și solul s-a destabilizat!

Șovăi o secundă și-și reluă înaintarea spre Porsche-ul în care Roșcatul încă trona, întins leneș pe scaunul din spate.

– Poate mi-am pierdut slujba și mi-am distrus viitorul, dar nu voi lăsa această mașină să alunece într-o baltă cu noroi! Diana, vino să mă ajuți! Instalează-te pe scaunul din spate, pentru a păstra echilibrul!

Porsche-ul amenința să se răstoarne dintr-o clipă în alta. Roșcatul tocmai sărise afară, accentuând și mai mult dezechilibrul. Tânăra femeie gândi rapid.

– Nu, nu va merge, sunt prea ușoară! Du-te tu și eu îți aduc ajutoare.

Wayne se supuse. Toată voința îi era paralizată și nu mai căuta decât să-și salveze mașina cea dragă.

– Dacă vrei tu, oftă acesta, așezându-se. Oricum, nu văd alt mijloc de a ieși din această belea.

În acea clipă, Diana înțelese că nu vorbea despre alunecarea de teren...

– Nu te neliniști, Wayne. Totul se va desfășura foarte bine.

Plecă în fugă, cu seterul pe urme. Oare cât timp îi va trebui să ajungă la birouri? Fostul său răpitor nu-și va părăsi mașina și dintr-o clipă în alta, solul s-ar putea prăbuși. Ajunse la breteaua care ducea spre parcaj. O parcursese cu Wayne în mașină în cinci minute, dar pe jos ar avea nevoie... Se opri brusc. Șase jeepuri ale securității, pline ochi cu gărzi, înaintau în rânduri strânse! În fruntea lor, Jay, Brant... și Nick!

– Ei bine! Sosiți precum cavaleria! Din întâmplare, în întârziere.

Capitolul 11

– Diana! Slavă Domnului!

Brant o cuprinse într-o îmbrățișare reconfortantă.

– Totul este bine, iubito?

– La drept vorbind...

– Bruta! Ce ți-a făcut?

– El, nimic. Dar tu, ești pe cale să-mi sfărâmi coastele!

Brant zâmbi și se îndepărtă pentru a o lăsa să respire.

Sub umorul tinerei femei, își imagină fără greutate teama din minutele precedente. Chipul răvășit al Dianei spunea destul despre șocul suferit... Îi mângâie părul ciufulit de fugă. În jupa ruptă și cu corsajul șifonat, i se părea mai frumoasă ca niciodată.

– Diana, m-ai făcut să trec prin cel mai îngrozitor sfert de oră din viața mea. Am crezut că...

Nu termină, gâtuit de emoție. De data aceasta, remarcă Diana cu interes, își pierduse legendarul aplomb!

– Povestește-mi, vreau să știu totul, punct cu punct! Sper că secătura aia de Rondall nu te-a atins! răcni Brant, regăsindu-și maniera și glasul în același acces de furie.

– Ei bine, să reluăm: am fost răpită cu ajutorul unui revolver îndreptat spre stomacul meu, mi-am folosit talentele de psiholog pentru a-mi domoli răpitorul, am disputat un meci de catch în iarbă și câinele tău blestemat...

– Diana, unde este?

– Ei bine, credeam că m-a urmat...

– La naiba, nu câinele! Wayne!

– Ah, tocmai, s-a întors probabil să se joace cu el în... Dumnezeule, mașina! Și când te gândești că venisem să caut ajutor! Să ne grăbim!

Jay interveni cu tonul liniștitor al cuiva care nu vrea să bruscheze niște bolnavi grav.

– Dar ești salvată, Diana. Calmează-te, noi suntem aici.

– Văd că sunteți aici! Dar Wayne este cel care trebuie ajutat, nu eu! Încearcă să-și rețină Porsche-ul, care alunecă în noroi. A avut loc o alunecare de teren.

Jay desemnă câțiva oameni.

– Wayne are o armă?

– Acum, nu mai are. Oricum nu s-ar fi folosit de ea. A înțeles că a pierdut partida și singurul lucru care mai contează pentru el, este să-și salveze mașina iubită!

Un zâmbet trecu peste chipul auster al lui Jay.

– Bun, ei bine, mergem să-i dăm o mână de ajutor...

– Lasă-mă să-i însoțesc, patroane. Aș vrea să-i ajut să-l bage la răcoare pe tipul mizerabil care a răpit-o pe mica noastră Diana!

„Mica noastră Diana?“ Acțiunile îi crescuseră rapid pe lângă Nick, bucătarul pirat...

– De acord, Nick. Dar cu condiția să nu-l faci bucățele! Vom avea să-i punem niște întrebări, și mi-ar plăcea să fie în stare să răspundă!

Jeepul plecă, tânăra femeie începu să-i povestească amănunțit aventura și Jay îi explică în ce fel o urmărise de la plecarea din inima clădirii. În timpul drumului, îl întâlniseră pe Nick, în căutarea seterului irlandez.

– Și practic, trebuia să legăm câinele, pentru a-l împiedica să ne-o ia înainte! încheie Jay râzând. Ne temeam să nu-l împingă pe Wayne Rondall la un gest fatal. Ghiciseși că el era vinovatul, Diana?

– În parte. Conversațiile cu el îmi lăsaseră o impresie ciudată, ca și când observam un fel de inocență. Asta provenea din dezacordul dintre vorbe și atitudinea fizică. Trupul are un limbaj care trădează cele mai profunde gânduri: de exemplu, la copii, minciuna se însoțește deseori cu un gest instinctiv de a-și ascunde gura. La adult, rămân uneori urme. De fiecare dată când vorbea despre Mitchells, își netezea mustața. Este puțin lucru, dar m-a alertat inconștient.

Mica trupă reveni puțin după aceea, după ce-l scosese pe Wayne și mașina sa din încurcătură. Roșcatul sări bucuros din jeep, pentru a veni să lingă mâna tinerei femei. Datorită ei, petrecuse o zi formidabilă!

Cu ochii pierduți în gol, supradotatul părea complet străin de ceea ce i se întâmpla.

– Încearcă să-l ajuți să-și revină, murmură Diana la urechea lui Brant. Cred că poate fi readus pe drumul drept, dacă i se dă o mână de ajutor...

– Nu promit nimic. Trebuie să vorbească despre asta cu Jay... Nick te va însoți acasă. Sper că interogatoriul nu va fi prea lung. În tot cazul, sosesc îndată ce este posibil.

***

Două ore mai târziu, Diana, îmbăiată, machiată și cu hainele schimbate, își rodea încă unghiile, așteptând... Oare ce făcea Brant? De ce dura interogatoriul atât de mult?

Insuportabil vârtej. Soneria de la intrare! Dintr-o săritură, fu la ușă.

– Mă duc eu, Nick!

Dragul de Nick... De la răpire, gheața dintre ei se spărsese definitiv. O invitase chiar în bucătărie pentru a o învăța rețeta sa de pâine cu stafide!

Deschise ușa și.... îl văzu pe Tom Norris. Acesta zâmbi în fața evidentei dezamăgiri a tinerei femei.

– Brant m-a trimis. Liniștește-te, vor termina curând. Mi-a dat asta pentru dumneata...

O scrisoare.

– Iartă-mă dacă nu mai rămân, dar pot încă fi de folos acolo.

Diana se întoarse în salon, examinând bănuitoare plicul. Încă una din acele note dactilografiate, seacă și exactă, în maniera lui Brant. Contrar a ceea ce spera după șocul răpirii. În sfârșit, ar fi putut să nu-i scrie deloc...

Desfăcu scrisoarea.

„Diana

Lucrurile durează mai mult decât credeam. Așteaptă-mă.

Te rog,

Brant"

Tânăra femeie făcu ochii mari de surpriză. Într-adevăr, era sec și exact, cum se așteptase. Dar micul bilet era scris de mâna lui! În timp ce l-ar fi putut însărcina pe Tom cu mesajul, alesese să-i scrie. Cu tot ceea ce făcea, era vorba aici de un gest deliberat, gândit. Biletul conținea alt mesaj, de citit printre rânduri: în sfârșit, în sfârșit, îi acorda deplină încredere. Nu mai simțea pentru ea doar dorință, ci și dragoste. O dragoste destul de puternică pentru a accepta să-i scrie, așadar, să-și asume un risc: acela de a se dezvălui, de a-și pierde interesul... Rezerva se transformase în mână întinsă, dorința spontană amestecându-se cu tandrețea. Da, era un pas important. Și nu-l făcuse cu inocență.

Încă zăpăcită, aproape ametită de această descoperire, Diana se întinse pe canapea. Un zâmbet încântat îi flutura pe buze. În sfârșit, îi va putea studia scrisul! Câteva minute mai târziu, avea confirmarea a ceea ce bănuia: foarte multă energie, o capacitate de muncă fantastică. Sarcasm, o senzualitate garantată – asta știa deja! – un simț logic în orice

încercare. Un bărbat dificil, cu siguranță, dar sincer, loial. Chiar idealist, dacă da crezare modului în care forma anumite litere. Oricum, o persoană care acționa întotdeauna abandonându-și principiile. Ea, care-și făcuse probleme pentru Wayne, putea fi pe deplin liniștită. Dacă exista vreo posibilitate de a-l scoate din această afacere, Brant o va găsi.

– Ei! Diana! Vrei să mă ajuți să frământ pâinea?

Nick își trecuse zâmbitor capul pe ușa salonului. Hotarât lucru, când bucătarul adopta pe cineva, era pentru totdeauna.

– Sosesc.

Împături cu grijă biletul și-l vârî în buzunar, zâmbind. Un zâmbet amuzat, foarte feminin. Scrisorile de dragoste de la Brant amenințau să fie la fel de originale ca însuși bărbatul!

***

– Ia te uită! O naiadă în grădina mea!

Diana deschise lenește ochii. De un sfert de oră, se scălda cu voluptate în apa călduță a micului jacuzzi pe care Brant pusese să fie construit în apropierea piscinei. Bulele care fremătau îi relaxaseră mușchii încordați de spaimele acelei zile și practic ațipise. Deasupra ei, cerul întunecat deja, se umpluse de stele.

Reveni la preocupări mai terestre, descoperindu-l pe Brant, zâmbitor, îmbrăcat doar cu un costum de baie albastru marin. Nu arăta rău. Nu arăta rău chiar deloc. Mai ales în această ținută. Iată un bărbat căruia îi stătea bine în costum,

dar căruia lipsa costumului i se potrivea și mai bine! Aruncă o privire apreciatoare de-a lungul picioarelor musculoase, rătăci o clipă peste șoldurile înguste pe care se întindea materialul elastic al costumului de baie și se opri pe pieptul lat, pe care se etala părul închis la culoare și creț.

Brant nu căuta să i se alăture. Contempla cu un interes neascuns ceea ce costumul din două piese lăsa să se vadă din trupul Dianei...

Ochii li se întâlniră. Tânăra femeie recepționă mica licărire amuzată și tandră care făcea atât de apropiat – și atât de necesar – acel chip care i se păruse atât de sever, prima dată...

– Ar trebui să faci asta mai des, Diana.

– Să mă cufund într-un jacuzzi?

– Mă gândeam mai degrabă la etapa precedentă, cea a costumului de baie.

Brant trecu peste margine și se așeză alături de ea.

– Îți dai seama că nu te-am văzut niciodată altfel, decât îmbrăcată din cap până în picioare?

– Dezolant, într-adevăr...

O trase spre el și se întinseră în apa efervescentă privind spre stele.

– Mmm... Este bine.

Brant zâmbi și o așeză comod pe Diana peste el, ridicând-o ca și când nu cântărea mai mult decât o bulă.

– Așa este și mai bine. Ai primit mesajul meu?

– Absolut.

Amândoi știau că nu vorbeau numai despre bilet...

– Și acum, Brant, povestește-mi ce s-a întâmplat. Și să nu omiți nici un amănunt!

– Va fi ajutat să-și revină.

Închise ochii, așeză trupul Dianei mai bine, peste al lui și scoase un oftat de mulțumire.

– Și apoi?

– Și apoi, ești atât de dulce în brațele mele, încât nu reușesc să mă concentrez asupra nici unui alt lucru. Oare cum vrei să-mi amintesc toată ședința, cuvânt cu cuvânt, în timp ce te țin pentru prima dată în brațe, fără o saltea de haine între noi? Este atât de bine!

Diana zâmbi și-l îmbrățișă. Brant simți sânii rotunzi presați pe el și mormăi de plăcere.

– Ai dreptate, făcu tânăra femeie, sărutându-l pe gât. Dar, cu cât mai repede vei termina povestea, cu atât mai repede vom putea trece la altceva...

Doi ochi de oțel străluciră în oglinda apei.

– Promiți?

– Promit.

– Wayne ne-a dat explicațiile pe care le cunoști: surmenaj, depresie. Cele două s-au combinat și a cedat nervos.

Tânăra femeie îl asculta, mângâindu-i distrată părul brun de pe piept. Brant îi prinse mâna, în timp ce i se îndrepta spre talie.

– Dacă vrei să auzi urmarea, te sfătuiesc să urci puțin...

– Așadar, surmenaj, spuneai.

– Și îl vom trimite în vacanță. Sejur prelungit, odihnă și psihanaliză. Când se va simți pregătit se va întoarce.

– Ștergi totul cu buretele?

– Da.

– Cum vei explica asta responsabililor cu securitatea?

Brant zâmbi.

– Avantajul de a fi patron este că te poți lipsi de explicații. Jay va anunța personalul că afacerea s-a închis, punct și de la capăt.

Diana își strecură mâinile în părul lui, îl atrase spre sine și-l sărută ușor pe buze.

– Bravo! Ești mărinimos, este o calitate rară.

Inginerul ridică din umeri.

– Wayne nu este decât un sărman epuizat de prea multă muncă. De ce n-ar avea dreptul la îngrijiri serioase?

– Nu toată lumea ar raționa ca tine. Mă lași să-i verific scrisul înainte de a-l reangaja?

– Bineînțeles.

Diana îi aruncă o privire suspicioasă.

– Ei! Cum se face că ești atât de agreabil?

– Nu sunt agreabil. Dau dovadă de o lăudabilă deschidere a minții, atâta tot.

– Oh!

– Și apoi, sunt un bărbat practic. Tu și meseria ta, funcționați de comun acord. Dacă o vreau pe una, am marele interes să o înțeleg și pe a doua! Și acum, ai terminat să mă chinui cu întrebările?

– Încă una.

– Dacă trebuie neapărat...

– Vânzarea de informații a cauzat multe prejudicii la Mitchells?

– Nu. Și asta l-a salvat pe Rondall. Nu descoperisem încă ce era mai important, când a cedat el. Altfel, n-am fi putut niciodată să-l scăpăm. De altfel, n-am fi scăpat nici noi.

O simți pe Diana relaxându-se. De data aceasta, complet.

– Mulțumită?

– Mmm.

– Diana...

Vocea îi era răgușită.

– Am putea...

– Ei! Patroane! Ai cinat?

Capul hazliu al lui Nick apăru în fereastra de la bucătărie. Brant înjură...

– Nu, n-am cinat!

– Ei bine, trebuie să fii lihnit de foame. Nu mișca. Îți aduc imediat ceva!

Brant ar fi protestat, dacă Nick i-ar fi lăsat măcar timp! Lumina din curtea interioară îi orbi: bucătarul sosea, cu un platou mare pe brațe.

– Am pregătit pâinea în această după-amiază, patroane. Diana și cu mine! Gustă puțin din astea. Sandvișurile care îți plac! Și un pahar bun cu lapte pentru a încheia.

Puse platoul pe marginea bazinului și se așeză pe un scaun în grădină, pregătit să aștepte cât timp va fi necesar... Brant îi aruncă o privire ucigătoare.

– Patroane, trebuie să mănânci. Înțelegi, Diana, interesul este să fie bine hrănit, foamea îl aduce într-o dispoziție de câine!

Brant renunță să protesteze și se supuse. Mestecă în mod conștiincios toate sandvișurile și bău paharul cu lapte până la ultima picătură. Când termină, se întoarse spre Nick, rămas încă așezat, cu încăpățânare.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. A fost delicios. Și acum, vrei să-mi faci serviciul de a ridica tabăra, bătrâne? Am o cerere în căsătorie, care așteaptă...

Încântat, Nick dispăru. Ușa de la bucătărie se trânti și lumina din curtea interioară se stinse.

Diana nu prea știa ce să creadă despre această intrare în subiect: „ridică tabăra până când o cer în căsătorie“... Nu era nemaipomenit de romantic, ca declarație... Brant o trase spre el. Pe jumătate furioasă, pe jumătate acceptând, se supuse.

– Diana, eu...

Soneria telefonului se auzi în noapte.

– Nu răspunzi?

– Se ocupă Nick de asta. Diana, eu...

– Patroane! Charlie, pentru dumneata!

Lumina din curtea interioară îl precedă pe omul la toate, cu telefonul în mână.

– Nu este adevărat! Spune-i că...

Tânăra femeie îi puse blând mâna pe umăr.

– Ia-l Brant. Poate este important.

Buzele sale îi atinseră ușor tâmpla.

– Ești prea rezonabilă... În regulă, Nick, adu-mi-l!

– Alo, Charlie? Sper că-ți poți justifica apelul! Tu... Ce? Iută? Dacă știu ce-i iuta? Ai găsit-o în stare sălbatică pe insulă și vrei să faci o industrie? Cu indigenii care te-au ciuruit cu gloanțe? Dar în sfârșit, Charlie... Ascultă-mă... Nu, nu vreau să cumpăr saci de iută! Nu, nici tapiserie! Charlie, nu-mi pasă să știu dacă asta te vâră în belea. Descurcă-te singur cu acei canibali. Cât despre mine, nu vreau să te mai aud vorbind nici o secundă în plus! Nu... Charlie, du-te...

Diana întrerupse brusc comunicarea. Era de preferat să evite ce era mai rău! Brant zâmbi.

– Unde eram?

– Cred că agenda ta prevedea o cerere în căsătorie pentru sfârșitul acestei zile.

– Foarte exact. Ei bine, ce spui?

– Despre ce?

– Despre ceea ce vorbeam.

– N-am vorbit încă despre nimic, cu exactitate.

În cazul în care credea că scapă atât de ușor, se înșela! Era ceva să primești un mic bilet scris de mână și să-l ridici la rangul de declarație de dragoste, dar prefera să audă clar cererea în căsătorie. Măcar pentru a fi sigură că nu avea halucinații.

– La naiba, Diana, nu face pe proasta. Vreau să ne căsătorim și o știi foarte bine!

– Vrei să te căsătorești cu mine? Și pentru ce motiv?

Va vorbi, chiar dacă va trebui să-i smulgă cuvintele unul câte unul...

Privirea calmă a tinerei femei trecea peste el ca o provocare. Brant zâmbi și o cuprinse în brațe. Merita să audă acele vorbe atât de greu de rostit. Greu, deoarece era prima dată. Dacă spera s-o facă pe această femeie minunată să intre în patul său și în viața sa, era de preferat să se hotărască să vorbească...

– Diana, iubito, te vreau numai a mea, pentru a împărți totul, pentru a deveni cealaltă jumătate a mea. Eu, care credeam că nu voi avea niciodată nevoie de nimeni, am nevoie de tine. Dai sens existenței mele, iubito.

Își cufundă privirea cenușie ca oțelul în adâncul ochilor tinerei femei, pentru a descoperi acolo tulburare, candoare, vulnerabilitate... dragoste. Se stăpâni s-o sărute. Trebuia mai întâi să termine.

– Dar mai presus de toate, dragostea mea, vreau să te iubesc. Ceva în tine mă tulbură și mă provoacă, în același timp. Niciodată o femeie nu mi-a inspirat o asemenea dorință. Dar mi-e teamă să întind mâna, să iau ce mă tentează atât de mult. Nu mi s-a întâmplat asta niciodată, Diana, ți-o jur. Trebuie ca tu să vii spre mine, trebuie...

Ea îi apăsă un deget tremurând pe buze.

– Nu spune mai mult, iubitule. Te voi lua de soț. Cu fericire.

– De ce?

Diana simți că, la fel ca ea, avea nevoie să știe.

– M-ai crede dacă ți-aș explica faptul că am găsit în sfârșit un subiect de grafologie bun și că aceasta justifică orice sacrificii?

Încercase să glumească, dar vocea o trăda. Brant zâmbi și o legănă ușor.

– Nu. Aș greși.

– Ai avea dreptate. Mă căsătoresc cu tine pentru că reprezinți ceea ce caut dintotdeauna. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață în brațele tale, vreau...

El o opri cu un sărut.

– Brant, mâine vreau să mă trezesc lângă tine.

Acesta se îndepărtă puțin și privirea lui o ardea.

– Nu. Te iau pentru toată viața, nu doar pentru o noapte. Să așteptăm să devii doamna Brant McAllister.

Diana își puse capul pe umărul lui.

– Ai oare un avion?

– Da. În sfârșit, societatea îmi pune unul la dispoziție...

– Și acest avion, ne va putea duce la Las Vegas, sau la Reno?

– Când asta?

– În seara asta?

– Da, iubito, este posibil.

Vocea lui Brant era răgușită, iar zâmbetul Dianei îi răspunse, la fel de promițător ca o dimineață de primăvară.

– În acest caz, ce așteptăm?

Sfârșit